

METHODUS ¹²/₇
Græcam Linguam
DOCENDI,

(Multâ GRAMMATICORUM Arte omiffâ)

A D
PUERORUM Captum
ACCOMMODATA,

Et ab

Edwardo Leedes, R.

(Cui id Rei creditum est intra Scho-
lam *Buriensem*, in Pago *Suffolciensi*)

In Usum DISCIPULORUM tradita.

EDITIO TERTIA, plurimis Emendationibus.

*Facilis, nec minus utilis;
Brevis, nec tamen obscura.*

LONDINI. Impensis A. BETTESWORTH,
ad Insigne Leonis Rubri in Paternoster-Row, &
R. CRUTTENDEN ad Insignia Bibliorum & Coronæ
Trium in Vico Cheapside. 1720.

DOGBOND

LONDON: IMPRINTED BY A. BATESWORTH
AND SONS, IN THE STRAND, NEAR
ST. MARTIN'S CHURCH, 1753.

*Omniſus inter ICENUM POPULUM
quicunque orti aut oriundi ſunt
de Gente.*

FEildingorum, Maynardorum,
Northorum, Cornwallium, Crof-
torum, Cullumorum, Cordellorum,
Bloiforum, D'ewſorum, Pottorum,
Poliorum, Porterorum, Readorum,
Reynoldorum, Capellorum, Caſtle-
tonum, Wyllyſium, Thompſonum,
Ventrifium, Hollandorum, (*parcant
celeberrima Nomina Homini Ruſtico, ſi
non eo ordine, quo potuit Fecialis, ea
diſponat*) Botelerorum, Robinſonum,
Freſtonum, Winyevorum, Coppinge-
rorum, Hanmerorum, Herviorum,
Harviorum, Springorum, Calthorpo-
rum, Cropliorum, Wigmoreum, Wald-
gravium, Warnerorum, De-Greyo-
rum, Glaſcocorum, Ruſſellorum,
Chichleorum, Shepheardorum, Tyr-
rellorum, Hodgeſium, Scrivenerium,
Dadum, Doughtiorum, Daverſo-
rum, Daviorum, Glemhamorum,
Goldingorum, Goldwellorum, Fiſ-
korum, Weldorum, Jerminorum,

Peytonum, Millescentium, Gipsium,
 Cloptonum, Townshendorum, Bran-
 dorum, Maddocium, Mottorum, Lu-
 casium, Bickliorum, Barkerorum,
 Baldocorum, Rushbrookorum, Mal-
 tywardorum, Actonum, Sheltonum,
 Nortonum, Buxtonum, Eldredorum,
 Corranceorum, Longorum. *In Pago*
Eboracensi, Wyvillorum, Beckwi-
 thorum, Daltonum, Tanckredorum,
 Legardorum. *In Episcopatu Dunel-*
mensi, Dodsworthorum, Carrium,
 Batesium. *In Pago Northumbriensi*,
optimè de se meritâ Widdringtonio-
 rum, Greiorum, Luckorum: Necnon
 & *Nominis minoris* (at vero non *mi-*
noris, si *Virtus* quicquam ad *Nomen*
 confert) ubicunque sunt, Batteleio-
 rum, Clagettorum, Oldhamorum,
 Lynsfordorum, Wottonum, Baronum,
 cæterisque cunctis, qui in SCHOLA
 BURIENSI aut jam dant operam
 Literis, aut olim dederunt, aut in
 posterum dabunt, hanc suam Me-
 thodum docendi discendiq; Græcam
 Linguam, dat, dicat, dedicat, *Ed-*
wardus Leedes, 8 Idus Apriles ine-
 untis post Christum Anni 1690.

PRÆFATIO.

SCRIPSI hanc brevem Institutionem Mei Discipulorumque gratiâ, ut scilicet nobis fieret & facilior & expeditior Methodus, mihi nempe docendi & illis discendi Græcam Linguam. Quid Alii de illâ sentiunt nostra non refert. Verum quoniam Bibliopola, cujus impen- sis jam lucem videt, ut resarciatur dam- num, id aliquantuli referre videatur: ad conciliandum Aliorum de hac nostra Opera opinionem aliquid dicere non te- debit. Singula autem percurrere, & Lectorem compellare benevolum, & ei narrare quibus argumentis opus sum aggressus, quid ordinem à Grammati- cis vulgò observatum nonnunquam in- verti, quid hoc mutavi, illa neglexi, alia adjeci, pluribus verbis videtur in-

P R Æ F A T I O.

*digere, quam quibus convenit præfari
tantillo Opusculo. Dicam paucis, quod
plus opinor valebit ad invitandos Emp-
tores quam hæc omnia, exiguus est
Libellus, & parvo venalis. Si hoc
videtur parum, dicam aliquid amplius,
sed Tibi soli, Vir bone, qui sagaciore
es naso, idque seorsim & in aurem.
In hoc Libello, ut ut exiguus est,
invenies nonnulla, quæ frustra for-
tasse alibi quæres; nec ad puerum
in Græca Lingua instituendum desi-
derabis quicquam, quod pigebit Te
desiderare, aut si pigebit quod non,
in quolibet loco venalis, quilibet
Libellus abunde Tibi suppeditabit.
Si hoc nihil Te movet, non vendimus
HELLEBORUM; magis parcus es,
quam lucello nostro conducit, ut sis:
habe Tibi Tua, abeas & valeas.*

METHO.

METHODUS Græcam Linguam DOCENDI, &c.

De Græcæ Linguae Scriptoribus.

QUATUOR fuerunt præcipui Græcæ Linguae Scriptores, *Attici, Æoles, Iones, & Dores*, è quibus ortæ fuerunt Græcæ Linguae quatuor Dialecti, sive quatuor Græcè loquendi formulæ, *Attica, Æolica, Ionica, Dorica*.

Forma illa, sive Dialectus, quâ omnes utuntur, vocatur communis.

De Græcis Literis.

Literæ Græcæ sunt viginti quatuor, quæ omnes habent suum *Nomen, Figuram, & Potestatem*, sive *Sonum*.

Græcæ

Græcarum Literarum Figure majores.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
 Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ξ, Ο,
 16 17 18 19 20 21 22 23 24
 Π, Ρ, Σ, (antiquè C) Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω.

Minores.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
 α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο,
 16 17 18 19 20 21 22 23 24
 π, ρ, σ, in fine ς, τ, υ, φ, χ, ψ, ω.

Græcarum Literarum Nomina & Potestates.

Græcarum Literarum prima vocatur *Alpha*, & sonat *a*. 2. *Beta*, & sonat **b*, ut βι. 3. *Gamma*, & sonat *g*, ut γα. 4. *Delta*, & sonat *d*, ut δα. 5. *Epsilon*, & sonat *e* breve, ut in βε. 6. *Zeta*, & sonat *z*, ut ζα. 7. *Eta*, & sonat *e* longum, ut in βη. 8. *Theta*, & sonat *th*, ut θα. 9. *Iota*, & sonat *i*, ut βι. 10. *Kappa*, & sonat *k*, ut κα. 11. *Lambda*, & sonat *l*, ut λα. 12. *Mu*, & sonat *m*, ut μα. 13. *Nu*, & sonat *n*, ut να. 14. *Xi*, & sonat *x*, ut ξα. 15. *Omicron*, & sonat *o* breve, ut in βο. 16. *Pi*, & sonat *p*, ut πα. 17. *Rho*, & sonat *r*, ut ρα. 18. *Sigma*, & sonat *s*, ut σα. 19. *Tau*, & sonat *t*, ut τα. 20. *Upsilon*, & sonat *u*, ut in ου. 21. *Phi*, & sonat *ph*, ut φα. 22. *Chi*, & sonat *ch*, ut χα. 23. *Psi*, & sonat *ps*, ut ψα. 24. *Omega*, & sonat *o* longum, ut in βω.

Notandum est, quod στ, σθ, σχ, conjunctim plerumque scribantur sic, ς, θ, χ, ut in ἐς, τὸ, πλεον, αἰχμήν.

Quod γει & μεν sæpe sic, γη & μη, ut in ἐγγόμεν, τὸν γόμεν.

Quod

Quod *eu* & *ou* sic, & & *e*, ut *a'ye*, *te're*.

Quod *γ* ante *γ*, *κ*, *χ*, & *ζ*, sonat *r*, ut in *a'γγιλα*,
a'γαλ, *a'γχι*, & *λα'ρυγξ*.

Finalis aliquando in compositione reperitur in medio, ut in *εισφίρω*.

De Diphthongis.

Diphthongi sunt duodecim. Sex Proprie, *ae*, *au*, *ei*, *oi*, *eu*. Sex improprie, *α*, *η*, *ω*, surdae: *ny*, *uy*, *ow*, absonae.

In Diphthongis, *α*, *ε*, *υ*, *α*, *ω*, preponuntur, quae ideo Vocales *Prapositivae* vocantur.

& *υ* postponuntur, quae ideo *Subiunctivae* appellantur.

υ autem conflatur ex duabus subiunctivis.

Et in surdis [*α*, *η*, *ω*] non postponitur sed subjicitur.

Aliquando supra diphthongum videbis duo puncta, quae notant istam diphthongum dissolvi, ut *ωα* is pro *αω* is, puer.

De Accentibus.

Accentus sunt tres. *Acutus* (') *Gravis* (`) *Circumflexus* (^).

Acutus occupat syllabam ultimam, penultimam, & antepenultimam.

Circumflexus non nisi ultimam & penultimam.

Gravis nullibi signatur nisi pro *acuto* in ultima sed in omni syllaba subintelligendus est latere ubi nullus est accentus.

Omne vocabulum quod in ultima syllaba habet accentum acutum vocatur *Acutitonum*.

Si circumfleetur in ultima vocatur *Circumflexum*.

Si ultima syllaba nuda sit omni accentu, ob gravem tonum subintellectum vocatur *Gravitonum*.

*Gravitona sunt vel penacuta, ut λόγῳ antepena-
tuta, ut ἀνθρώπῳ antecircumflexa, ut μέσα.*

Omne *Acutitōnum* in Syntaxi cum ulla alia voce
se sequente pro acuto habet gravem, ut θεός θέλει,
non θεός θέλει.

Sed in τίς interrogativo manet nihilominus acu-
tus, ut τίς ἴκανῶ; interdum & in indefinito, ut
ἂν τίς ἐγὼ θέλω ἢ τίς σὺ. *Marc. xiv. 36.*

Manet enim ante encliticum, ut ἀνθρώπος τις.

Manet etiam in fine sententiæ, sive periodo clau-
ditur, sive colo, ut εἰ μὴ αὐτὴ.

Interdum etiam ante conima, idque præcipue in
Zengmate, aut *Elleipfi*, aut *Asyndeto*, *vid. Hesiod. Edit.
Winterton. ἐργ-ῆ ἡμέρ. v. 14.*

De Spiritibus.

Omnis vocalis vel diphthongus in cuiusvis voca-
buli initio noratur spiritu vel aspero, ut αἴζω colo;
vel tenui, ut αἴζω sicco.

U in principio aspiratur, nisi *Æolicum* sit, ut
ἡμεῖς, *Æolicè* ἡμεις. ῥ prima litera aspiratur: In
medio, si duo occurrant, prius leviga, alterum aspi-
ra, ut in παρρησία.

De Apostropho.

α, ε, ι, ο, ου, οι, in fine dictionum; quando vocalis
sequitur sæpe eliduntur per *Apostrophum*, ut ex ἀλλὰ
ἐγὼ fit ἀλλ' ἐγὼ.

[Leguntur etiam apud Aristophanem τὸ χ' αἴσαθ' ἢ
pro τύχη αἴσαθ', ἐγ' εἰ pro ἐγὼ εἰ, τ' ἀδελφεῖ pro
τῷ ἀδελφεῖ, τ' ἀρσενεῖ pro τῷ ἀρσενεῖ, nec non &
ἐγ' ὦδα pro ἐγὼ ὦδα, χὼ' pro ἢ ὅ, χ' ἢ pro ἢ ἢ, &
similia.

Abjiciuntur autem hæ vocales, α, ε, &c. nonnun-
quam ab initio, sed non nisi quando vocalis finalis
præ-

præcedentis dictionis fit longior, ut ὦ 'ναζ pro ὦ
 ἄ'ναζ, ἄ'λαβε pro ἄ'λαβε, μὴ 'ῥεθ pro μὴ ἔ'ρεθ.
 ubi altera vocalis diphthongi eliditur. *Aristoph.*

In *Aspistropha* ante vocalem aspiratam mutantur
 consonantes tenues in aspiratas, scilicet φ in φ, π
 in χ, τ in θ, ut ἰφ' ἴππε pro ἐμ' ἴππε, ῥύχθ' ὅλῳ
 pro ῥύχθ' ὅλῳ.

[Utraque autem tenuis non semper mutatur, ut ῥύχθ'
 ἰεφ'ν apud Euripidem.]

De Punctis, sive Notis.

Puncti quæ Græci habent à Latinis diversa, sunt
 Colon, ad apicem literæ, sic [αὐτός·] Nota Interro-
 gationis sic [τίς ἐστίν;]

Admirationis notas prorsus negligunt.

[In vetustis aliquot librīs invenies lineolam supra
 verba quædam ductam, quæ notat verba illa aut esse
 Nomina propria, aut sumi τεχνικῶς, ut Ἀγῶς nomen
 viri, ἀ'ρθῶπῶ, i. e. hæc vox ἀ'ρθῶπῶ.]

De Partibus Orationis.

Omne vocabulum in Græca Lingua est vel *Articulus*, *Nomen*, *Pronomen*, *Verbum*, *Participium*, *Adverbium*, *Conjunctio*, *Prepositio*.

De Numeris.

Numeri tres : *Singularis*, de uno; *Dualis*, de duobus tantum; *Pluralis*, de duobus vel pluribus.

Dualem numerum Attici sæpe, *Æoles* nunquam usurpant.

De Casibus.

Casus sunt quinque, *Nominativus*, *Genitivus*, *Dativus*, *Accusativus*, *Vocativus*.

De Generibus.

Genera tria, Masculinum, Femininum, Neutrum.

De Articulis.

Articulus duplex: *Præpositivus*, qui nomini præponitur; *Subjunctivus*, qui nomini subjungitur.

De Articulo Præpositivo.

Articulus Præpositivus, ὁ, ἡ, τὸ, *hic, hæc, hoc*, sic inflectitur.

Sing.				Dual.		Plur.		
N.	G.	D.	A.	N.A.G.D.		N.	G.	D. A.
Masc.	ὁ	τοῦ	τὸν	τῷ τοῖν		οἱ	τοῖς	ταῖς
Fem.	ἡ	τῆς	τήν	ταῖ ταῖν		αἱ	ταῖς	ταῖς
Neut.	τὸ	τοῦ	τό	τῷ τοῖν		τα	τοῖς	ταῖς

[Articulus τὸ in Nominativ. & Accusat. Dual. apud Atticos Scriptores nonnunquam usurpatur femininè, præsertim ante hæc substantiva γυνή mulier, ὁδός via, πόλις urbs, χεῖρ manus, τέχνη ars, κεφαλή caput, ἡμέρα dies, φύσις natura: Dicitur enim in Duali τῷ γυνώκει, &c. legitur etiam in Sing. ὁ λατρεῖς pro ἡ, Euripid. Troad. v. 424. Et in Dual. τοῖν πόλεσιν pro ταῖν. Thucid. lib. 5.]

De Articulo Subjunctivo.

Articulus Subjunctivus, ὅς, ἥ, ὃ, *qui, quæ, quod*, ad hunc modum declinatur.

N. G. D. A.				N. A. G. A.		N. G. D. A.			
Masc.	ὅς	οἷ	ὃν	ὃν	οἷν	οἱ	ὃν	οἷς	ὃς
Fem.	ἥ	ἥς	ἥν	αἱ	αἶν	αἱ	αἶν	αἷς	αἷς
Neut.	ὃ	ὃ	ὃ	ὃ	οἷν	αἱ	ὃν	οἷς	αἷς

Sic

Σὺς ὅσπερ, ἡπερ, ὅπερ, & ὅς, ἡτίς, ὅτι.

S. N. ὅς, ἡτίς, ὅτι. G. ἕτιν, ἡσιν, ἕτιν. D. ὅτινι, ἡτίνι, ὅτινι. A. ὅτινα, ἡτινα, ὅτι.

D. N. A. ὅτις, ἡτίς, ὅτις. G. D. οἷτινοι, αἷτινοι, οἷτινοι.

P. N. οἷτινες, αἷτινες, ἡτινα. G. αἷτινων, αἷτινων, αἷτινων. D. οἷσισι, αἷσισι, οἷσισι. A. ἡσιν, αἷσιν, ἡτινα.

Pro ὅς legitur aliquando apud Homerum ὅτις, & in A. S. ὅτινα pro ὅτινα, & in Pl. ὅτινας pro ἡσιν, & ὅτινων, Od. x. 39. pro αἷτινων.

De Declinationibus Nominum.

Declinationes Nominum sunt decem; quinque Simplicium, quinque Contractorum.

Contractio autem etiam accidit in omnibus Declinationibus Simplicium.

Prima Declinatio Nominum Simplicium.

Nomina primæ Declinationis tantum sunt Masculini Generis, & desinunt vel in as, ut ὁ παρσίς *serpens*; vel in us, ut ὁ Ἀτρεΐδης *Atreides*.

S. N. ὁ παρσίς. G. τῷ παρσί. D. τῷ παρσί. A. τῷ παρσί. V. ὦ παρσί.

D. N. A. τῷ παρσί. G. D. τοῖν παρσί. V. ὦ παρσί.

P. N. οἱ παρσί. G. τῶν παρσί. D. τοῖς παρσί. A. τῶν παρσί. V. ὦ παρσί.

S. N. ὁ Ἀτρεΐδης. G. τῷ Ἀτρεΐδ. D. τῷ Ἀτρεΐδ. A. τῷ Ἀτρεΐδ. V. ὦ Ἀτρεΐδ.

D. N. & A. τῷ Ἀτρεΐδ. G. & D. τοῖν Ἀτρεΐδ. V. ὦ Ἀτρεΐδ.

P. N. οἱ Ἀτρεΐδ. G. τῶν Ἀτρεΐδ. D. τοῖς Ἀτρεΐδ. A. τῶν Ἀτρεΐδ. V. ὦ Ἀτρεΐδ.

S. N. ὁ μαθητής. G. τῷ μαθητί. D. τῷ μαθητί. A. τῷ μαθητί. V. ὦ μαθητί.

D. N. A. τὸ μαθητὰ. G. & D. τοῦ μαθητῶν. V. ὁ μαθητὰ.

P. N. οἱ μαθηταί. G. τῶν μαθητῶν. D. τοῖς μαθηταῖς. A. πρὸς μαθητὰς. V. ὁ μαθηταί.

Reperiuntur Nomina contracta in omni Declinatione Simplicium.

Nomina Contracta primæ Declinationis à Poetis & Ioniciis Scriptoribus incontracte usurpata.

S. N. ὁ Ἑρμῆς. G. τῷ Ἑρμῇ. D. τῷ Ἑρμῇ *. A. τῷ Ἑρμῶν. V. ὁ Ἑρμῆ. Ab Ἑρμείας, ἐν, &c.

S. N. ὁ Ἀπελλῆς. G. τῷ Ἀπελλῇ. D. τῷ Ἀπελλῇ. A. τῷ Ἀπελλῶν. V. ὁ Ἀπελλῆ. Ab Ἀπελλέης, ἐν, &c.

* Apud Æsopum Ἑρμει.

De Nominativo.

Nominativus hujus Declinationis apud * Poetas aliquando exit in α plerumque brevi, ut ἱππότα, νεφελεγερέτα, pro ἱππότης, νεφελεγερέτης, &c.

* Qui mutuati sunt hanc terminationem à Macedonibus, vel ut alii volunt ab Æolibus.

De Genitivo.

Quædam Nomina in αs faciunt Genitivum in α & α, ut ὁ Πυθαγόρας. G. τῷ Πυθαγόρῃ & Πυθαγόρῃ, &c.

Quædam in α tantum, ut ὁ Θωμάς, τῷ Θωμᾷ, &c. quæ fere propria sunt, & ultimam Nominativi circumflectunt.

Genitivus Pluralis in omni declinatione definit in ων, in ultima semper circumflectitur.

De Dativo.

Dativus singularis in quatuor prioribus Declinationibus Simplicium; & quintâ Contractorum, habet semper subscriptum ultimæ vocali.

De

Vocativus à Nominativis in *us* vulgo definit in *η*.
 Hæc autem formant Vocativum in *α*. Primo, nomina in * *της*, ut ὁ τοῦ ἄνθρωπου. Secundo, in *ης*, ut ὁ κωῶνης, *Il. α. 159*. Tertio, Gentilia, ut ὁ Περσῆς. Quarto, quæ componuntur a *μεῖριω* *metior*, πωλέω *vendo*, τέλλω *tero*; ut γεωμέτρης, βιβλιοπώλης, παιδοφίλης, &c.

His addas ὁ λᾶς *lascivus*, *V. ὦ λᾶνα*.

Attici Vocativum semper habent similem Nominativo in omni declinatione.

* Legitur in *Voc. ἀναρέτη*, *Il. π. 31*.

Secunda Declinatio.

Nomina secundæ declinationis desinunt vel in *α* ut ἡ μῆσα *misæ*, vel in *η*, ut ἡ πᾶλι *lucta*, & sunt tantum feminini generis.

S. N. ἡ μῆσα. G. τῆς μέσης. D. τῇ μέσῃ. A. ἡ μῆσαν. V. ὦ μῆσα.

D. N. & A. τὰ μέσα. G. & D. ταῖν μέσων. V. ὦ μέσα.

P. N. αἱ μέσαι. G. τῶν μεσῶν. D. τῇ μέσῃ. A. τὰς μέσας. V. ὦ μέσαι.

S. N. ἡ μερίμηνα. G. τῆς μερίμνης. D. τῇ μερίμνῃ. A. ἡ μερίμναν. V. ὦ μερίμηνα.

D. N. & A. τὰ μερίμηνα. G. & D. ταῖν μερίμνων. V. ὦ μερίμηνα.

P. N. αἱ μερίμηναι. G. τῶν μερίμνων. D. τῇ μερίμνῃ. A. τὰς μερίμνας. V. ὦ μερίμηναι.

S. N. ἡ πᾶλι. G. τῆς πάλης. D. τῇ πάλῃ. A. ἡ πάλιν. V. ὦ πᾶλι.

D. N. & A. τὰ πᾶλα. G. & D. ταῖν πάλων. V. ὦ πᾶλα.

P. N. αἱ πᾶλαι. G. τῶν πάλων. D. τῇ πάλῃ. A. τὰς πάλας. V. ὦ πᾶλαι.

S. N. ἡ χηλή. G. τῆς χηλῆς. D. τῇ χηλῇ. A. ἡ χηλῶ. V. ὦ χηλή.

D. N. & A. τὰ χηλαί. G. & D. ταῖν χηλαῖν. V. ᾧ χηλαί.

P. N. αἱ χηλαί. G. τῶν χηλαῶν. D. τῇ χηλαΐς. A. τὰς χηλαίς. V. ᾧ χηλαί.

Si Nominativus exit in δα, δα, εα, aut α purum, Genitivus exit in ας, Dativus in α; ut, S. N. ἡ σοφία. G. τῆς σοφίας. D. τῇ σοφίᾳ. In reliquis ut μέσα.

α purum est quando α pure & sine additione alius literæ facit syllabam.

Nomina Contracta secunda Declinationis.

S. N. ἡ μινᾶ, mina. G. τῆς μινᾶς. D. τῇ μινᾷ. A. τῇ μινᾷ, &c. ab inusitato μινᾶα.

S. N. ἡ γαλήνῃ felix. G. τῆς γαλήνης. D. τῇ γαλήνῃ. A. τῇ γαλήνῃ. V. ᾧ γαλήνῃ, &c. α γαλήνῃ, ἐνς, &c. apud Ionicos Scriptores.

Contractio fit tollendo priorem coeuntium vocalium, & circumflectendo ultimam.

Tertia Declinatio.

Nomina tertiæ declinationis exeunt vel in ο, ut ὁ πόνος, labor; vel in ον, ut τὸ πρῶτον πονοῦν.

Quæ desinunt in ο sunt vel masculini, vel feminini, vel communis generis.

Quæ desinunt in ον tantum neutrius.

S. N. ὁ πόνος. G. τῆς πόνου. D. πόνῳ. A. τὸ πόνον. V. ᾧ πόνον.

D. N. & A. τὸ πόνον. G. & D. τῶν πόνων. V. ᾧ πόνον.

P. N. οἱ πόνον. D. τοῖς πόνων. D. τοῖς πόνοις. A. πόνον. V. ᾧ πόνον.

S. N. ἡ δοχὴ trabs. G. τῆς δοχῆς. D. τῇ δοχῇ. A. τῇ δοχῇ. V. ᾧ δοχῇ.

D. N. & A. & V. τὰ δοχά. G. & D. ταῖν δοχοῖν.

P. N. αἱ δοχοί. G. τῶν δοχῶν. D. ταῖς δοχοῖς. A. τὰς δοχές. V. ᾧ δοχοί.

S. N.

S. N. ὁ κύριος, dominus. G. τοῦ κυρίου. D. τῷ κυρίῳ.
A. τῷ κυρίῳ. V. ὁ κύριος.

D. N. A. τῷ κυρίῳ. G. D. τοῖν κυρίοις. V. ὁ κύριος.

P. N. οἱ κύριοι. G. τῶν κυρίων. D. τοῖς κυρίοις. A. τοῖς κυρίοις. V. οἱ κύριοι.

S. N. τὸ πρῶτον. G. τοῦ πρῶτου. D. τῷ πρῶτῳ.
A. τὸ πρῶτον. V. ὁ πρῶτος.

D. N. A. V. τῷ πρῶτῳ. G. & D. τοῖν πρῶτοις.

P. N. τὰ πρῶτα. G. τῶν πρῶτων. D. τοῖς πρῶτοις. A. τὰ πρῶτα. V. ὁ πρῶτος.

Nomina Contracta tertia Declinationis.

S. N. ὁ Ἀδελφίδης. G. οῦ. D. οῦ. A. οῦν, &c. ab Ἀδελφίδῃ, &c. apud Iones.

S. N. ὁ νεός. G. τοῦ νεοῦ. D. τῷ νεῷ. A. τῷ νεῷ. V. ὁ νεός.

D. N. A. τῷ νεῷ. G. & D. τοῖν νεοῖν, &c. à νεῷ, &c. apud Poetas.

S. N. τὸ ὅσον. G. τοῦ ὁσοῦ. D. τῷ ὁσῷ. A. τὸ ὅσον. V. ὁ ὅσος.

D. N. A. τῷ ὁσῷ. G. & D. τοῖν ὁσοῖν. V. ὁ ὁσός.

P. N. τὰ ὅσα. G. τῶν ὁσῶν. D. τοῖς ὁσοῖς. A. τὰ ὅσα. V. ὁ ὁσός. Ab ὁσέον, &c., quod in soluta oratione etiam usurpatur.

Adjectiva materialia in εῖς post contractionem circumflectunt ultimam, et si acutum habent in antepenultima, ut in χρύς, χρυσός. N. χρύς, χρυσός.

Et Πάνθος habet in Genitivo τοῦ Πανθός. Πάνθος, & sic deinceps, cum accentu in priori syllabā.

Declinatio quarta, Atticorum propria.

Nomina quartæ declinationis desinunt vel in ῶς, ut ὁ νεῖς templum, vel in ῶν, ut τὸ ἀνώγειον cœnaculum.

Quæ desinunt in *ως* sunt vel masculini, vel feminini, vel communis generis; quæ in *ων* tantum neutrius.

S. N. ὁ *ρεώς*. G. τοῦ *ρεῶ*. D. τοῦ *ρεῶ*. A. τῷ *ρεῶν*. V. ὦ *ρεῶς*.

D. N. A. V. τῶ *ρεῶ*. G. & D. τοῖν *ρεῶν*.

P. N. οἱ *ρεῶ*. G. τῶν *ρεῶν*. D. τοῖς *ρεῶς*. A. τοῖς *ρεῶς*. V. ὦ *ρεῶ*.

S. N. τὸ *ἀνώγειον*. G. τοῦ *ἀνώγειω*. D. τοῦ *ἀνώγειω*. A. τὸ *ἀνώγειον*. V. ὦ *ἀνώγειον*.

D. N. A. V. τῶ *ἀνώγειω*. G. & D. τοῖν *ἀνώγειω*.

P. N. τὰ *ἀνώγειω*. G. τῶν *ἀνώγειω*. D. τοῖς *ἀνώγειω*. A. τὰ *ἀνώγειω*. V. ὦ *ἀνώγειω*.

Ἐως aurora, facit Accusativum singularem in *ω*, sic frequenter *λαῖώς lepiis*, *Ἀθῶς Athos*, *Κεῖος Ceos*, *Κῶς Cos*, *τεῶς rano*, *Ἀπόλλῶς Apollos*, ut & omnia antiquitus.

Nomina Contracta quartæ Declinationis.

S. N. ἡ *Κῶς*. G. τῆς *Κῶ*. D. τῇ *Κῶ*. A. τῇ *Κῶ*. V. ὦ *Κῶς*, à *Κόως*, ὅω, &c. Sic *Σῶς*, à *σάω* *salvus*.

Quinta Declinatio.

Nomina quintæ declinationis desinunt vel in *α*, *υ*, *ω*, *ι*, *ρ*, *ς*, *ξ*, *ψ*.

α, *ι*, *υ*, sunt terminationes neutrius generis.

ω feminini, *ι*, *ξ*, *ρ*, *ς*, *ψ* omnium generum.

S. N. ὁ *δελφίν*. G. τοῦ *δελφῖν*. D. τοῦ *δελφῖν*. A. τῷ *δελφῖν*. V. ὦ *δελφῖν*.

D. N. A. τῶ *δελφῖν*. G. & D. τοῖν *δελφῖν*. V. ὦ *δελφῖν*.

P. N. οἱ *δελφῖνες*. G. τῶν *δελφίνων*. D. τοῖς *δελφῖσι*. A. τοῖς *δελφῖνας*. V. ὦ *δελφῖνες*.

S. N. τὸ *σῶμα*. G. τοῦ *σώμα*. D. τοῦ *σώμα*. A. τῷ *σώμα*. V. ὦ *σώμα*.

D. N. A. τῶ *σώμα*. G. D. τοῖν *σώμα*. V. ὦ *σώμα*. P. N.

P. N. τὰ σώματα. G. τῶν σωμάτων. D. τοῖς σώμασι. A. τὰ σώματα. V. ὧ σώματα.

Nomina Contracta quintæ Conjugationis.

S. N. ὁ πλακῆς *placenta*. G. τοῦ πλακῆ. D. τῷ πλακῇ. A. τὸν πλακῆ. V. ὧ πλακῆ, &c.

A Nominativo ὁ πλακῆς. G. τοῦ πλακῆ. D. τῷ πλακῇ. A. τὸν πλακῆ. V. ὧ πλακῆ, &c. voce à Poetis usurpata & (qui contractiones non amant) Ionicis Scriptoribus.

S. N. ἡ δάς *fax*. G. τῆς δάος. D. τῇ δαδί. A. τὴν δαδί. V. ὧ δάος.

D. N. A. τὰ δάος. G. D. τῶν δάοιν. V. ὧ δάος.

P. N. αἱ δάδες. G. τῶν δάδων. D. τῇ δαδί. A. τὰς δάδας. V. ὧ δάδες. Ab Ionico δαῖς δαῖς, &c.

S. N. ὁ κῆ τοῦ κῆτος *carpet*. G. τοῦ κῆτος. D. τῷ κῆτι. A. τὸν κῆτα & τὸ κῆτος. V. ὧ κῆτι. Scribitur & κῆς in Nom & Acc. κῆτω.

D. N. A. τὸ κῆτε, &c. ab ὁ κῆ τοῦ κῆτος. G. τοῦ κῆτος. D. τῷ κῆτι, &c. Utrumque usurpatur à Poetis, ab aliis contractum tantum.

Hæc autem omnia in omni casu contrahuntur, atque ideo ὀλοπαθῆ appellatur.

Nonnulla sunt quæ nonnullis tantum casibus contrahuntur, ideoque ὀλοπαθῆ vocantur: Sunt autem quæ sequuntur.

Nomina in ὤς contrahuntur in N. A. & V. Plur. ut ὁ ἰχθὺς ὤς. P. N. & V. ἰχθύες, ὤς. A. ἰχθύας ὤς. Idem fit in nominibus in ὤς, ut βῆς ὤς. P. N. & V. βῆες βῆς. A. βῆας βῆς.

Sic ἡ ἑρῆς ἰθ. P. N. ἑρῆδες ἑς. A. ἑρῆδες ἑς. ἡ κἀλ-
πῆς ἰθ. P. N. ἰδες ἑς. A. ἰδες ἑς. ὁ κῆ ἡ ἑρῆς ἰθ. P. N. ἰδες ἑς. A. ἰδες ἑς. ἡ κἀλ-
πῆς ἰθ. P. N. κἀλδες ἑς. A. κἀλδες ἑς.

Nomina quæ Syncopen patiuntur sic inflectuntur.

S. N. ὁ ἀνὴρ. G. τοῦ ἀνέρος ἀνδρός. D. τῷ ἀνέρι ἀνδρὶ. A. τὸν ἀνέρα ἀνδρα. V. ὢ ἀνερ.

D. N. A. τῶ ἀνέρι ἀνδρὶ. G. D. τοῖν ἀνέριιν ἀνδρῶν. V. ὢ ἀνέρι ἀνδρὶ.

P. N. οἱ ἀνέρες ἀνδρες. G. τῶν ἀνέρων ἀνδρῶν. D. τοῖς ἀνδράσι. A. τοὺς ἀνέρας ἀνδρας. V. ὢ ἀνέρες ἀνδρες. Utroque modo Poeta at in soluta oratione syncopato tantum, G. ἀνδρος. D. ἀνδρι, &c.

S. N. ἡ θυγάτηρ. G. τῆς θυγατέρος θυγαλός. D. τῇ θυγατρὶ θυγατρὶ. A. τὴν θυγάτηρα θυγατέρα. V. ὢ θυγάτερ. In Prosa leguntur tantum θυγαλός & θυγατρὶ syncopata.

D. N. A. τῇ θυγατρὶ θυγατρὶ. G. D. ταῦν θυγατέριιν θυγατῶν. V. ὢ θυγατέρι θυγατῆ.

P. N. αἱ θυγατέρες θυγαλές. G. τῶν θυγατέρων θυγαλῶν. D. ταῖς θυγατέράσι. A. τὰς θυγατέρας θυγαλεις. V. ὢ θυγατέρες θυγαλεις.

Sic ἡ Δημήτηρ Ceres. G. Δημήτερος Δημιλέος, &c. in omni casu, sed cum accentu in antepenultima casus crescit. ἡ μήτηρ autem cum accentu ut θυγάτηρ. G. μητέρος μιλέος, &c. sed ultra Dativum non admittit Syncopen.

ὁ πατήρ pater, etiam & ἡ γαστήρ venter, in G. & D. S. patiuntur Syncopen, sed non ultra: Legitur autem πατῆρ, Od. δ 687.

Ab inusitato nominativo υἱός filius, Poeta dicunt, eliso per Syncopen altero i, τῷ υἱῷ, τῷ υἱί, &c.

Α υἱόν etiam dicitur in Gen. κωός, quasi per Syncopen pro υἱόν.

De Accusativo Singulari.

Accusativus singularis plerumque desinit in α.

At Nomina in ις & υς, flexa in Genitivo per ο-puram, faciunt Accusativum per ιν & ων, ut ἡ πό-

is civitas, ἡ πόλις · ὁ ἰχθύς piscis, ἡ ἰχθυή.

Excipe ὁ Δίς Δίος Júpiter. A. ἡ Δία.

Gravitona in ις & υς, flexa in Genitivo per ὁ
impurum, habent duplicem Accusativum, alterum
in α, alterum in ν, ut ὁ ἕν ἡ ὄρνις ἰθί. A. ἡ ἕν τλή.
ὄρνιθα & ὄρνιν · ἡ κόρυς ὑθί. A. ἡ κόρυθα & κόρυ.
& ἡ κλεῖς κλειδός. A. ἡ κλειδα & Attice κλεῖν.

ἡ χάρις ἰθί gratia, in Accusativo tantum facit
χάριν · χάρις enim qui dicit vult Deam, Gratia-
rum scilicet aliquam.

Nomina in ας & ες formant Accusativum in αω
& εν, ut ναὺς ναὺν ναῶν, χρεῖς cutis χρεῖν, βεῖς βοῖς
βέν · apud Poetas autem invenias νῆα, χροῖα, βία.

ὁδὲς deus sequitur Participiorum formam, nam ut
ἀδιδὲς διδόντα, sic ab ὁδὲς ὁδόντα.

Πῆς in Accusativo habet tantum πόδα · at hujus
composita formant duplicem Accusativum, ut πο-
λύπους, τρίπους. A. πολύποδα & πολύπαν, τρίποδα
& τρίπαν.

De Vocativo Singulari.

Vocativus plerumque non aliam habet terminati-
onem ac Nominativus.

Sed quæ in Genitivo habent r ante ἰθί, nisi sint
Participia in Vocativo, abijciunt ἰθί, ut ὁ λείων λεί-
ον ἰθί. V. ὁ λείων. ὁ Αἴας Αἴαν ἰθί. V. ὁ Αἴαν.

A Propriis autem in ας Poetæ sæpe in Vocativo
etiam abijciunt alteram consonantem quæ præcedit
ἰθί, & dicunt pro Αἴαν Αἴα, pro Θόαν Θόα, pro Κόα-
κων Κόαα.

Sic ab ἀνὰ rex Poetice fit ἀνα, & in prosa orati-
one dicitur ὦ ἡγεμῶν, ab antiquo Nominativo ἡ
γεμῶν.

Quæ flectuntur per ες εἰθί, nisi sint Participia,
habent duplicem Vocativum, alterum in εν, alte-
rum in ει, ut πλάκῳς εἰθί. V. ὁ πλάκῳς & ὁ
πλάκῳς, & per Crasim πλάκεν & πλάκε.

Gravitona

Gravitiona in *as an*, *iw ei*, *ow on*, *or or*, & pleraque in *ur er*, abjiciunt *u* in Vocativo.

Ἀπόλλων *Ἀπόλλων*, & *Ποσειδών* *Ποσειδών*, faciunt Vocativum, retracto accentu, *ὦ Ἀπόλλων*, *ὦ Ποσειδόν*. & *ἁ Σωτήρ* *ἥρως*, Vocativo est *ὦ Σώτες*. *ἁ δαήρ* *ἥρως*, *ὦ δαίερ*. ab *ἁνὴρ* *νῆρ*, *ὦ ἄνερ*. *ἁ πατήρ* *ρῆρ*, *ὦ πατέρ*.

Nomina in *as*

Masculina & Feminina in *es* } in Vocativo ab-
Monosyllaba circumflexa in *us* } jiciunt *s*.

Gravitiona in *is* & *us*

Sic *παῖς*, *ὦ παῖ*, quod contrahitur ex *παῖς* *puer*.

Sed ab *ὁδός* dicitur *ὦ ὁδός*, & *ἁ πῆξ* *ὦ πῆξ*, cuius composita tamen abjiciunt *s*, ut *χαλκόπε*, &c.

Adjectiva acutitona in *us*, & propria acutitona in *is*, formant etiam Vocativum in *u* & *i*, ut *ὦ ὄζυ*, *ὦ Ἀμαρύναι*, *ὦ Δωρί*. *Lucian. Dial. Dor. & Galat.*

Nomina in *us* formant Vocativum in *es*, ut *Σωκράτης* V. *ὦ Σώκρατες*. Sic *Ἡρακλῆς* V. *ὦ Ἡρακλῆς*, retracto accentu.

De Dativa Plurali.

Dativus Plur. fit à Dativo Sing. admittendo *o* ante *i*, ut à *βότρυς* fit *βότρυσι*, ab *ἄστυ* fit *ἄστυσι*.

At *δ*, *θ*, *ν*, *τ*, abjiciuntur in Dativo Plurali quoties in Dativo Singulari adsunt; nam ab *Ἄρχαδι* fit *Ἄρχασι*, ab *ὄρνιθι* *ὄρνισι*, à *δελφίνι* *δελφῖσι*, à *χαίρῃ* *χαίρῃσι*.

Imo quamvis simul occurrunt, ut ab *ἀλλανί* *ἀλλανῃσι*.

Ab *ενί* autem fit *εῖσι*, ab *ονί* fit *οῖσι*, ut à *τιθένι* *τιθέσσι*, à *λείονι* *λείοσι*.

Quando Nominativus Singularis exit in *ξ*, *ψ*, vel *σ*, post diphthongum Dativus Pluralis fit, addendo *i*, ut à *κόλαξ* *κόλαξι*, à *γυψ* *γυψί*, à *ναῦς* *ναυσί*, &c.

Sed *ῥς* *ὠτός* *auris*, habet *ὠσί*, & *πῆς* *ποδός* *pes*, *ποσί*, *κίς* *κλέος* *pecten*, *κίσι*. & ab inusitato Nominativo

minativo ἡῖς filius reperitur in Dativo Plurali ἡῖσι, non ἡῖνσι, à δέξις δέξισι, & à χεῖρ χεῖσι, non χεῖνσι.

Nomina in ηρ, quæ in obliquis Syncopen admittunt, formant Dativum Pluralem in ασι, ut ὁ παῖρ. G. παῖρς παῖρός. D. Pl. παῖράσι.

Quam formam etiam apud Poetas sequitur ῖς, ut ὁ ῖς. G. ῖς ῖός. D. P. ῖάσι.

Sic ab obsoleto ἀῖν. G. ἀῖν & ἀῖνός, in D. P. legitur ἀῖνάσι apud Aratum.

Ἄσῃ autem habet ἄσῃσι, licet in reliquis obliquis nullam Syncopen admittat.

Poetæ formant Dativum Pluralem à Dativo Singulari, mutando i prout versus postulat in εσι vel εσισι.

Aliquando nihil mutant, sed in Dativo communi tantum duplicant σ, ut à σῆδεσι fit σῆδεσσι.

Dativo Plurali, quoties præcedit vocalem, i additur, ut *χεῖσιν ἀνθρώποις. idem fit apud Poetas etiam ante consonam, ut χεῖσιν τι βίηφι. Od. 5. 315.

[* Sic εἰχοσιν pro εἰχοσι. Act. 1. 15.]

De Declinationibus Contractorum.

Declinationes Nominum Contractorum sunt quinque.

Omnes Declinationes Contractorum oriuntur à quinta Simplicium.

Appellatur nomina contracta, quod in illis duæ finales syllabæ contrahuntur in unam.

Quando vocales non mutantur, ut in τείχεϊ τείχεϊ, ea contractio vocatur Synæresis.

Quando altera vel ambæ mutantur, ut in βεῖπεϊ βεῖπες, vocatur Crasis.

Aliquando vero in Crasi nulla est mutatio vocalium, sed, unâ extritâ, altera sibi assumit novum accentum, dum ex τείχεϊ fit τείχῃ.

Ratio contrahendi.

εε & εα sequente s contrahuntur in ει, at non sequente s in η, Attice vero nonnunquam in α.

Prima Declinatio.

Nomina primæ Declinationis Contractorum desinunt vel in ηs, es, sive ©, ut ὁ Σωκράτης Socrates, τὸ ἵππομανές hippomanes, τὸ βρέφ©, infans.

Contrahuntur autem in omnibus obliquis præter Dativum pluralem.

S. N. ὁ Σωκράτης. G. τῷ Σωκράτῃ© ἀ'της. D. τῷ Σωκράτῃ ἀ'τι. A. τῷ Σωκράτῃ, ἀ'τι. V. ὃ Σωκράτης.

S. N. τὸ ἵππομανές. G. τῷ ἵππομανί© ὤs. D. τῷ ἵππομανί ει. A. τὸ ἵππομανές. V. ὃ ἵππομανές.

S. N. τὸ βρέφ©. G. τῷ βρέφῃ© βρέφes. D. τῷ βρέφῃ βρέφι. A. τὸ βρέφ©. V. ὃ βρέφ©.

D. N. A. τῷ βρέφει βρέφῃ. G. D. τοῦ βρεφίου βρεφοῖν. V. ὃ βρέφει βρέφῃ.

P. N. τὰ βρέφει βρέφῃ. G. τῷ βρεφίῳ βρεφῶν. D. τοῖς βρέφεσι. A. τὰ βρέφει βρέφῃ.

Nomina propria in ηs ex κλέ© composita, in Nominativo & Vocativo simpliciter, & dupliciter in reliquis casibus contrahuntur; ut,

S. N. ὁ Ἡρακλῆς &c. G. τῷ Ἡρακλῇ© Ἡρακλῆς, Ἡρακλῇ© ὤs. D. τῷ Ἡρακλῇ Ἡρακλί, Ἡρακλῇ Ἡρακλῇ. A. τῷ Ἡρακλῇ Ἡρακλῇ, Ἡρακλῇ Ἡρακλῇ. V. ὃ Ἡρακλῆς Ἡρακλῆς & Ἡρακλῆς.

Sic Θερμιοκλῆς, Περικλῆς, &c. Attice pro Θερμιοκλῆς, Περικλῆς, &c. quibus vocibus Iones soli sine contractione utuntur.

Regula observanda de prima Declinatione.

Nomina in ηs purum Attice contrahunt Accusativum in α, ut τῷ Ἡρακλῇ Ἡρακλῇ, & Attice Ἡρακλῆα.

κλίσ. Legitur & Ἡρακλῆω, Theoc. Idyll. 17. v. 76.
ut Ἀεῶ, pag. 28.

Nomina quæ habent ε ante Θ in Nominativo,
Accusativo & Vocativo Pluruli contrahunt εα in α,
ut τὸ χρεῖΘ debitum, τὰ χρεῖα χρεῖα.

Secunda Declinatio.

Nomina secundæ Declinationis desinunt plerum-
que in ις, & sunt masculini, feminini, aut com-
munis generis; contrahuntur autem tantum in Da-
tivo Singulari, in Nom. Acc. & Voc. Plur. & Io-
nice & Poetice sic inflectuntur.

S. N. ὁ πόσις *maritus*. G. τοῦ πόσιΘ. D. τῷ πόσι
πόσι. A. τὸν πόσιν. V. ὦ πόσι.

D. N. Α. τὸ πόσιε. G. D. τοῖν ποσίοιν. V. ὦ πόσιε.

P. N. οἱ πόσιες πόσις. G. τῶν ποσίων. D. τοῖς πό-
σισι. A. τοὺς πόσιας πόσις. V. ὦ πόσιες πόσις.

Attice autem & extra carmen dicendum. G. πό-
σιως. D. πόσι. D. N. Α. V. πόσιε. G. ποσίοιν & πό-
σιων. P. N. Α. & V. πόσις. G. ποσίων. D. ποσισι.

Quædam etiam in ι dicuntur esse hujus Declinati-
onis, ut τὸ σίνηπι. G. σινήπιΘ, Attice σινήπιως, &c.
Matth. 17. 20.

Tertia Declinatio.

Nomina masculina tertiæ Declinationis desinunt
in ες & υς, at neutra in υ.

Contrahuntur autem tantum in Dativo Singulari,
in Nom. Acc. & Voc. Duali & Plurali, ut

S. N. ὁ φονεύς *homicida*. G. τοῦ φονέΘ. D. τῷ φονέ
φ. A. τὸν φονέα. V. ὦ φονεῦ.

D. N. Α. τὸ φονέ. G. D. τοῖν φονέοιν. V. ὦ φo-
νέε φ.

P. N. οἱ φονέες εἰς. G. τῶν φονέων. D. τοῖς φονέουσιν
Α. τοὺς φονέας εἰς. V. ὦ φονέες εἰς.

Attice pro βασιλῆς & κτεαμῆς leguntur βασιλῆς & κτεαμῆς, apud Aristoph.

S. N. ὁ πῆχυς cubitus. G. τῷ πῆχει. D. τῷ πῆχει. A. τῷ πῆχει. V. ὁ πῆχυς.

D. N. A. τῷ πῆχει. G. D. τοῖν πῆχειον. V. ὁ πῆχει.

P. N. οἱ πῆχεις eis. G. τῶν πῆχειων. D. τοῖς πῆχεισι. A. τῶν πῆχειας eis. V. ὁ πῆχεις eis. Legitur & πῆχων in Genitivo Plurali, Joh. xxi. 8. contra Grammaticorum placita.

Τὸ αἶσυ urbs, tantum in Dat. Sing. contrahitur; ut τῷ αἶσει αἶσι. Quæ habent ας purum in Nom. sic in obliquis Attice contrahuntur, ut ὁ χοῶς, G. τῷ χοῶς. D. τῷ χοῶσι. A. τῷ χοῶσι. &c. Aristoph. Achar. A. 4. S. 7.

Quarta Declinatio.

Nomina quartæ Declinationis fœminina sunt omnia, & desinunt in ω vel ως, nec ultra numerum singularem contrahuntur; in Duali enim & Plurali sequuntur formam tertię Simplicium.

S. N. ἡ Ἀρσώ. G. τῇ Ἀρσῷ. D. τῇ Ἀρσῷ. A. τῇ Ἀρσῷ. V. ἡ Ἀρσώ.

Duo tantum sunt Nomina hujus Declinationis quæ desinunt in ως, scilicet ἡ αἰδώς pudor, ἡ ἠώς aurora, quæ eodem modo declinantur nisi quod in Accusativo post contractionem dicitur τῇ αἰδῶα ὦ, ἡ αἰω ὦ, ultimā circumflexā. Pro ἠώς in Prosa sæpius ἔως, ut τὰ πρῶτα ἔω, Lucian.

Quinta Declinatio.

Nomina quintæ Declinationis sunt omnia neutra, & desinunt in ας purum vel εας.

Contrahuntur in omnibus obliquis excepto Dativo Plurali.

S. N.

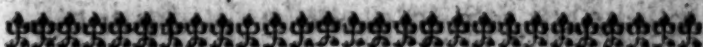
F. N. τὸ γίεξ premium. G. τὸ γίεξι αὐτοῦ ὧν.
 D τῷ γίεξι αὐτοῦ. A. τὸ γίεξ. V. ὁ γίεξ.

D. N. A. τῷ γίεθ' ας α. G. & D. τοῖν γιεθ' τοῖν
αοῖν ὦν. V. ὦ γιεθ' ας α.

P.N. τὰ νεκρία αα α. G. τῶ νεκρῶν α'ωρ ὦν. D.
τοῖς νεκροῖς. A. τὰ νεκρία αα α. V. ὧ νεκρία αα α.

In contractionē Iones collunt τ, & Attici contra-
hant duas Vocales in unam, ut G. $\gamma\iota\epsilon\gamma\lambda\theta$, Ionice
 $\gamma\iota\epsilon\gamma\theta$, Attice $\gamma\iota\epsilon\theta$.

Eodem modo declinatur τὸ κίεϋς cornu, τὸ τίεϋς monstrum, τὸ γίεϋς senectus, τὸ κρίαϋ caro, pro quo Dores dicunt τὸ κρήϋ, τὴ κρηίος, &c. Theoderit.

De HETEROCLITIS.

NOMINA Heteroclitica, sive Anomala, sunt ea, quæ à vulgari declinandi modo ad alium deflectant.

Heteroclitia Declinatione.

S. N. ὁ Ἰησοῦς. G. τῷ Ἰησοῦ. D. πρὸς Ἰησοῦ. A. τῷ Ἰη-
σοῦ. V. ὡς Ἰησοῦς.

Vox $\gamma\alpha\mu\acute{\iota}$ videtur mutuari omnes obliquos ab infinitato Nominativo $\gamma\iota\upsilon\alpha\iota\zeta$.

S. N. ἡ γυνή *mulier*. G. τῆ γυναικός. D. τῇ γυναικί.
A. τῇ γυναικί. V. ὡ γυνί.

D. N. & A. τῷ Attice pro τὰ γυναικῆς. G. & D. τῶν γυναικῶν. V. ᾧ γυναικῆς.

P. N. αἱ γυναικες. G. τῶν γυναικῶν. D. τῆς γυναικός.
A. τὰς γυναικας. V. ὧν γυναικας.

S. N. ἡ χεὶρ manus. G. τ̃ χειρ̃ς. D. τῇ χει. A.
τῇ χεῖρ. V. ᾧ χεῖρ.

* χεργῖν. V. ᾧ χεῖρε. [* *Vide* Luciani *Somnium*.]

P. N. αἱ χεῖρες. G. τῶ χειρῶν. D. τῇ χειρὶ. A. τὰς χεῖρας. V. ὧ χεῖρας.

Poetæ dicunt in G. χειρὸς. D. χειρί, &c. & pro in omnibus casibus.

Zeὺς Jupiter, in soluta oratione sic inflectitur.

S. N. ὁ Ζεὺς. G. τοῦ Διὸς. D. τοῦ Διὸς. A. τὸν Δία. V. ὧ Ζεῦ. Poetice sic, ὁ Ζῆϋς, τῇ Ζῆϋος, τοῦ Ζῆϋος, τὸν Ζῆϋα, ὧ Ζῆϋ.

Ἡ ναὺς navis, in Prosa ad hunc modum inflectas.

S. N. ἡ ναὺς. G. τῆς ναὸς. D. τῇ νηὶ. A. τὴν ναὺν. V. ὧ ναὺς.

P. N. αἱ νῆες. G. τῶν νηῶν. D. τῇ ναυὶ. A. τὰς ναῦς. V. ὧ νῆες.

Γόνυ & δόρυ in Prosa faciunt G. γόνατι & δόρυ. D. γόνατι & δόρυ, &c. ab inusitatis Nominativis γόνας genu, & δόρας hasta.

Γόνυ & δόρυ apud Autores vix leguntur; pro his autem Poetæ dicunt G. γανὸς & δαρυὸς. D. γανὶ & δαρι, & sic deinceps per μετασθῆσιν scilicet literarum.

Quædam Nomina in us sunt Declinationis primæ & quintæ, ut ὁ Θαλῆς ἄ, ὁ Θαλῆς Θαλή. ὁ μύκης fungus. G. τῇ μύκι & μυκή. ὁ Μωσῆς. G. Μωσέως. D. Μωσῇ & Μωσῆ. A. Μωσὴν & Μωσῆα. V. ὧ Μωσῇ. Legitur & Μωϋσῆς, Act. vii. 37. G. Μωϋσῆως, Act. xv. 1. 5. D. Μωϋσῆϊ, Exod. iii. 12.

S. N. ὁ γῆς mens, inflectitur ad formam tertię & quintæ. G. τῇ γῆ & γῆος. D. τοῦ γῆ & τοῖ. Sic χρῆς. G. χρῆ & χροῖος, &c.

Quædam Nomina in ως sunt declinationis quartæ & quintæ, ὁ γέλως risus. G. τῇ γέλω & γέλωτι. ὁ κάλως rudens, τῇ κάλω & κάλωτι.

Quædam Propria Nomina primæ Declinationis Contractorum, præter suum habent etiam alterum Accusativum, quem mutuuntur à prima Simplicium, ut ὁ Σωκράτης. G. τῇ Σωκράτει. A. τὸν Σωκράτη & Σωκράτην. ὁ Ἄρης Mars. G. τῇ Ἀρεί. A. τὸν Ἄρη, at usitativus Ἀρῶ.

Et

A. Et contra Propria Nomina primæ Simplicitum, apud Ionicos Scriptores habent Accusativum primæ Contractorum, ut ὁ Καμῦτης Accusativo ἢ Καμῦσῃ pro Καμῦσίῳ passim in Herodoto.

Heteroclita Genere.

Quædam Nomina in Singulari tantum Masculina, in Plurali sunt Mascula & Neutra.

S. N. ὁ δεσμός vinculum. P. οἱ δεσμοί & τὰ δεσμά. ὁ κύκλος circulus, οἱ κύκλοι & τὰ κύκλα. ὁ λύχνος lucerna, οἱ λύχνοι & τὰ λύχνα. ὁ σάθμος stabulum, οἱ σάθμοι & τὰ σάθμα. ὁ σῖτος cibus, οἱ σῖτοι & τὰ σῖτα. ὁ τεύχμας collum, οἱ τεύχμας & τὰ τεύχματα. ὁ δάκτυλος digitus, οἱ δάκτυλοι & τὰ δάκτυλα. ὁ μηρὸς femur, οἱ μηροί & τὰ μηρά.

Sic ἡ κίχλη vis, αἱ κίχλαι & τὰ κίχλα. & ὁ ἄλγος infernum, τὰ ἄλγεα.

Ὁ ζυγός & τὸ ζυγόν iugum, Pl. tantum τὰ ζυγά. ὁ νῶτος & τὸ νῶτον dorsum, Pl. tantum τὰ νῶτα.

[Τὸ νῶτον, Theocrit. Id. κβ. 46. Aristophanes, in Vesp. ἐρεμὸς remus huc solet adduci; sed Homerus tantum usus est Neut. ἐρεμὸν & ἐρεμία.]

Heteroclita Casibus.

Θέμις Dea, habet in Genitivo Θέμιδος, sed & Θέμις apud Poetas. Θέμις lex aut fas, habet plerumque Θέμις, aliquando Θέμιδος. [Vide Hom. Iliad. ο. v. 84. Callimach. Lavacr. Pallad. v. 78. Legitur & Θέμις, Hom. Hymn. in Jovem, v. 2.]

Quædam Nomina Propria alios Genitivos apud Græcos habent quàm habent apud Latinos, ut ὁ Σολομών. G. Σολομῶνι. ὁ Κάδων. G. ἢ Κάδωνι, Lucian. passim, & Pausan. lib. 10. Κάδωνι quidem habent Canin. Scapul. Robertson. at unde non dixerunt. Σολομῶνι, Justin. Martyr.

Γάλατα, facit in Genitivo γάλακτι, ab antiquo γάλαξ.

Quædam Neutra in $\alpha\sigma$ à vetustis Nominativis in $\alpha\varsigma$ Genitivum formant in $\alpha\lambda\omicron$, scilicet $\alpha\lambda\epsilon\iota\alpha\varsigma$ farina, $\alpha\lambda\epsilon\iota\phi\alpha\varsigma$ unguentum, $\delta\epsilon\lambda\epsilon\alpha\varsigma$ & $\epsilon\delta\alpha\varsigma$ esca, $\eta\mu\epsilon\alpha\varsigma$ dies, $\eta\pi\alpha\varsigma$ jecur, $\kappa\alpha\epsilon\epsilon\alpha\varsigma$ caput, $\kappa\tau\epsilon\alpha\varsigma$ possessio, $\omicron\tau\epsilon\alpha\varsigma$ ~~u~~ $\mu\epsilon\tau\alpha\varsigma$, $\epsilon\delta\alpha\varsigma$ uber, $\omega\epsilon\epsilon\epsilon\alpha\varsigma$ finis, $\varsigma\epsilon\alpha\varsigma$ adeps, $\phi\epsilon\epsilon\alpha\varsigma$ puteus, &c.

Ad eundem fere modum τὸ $\omicron\tau\alpha\varsigma$ somnium, in Gen. habet per Epenh. $\omicron\tau\epsilon\epsilon\alpha\lambda\omicron$, & τὸ $\zeta\kappa\omega\varsigma$ $\zeta\kappa\alpha\tau\omicron\varsigma$, & τὸ $\upsilon\delta\omega\varsigma$ aqua, $\upsilon\delta\alpha\lambda\omicron$.

Τὸ $\epsilon\varsigma$ auris, facit $\omicron\tau\omicron\varsigma$ in Gen. & $\delta\alpha\mu\alpha\varsigma$ uxor, $\delta\alpha\mu\alpha\lambda\omicron$, ab inusitato $\delta\alpha\mu\alpha\varsigma$.

Aptota.

Non variantur casibus nomina literarum, $\alpha\lambda\phi\alpha$, $\beta\eta\tau\alpha$, &c. sed à σῖγμα dicitur Pl. τὰ σῖγμαλα, τῶ σῖγματων, & à γάμμα, τῆ γάμμαλα.

$\alpha\chi\lambda\iota\alpha$ etiam, sive $\alpha\pi\lambda\omega\lambda\alpha$, sunt, 1. Nomina peregrina, ut $\Delta\alpha\beta\iota\delta$. 2. Vox naturalis, qualis est $\kappa\alpha\alpha\zeta$ ranarum, $\kappa\omicron\iota$ porcellorum, & quæ iis affinis est, $\beta\epsilon\omega\omega$, seu potius $\beta\omega\omega$, pueruli conantis dicere τὸ $\omega\iota$ -ven, *Aristoph* *Neph.* v. 1185. 3. Sonus rei inanimatae, ut $\delta\epsilon\tau\epsilon\lambda\alpha\nu\epsilon\chi\omicron$ sonitus citharæ. 4. Omnis vox sumpta τεχνικῶς, ut τὸ $\alpha\gamma\varsigma\epsilon\lambda\omicron$, i. e. hæc vox $\alpha\gamma\gamma\epsilon\lambda\omicron$.

Neque declinantur Nomina per Apocopen curta, ut $\delta\omicron\alpha$ pro $\delta\omicron\mu\alpha$ domus; neque per Paragogen aucta, ut $\varsigma\epsilon\alpha\tau\omicron\phi\iota$ pro $\varsigma\epsilon\alpha\tau\omicron$ exercitus.

Aptota etiam sunt $\omega\iota\nu\tau\epsilon$ quinque, $\epsilon\kappa\alpha\lambda\omicron\nu$ centum, & quæ intra hæc sunt numerorum nomina.

Hæc Neutra vix extra Nom. Acc. & Voc. Sing. reperiuntur; $\delta\alpha\omicron$ lampas, $\delta\epsilon\mu\alpha\varsigma$ corpus, $\epsilon\iota\delta\omega\varsigma$ desiderium, $\eta\delta\omicron$ voluptas, $\eta\tau\omicron\varsigma$ cor, $\kappa\omega\alpha\varsigma$ sive $\kappa\omega\varsigma$ velus, $\lambda\epsilon\pi\alpha\varsigma$ rupis seu promontorium, $\mu\eta\chi\omicron$ & $\mu\eta\chi\alpha\varsigma$ artificium, $\iota\omega\kappa\alpha\varsigma$ corporis, $\zeta\epsilon\beta\alpha\varsigma$ veneratio, $\zeta\upsilon\lambda\tau\alpha\varsigma$ fetus, $\tau\epsilon\chi\mu\alpha\varsigma$ & $\tau\epsilon\chi\mu\omega\varsigma$ finis, $\upsilon\pi\alpha\varsigma$ visio, $\chi\epsilon\iota\omega\varsigma$ seu potius $\chi\epsilon\iota\omega\varsigma$ pro $\chi\epsilon\iota\omicron$ debitum. A $\chi\epsilon\iota\omega\nu$ fatum, legitur etiam in Gen. $\tau\epsilon$ $\chi\epsilon\iota\omega\nu$, *Eurip.* *Hippol.* v. 1256.

Monoptota.

Monoptota.

Ionicum χρεώ, sive χρεῖω, pro χρεῖα, non extra Nominativum reperitur. [Neur. est Hom. Od. δ. 312 & 316. Fem. Ιλ. κ. 171.]

Dicitur etiam in Nominativo tantum ἡ δῶς dominum, apud Hesiodum; αἱ Κατακλώδες Parca apud Homerum.

In Genitivo tantum τοῦ ἐάων bonorum.

In Dativo tantum τοῖς περθεασι, δειδρεσι, σαλ-εασι, ἀνδρεπόδεσσι, &c. ubi vulgo puratur esse Metaplasinus. [περθεατοῖς. Hesiod. "Epy. ε. ν. 176.]

In Accusativo tantum τὰς εἰκᾶς, ab inusitato ἡ εἰκᾶ pro εἰκῶν imago, apud Aristoph. in Nom. & Acc. Dual. τῶ ὅσσι oculi vel oculos.

In Vocativo tantum ὦ ἑταῖρε heus tu, & ὦ πόποι O Dii, ὦ τὰν O Amice vel Amici; nam Aristophanes usus est in Dual. ὦ τὰν ἀπαχὰ χθύνον ἀπ' ἐμῆ. Plut. Act. 1. Sc. 2. v. 66.

Diptota.

Quædam tantum duobus casibus inveniuntur τὸ βρέτας statua. D. τῷ βρέτᾳ. D. S. κλαδί. D. P. κλά-δεσι. N. P. τὰ κείνεα lilia. D. τοῖς κείνεσι apud Poetas, ὁ λῆς leo. A. τῷ λῆν, (vel λῆνα. vid. Ἐτυμολ. μέγα.) τὸ (κίπας tegumentum. P. τὰ (κίπα. οἱ φθοῖς φθοῖς placenta. A. τῷ φθοῖας φθοῖς.

Triptota.

S. N. ὁ ἢ ἡ μάρτυς testis. A. τῷ ἢ τῇ μάρτυ. D. P. τοῖς ἢ τοῖς μάρτυσι.

In Duali Numero. G. D. ἀλλήλοιν, ἀλλήλων, ἀλλήλοιν. A. ἀλλήλω, ἀλλήλα, ἀλλήλω. P. G. ἀλλήλων, ἀλλήλων, ἀλλήλων. D. ἀλλήλοισ, ἀλλήλους, ἀλλήλοισ. A. ἀλλήλους, ἀλλήλους, ἀλλήλα. Vid. Diog. Laert. de Grat. Hom. Ιλ. κ. 65. Eurip. Phœn. 1692.

Tetraptota.

Tetraplota.

Ab inusitato Nominativo ἀπλῷ five ἄρς *agnus*, dicitur in G. τῷ ἄρῳ. A. τῷ ἄρῳ. In D. N. A. ἄρῳ. In N. P. ἄρες. G. ἄρεςσι & ἄρασι. A. ἄρας.

Vocativo carent Interrogativa, & Indefinita, & Pronomina omnia præter οὐ, & εἴτε sumptum pro οὐ.

Heteroclita Numero.

Duali & Plurali carent omnia Nomina Propria, quæ uni soli tribuuntur, ut ἡ ἄλς *mare*, vox poetica; sed alicubi leguntur in Plurali οἱ ἄρες, αἱ γαῖ, τὰ ποταμοί, τὰ ἔλαια, à Nominativis Singularibus ὁ ἀήρ *aer*, ἡ γῆ *terra*, τὸ πῦρ *ignis*, quæ vulgo dicuntur carere Plurali.

Singulari & Duali carent Deorum Festa, ut τὰ Κροῖα *Saturnalia*, &c. Nomina quædam Urbium, ut αἱ Ἀθῶναι *Athensæ*, τὰ Ἱερὸσόλυμα (nam vix legitur ἡ Ἱερὸσόλυμα) οἱ καλέοντες, seu κετόντες, *ligna quæ telas sustinent*, αἱ Εὐμυρίδες *Furiæ*; αἱ ἱμβάδες *cothurni*, malè huc referuntur, quando ἱμβάς in S. est apud Aristoph. Πλαί. γ. 757.

De ADJECTIVIS.

Adjectiva in εἰ faciunt femininum per η, neutrum per ον, ut ἀσῆτος ἡ ὄν, quod inflectitur ad formam secundæ & tertię Simplicium.

S. N. ἀσῆτος ἡ ὄν. G. ἡς ἡς. D. ᾧ ᾧ. A. ὄν ἡ. V. ἡ ὄν.

D. N. & A. ἀσῆτω ἀ ὡ. G. & D. οῖν αῖν οῖν. V. ὡ ἀ ὡ.

P. N. ἀσῆτοί αἱ ἀ. G. ᾧν ᾧν ᾧν. D. οῖς αῖς οῖς. A. ἑς ἑς ἀ. V. οἱ αἱ ἀ. Sic

Sic Adjectiva in ο, ut ὄγδοος ὀν οον, ἀπλόος ὀν
ον, δλοός ὀν οόν. & in ε, ubi vocalis non ante-
onitur, nec ρ, ut χρύσεος ἐν εον, &c.

Cætera autem in ο purum, ut & Adjectiva quæ
n-egs exeunt, faciunt fœmininum in α, ut

S. N. ἀγίοα ιον. G. ἐν ἱας ἱα. D. ἱα ἱα ἱα. A. ιον
αν ιον. V. ιε ἱα ιον.

D. N. A. ἀγίω ἱα ἱω. G. D. ἱων ἱων ἱων. V. ἱω ἱα ἱω.

P. N. ἀγιοι ια ια. G. ἱων ἱων ἱων. D. ἱοις ἱαυς ἱοις.
A. ἱας ἱας ια. V. ἱοι ια ια.

S. N. ἀνθερός ἀ'όν. G. ᾱ ᾱς ᾱ. D. ᾱ ᾱ ᾱ. A. ὄν
ἀνόν. V. ἱ ἀ'όν. In reliquis ut ἀγαθός.

Ἐτερος, Attice ἀτερος, non rarè Atticorum mōre
cum suo articulo contrahitur; si autem consonans
interveniat nulla fit contractio.

S. N. ὁ ἑτερος, ἡ ἑτέρα, τὸ ἑτερον. G. ῥ ἑίρος vel
δαίρος, ῥ ἑίρος, ῥ ἑίρος vel δαίρος. D. τῷ ἑίρῳ
vel δαίρῳ, τῇ ἑίρῃ vel δαίρῃ, τῷ ἑίρῳ vel δα-
ίρῳ. A. ῥ ἑτερον, ῥ ἑίρον, τὸ ἑτερον vel δαίτερον.

P. N. A. τὰ ἑτερα vel δα'τερα.

Sic S. N. τὸ ἐναντίον vel τὴναντίον. G. τὴναντίον, &c.
Pl. τὰ ἐναντία vel τὰναντία.

Ἄλ' alius, habet neutrum genus per ο, sic & τη-
λικῶτος, τοιῦτος, τοσῶτος, facta ex pronomine ἄ-
λ', nisi quando Attice admittunt ν.

Ab Adjectivis in εος ἐν εον orta sunt circumflexa
in ῆς ἢ ῆν, quæ sic inflectuntur.

S. N. χαλκῆς ἢ ῆν. G. ῆ ῆς ῆ. D. ῶ ῆ ῶ. A. ῆν ῆν.
ῆν. V. ῆ ῆ ῆν.

D. N. A. χαλκῶ ἀ' ῶ. G. D. οῖν αῖν οῖν. V. ῶ ἀ' ῶ.

P. N. χαλκοῖ αῖ ῶ. G. ῶν ῶν ῶν. D. οῖς αῖς οῖς.
A. ῆς ῶς ῶ. V. οῖ αῖ ῶ.

Eodem modo variantur χρυσεὺς aureus, φοινικῆς
puniceus, ὑαλῆς vitreus, λινῆς lineus, λεοντῆς leoninus, παρ-
δαλῆς pantherinus, &c. facta ex χρύσεος, φοινικῆος,
ὑαλῆος, λινῆος, λεόντεος, παρδαλῆος, quæ incontracte
à Poetis solis & Ionicis scriptoribus usurpantur.

Si autem vocalis aut ρ præcedit ε, ut in ἱερίῳ *lanens*, ἀργύρεῳ *argenteus*, tum εχ in fœminino genere contrahitur in ᾱ, ut ἱερεῖς ᾱ ἑν, ἀργυρεῖς ᾱ ἑν. G. ῥ ᾱς ῥ. D. ῶ ᾱ ῶ, &c.

Ἀπλόῳ *simplex*, διπλόῳ *duplex*, τριπλόῳ *triplex*, &c. contrahuntur in ἀπλῆς, διπλῆς, τριπλῆς, &c. & per omnes casus inflectuntur, ut χαλκῆς.

Adjectiva composita in ε habent plerumque tantum duas terminationes, ε communis generis, & ου neutrius, ut ὁ ἢ ἡ ἀλαλῶ ἢ τὸ ἀλαλον, &c. more tertiæ Simplicium.

Nonnullæ habent etiam Fœmininam à Masculinâ diversam, ut ἀθανάτῳ μνήμη ἀρετῆς, Plat. Symp. ἀθανάτη μήτηρ, Hom. Il. x. 404. αἰώνιῳ ζωῇ, Rom. vi. 23. λυβώσις αἰωνία, Heb. ix. 12.

Composita ex νόῳ, ῥόῳ, πνόῳ, χνόῳ, χροῳ, sunt duarum tantum terminationum, & à Nominativo penacuto, contracto, faciunt reliquos casus, eodem servato tono & toni loco, contractos. Ut à Nominativo ὁ ἢ ἡ ἀρχίνοῳ ἢ τὸ ἀρχίνοον, & per contractionem ἀρχίνος & ἀρχίνον, fit in genitivo τῷ ἢ τῇ τῷ ἀρχίνω. D. πῶ ἢ τῇ τῷ πῶ ἀρχίνω. A. τῷ ἢ τῇ τὸ ἀρχίνον. V. ὦ ἀρχίνω & ἀρχίνον, &c. ad modum tertiæ Simplicium.

Observandum tamen est quod in neutro genere in N. A. & V. Plurali nulla fieri debet contractio in huiusmodi adjectivis.

Eodem modo declinantur ἀγνός *amens* ἄγνός *benignus*, παρῆγνός *demens*, necnon & εὐγνός *benefluens*, πνός *purefluens*, ἐππλός *navigatu facilis*, ἑμπνός *spirans*, ἀππλός *navigatione carens*, ἄγνός *lanuginis expertus*, ῥοδόχρος *roseo colore infectus*, & similia.

Sed à diversitate, quam χρεός habet genitivi χρεῶ vel χρεός, leguntur etiam in compositis, λευχόχρεα apud Eurip. χιονόχρεας μαΐας apud Athen. ἐτεροχρεῖ apud Non. μελάχρεος apud Lucian.

Hanc autem formam sequuntur etiam δίμνος, τελέμνος, & cætera ejusmodi adjectiva in
ος,

as quæ ex *μᾶ* *mina* sunt composita, ut ὁ *ἄδιδυμος* ἢ τὸ *δίδυμον*. G. τῷ *ἄδιδυμῳ*, &c.

Quæ autem communia sunt in *ως*, & neutrum habent in *ων*, plerumque sequuntur formam quartæ Declinationis Simplicium, quæ Atticorum propria est, ut ὁ *ἰππόχρεως* obnoxius, ἢ τὸ *ἰππόχρεον*. G. τῷ *ἰππόχρεῳ*, &c.

Eodem modo declinantur *ἄνεως mitis*, *ἱλεως propitijs*, *ἑμπλεως plenus*, nec non & cætera composita à *χρεῖ* debitum, ut *ἀντιόχρεως* qui solvendo est, *καταχρεως*, *ὑπὲρ χρεως*, & quæ orta sunt à *γῆ* vel *γαῖα* terra, ut *ἀνωγέως* qui supra terram est, *εὐγέως fertilis*, *μεταγέως*, *χρησγέως*, &c.

Composita à *γῆρας* senectus, ut *ἀγῆρος senectutis expertus*, *εὐγῆρος senio felix*; à *κρέας* caro, ut *ἡδύκρεως* qui suavem habet carnem, *λεπτόκρεως* macilentus. Nonnulla à *κίεος* cornu, nam Plutarchus habet *χρυσόκερος ταύρος*, & Sophocles *εὐκέρων ἄσπευ*, & Homerus *ὑψίκερον ἱλαφον*, & Herodorus *βρέκερον ἄσπευ*.

Σάϛ *salvus* legitur contracte in Nom. Sing. *σῶς*, & in neut. gen. *σῶν*; in Acc. Sing. *σάον* *σῶν*, in Acc. Pl. *σαῶς* *σῶς*.

Hujus autem fortis non est *βινόκερος*, ut nec *δυσίερος* & *φιλόγεως*, & cætera ejusmodi composita ab *ἔρος amor*, & *γέλως risus*, quamvis videantur esse. Hæc enim sequuntur formam quintæ Simplicium, & faciunt Genitivum in *ων*.

De Adjectivis in *ως*.

Adjectiva in *ως* formant femin. in *ισσα*, neut. in *ων*, ut ὁ *χαρίης*, ἡ *χαρίεσσα*, τὸ *χαρίεν*. G. *ἐνρί* *ἰήσσης* *ἐνρί*. D. *ἐνρί* *ἰήσση* *ἐνρί*. A. *ἐνρί* *ἰήσσαν* *ἐν*. V. *ἰν* vel *ἰεν* *ἰήσσω* *ἰεν*.

D. N. A. *ἐνρί* *ἰήσσω* *ἐνρί*. G. D. *ἐνρί* *ἰήσσαν* *ἐνρί*. V. *ἰεν* *ἰήσσω* *ἰεν*.

P. N. *ἐνρί* *ἰήσσαι* *ἐνρί*. G. *ἐνρί* *ἰήσσαν* *ἐνρί*. D. *ἰήσσι* *ἰήσσαις* *ἰήσσι*. A. *ἐνρί* *ἰήσας* *ἐνρί*. V. *ἰεν*, *ἰήσσαι* *ἐνρί*.

Adje-

Adjectiva in *ήεις* & *όεις* saltem in nonnullis casibus leguntur aliquando contracte, ut *τιμήνια* pro *τιμήνια* à *τιμήεις* honoratus, Hom. Ιλ. σ. 475. *Μελιττήν* Διτ. pro *μελιττώσαν*, Aristoph. Nub. 507. *οίνετλαν* pro *οινόεσαν*, Plut. 1121.

Excipe *εις* *μία* ἔν. G. *ινός* *μιάς* *ινός*, &c.

De Adjectivis in *us*.

Adjectiva in *us*, quæ trium sunt terminationum, formant fœmininum per *εία*, neutrum per *υ*, & contrahuntur in Dativo Singulari, & in Nominativo, Accusativo, & Vocativo Plurali.

S. N. *ὁ ἡδύς*, ἡ *ἡδεῖα*, τὸ *ἡδύ*. G. *ἑῷ* *ἑῆς* *ἑῷ*. D. *εἰ* *εἷ*, *εῖα*, *εἷ* *εἷ*. A. *ὦν* *εἰάν* *ύ*. V. *ύ* *εἷα* *ύ*.

D. N. A. *ἡδέες* *εἷα* *εἷ*. G. D. *ἑῶν* *εῖαν* *ἑῶν*. V. *εἷ* *εῖα* *εἷ*.

P. N. *ἑες* *εἷς*, *εἷα*, *εἷα*. G. *ἑῶν* *εῶν* *ἑῶν*. D. *ἑῶι* *εῖας* *ἑῶι*. A. *ἑας* *εἷς*, *εῖας*, *εἷα*. V. *ἑς* *εἷς*, *εἷα*, *εἷα*.

Sic *ὄξύς* *αἰνύς*, *βαρύς* *γῆνῃ*, *γλυκύς* *δούλις*, *ἡμίους* *dimidiūs*, à quo etiam in Gen. Sing. reperitur *ἡμίους*, & in Acc. Plur. *τὰ ἡμίον*, Luc. xix. γ. 8.

Sed *πολύς* *multus* in prosa oratione mutuatur plerisque casibus à minus usitato *ποῦός*, & ad hunc modum inflectitur.

S. N. *πολύς* *πολλή* *πολύ*. G. *ῶ* *ῶς* *ῶ*. D. *ῶ* *ῶ*. A. *ῶ* *ῶ*. V. *ύ* *ύ*.

P. N. *πολλοί* *αἱ* *αἱ*. G. *ῶν* *ῶν* *ῶν*. D. *οῖς* *αἷς* *οῖς*. A. *εῖς* *αἷς* *αἱ*. V. *οἱ* *αἱ* *αἱ*.

Sic inde compositum *παμπόλυς* *παμπόλλη* *παμπόλυ*. G. *παμπόλλυς* *παμπόλλυς* *παμπόλλυς*, &c.

Poetæ autem à *πολύς* dicunt in Gen. *ἑῷ*, in D. *εἷ*, in Acc. *εἷα*, in Nom. Plur. *ἑς* *εἷς*, G. *ἑῶν*, D. *ἑῶι*, A. *ἑας* *εἷς*.

Quæ autem in *us* duarum tantum sunt terminationum, hæc per omnia inflectuntur, ut substantiva quintæ declinationis in *us* & *υ*, ut *ὁ ἄλκιμος* *ἄλκιμος*. G. *ἄλκιμος* *ἄλκιμος*, &c.

De Adjectivis in as.

Adjectiva in as quæ trium sunt terminationum formant fœmin. in aσα, neutrum in αν, ut μέλας μέλαινα μέλαν. G. μέλαν μελαίνης μέλαν. D. μέλανι μελαίνῃ μέλανι. A. μέλαινα μέλαιναν μέλαν, δεσ.

Excipe μέγας μεγάλη μέγα. G. μεγάλῃς ης α. D. α η ω. A. μέγαν μεγάλην μέγα. V. μέγας μεγάλη μέγα. Æschyl. in Voc. m. habet μεγάλη, ut nobis tradidit Eustath.

D. N. A. μεγάλῳ α ω. D. μεγάλοις αν οιν. V. α ω ω.

P. N. μεγάλοι αι α. G. ων ὧν ων. D. οἰς αἰς εἰς. A. ες ας α. V. οἱ αι α.

Et πᾶς πᾶσα πᾶν. G. παντός πάντος πάντος. D. παντί πασῇ παντί. A. πάντα πᾶσαν πᾶν. V. πᾶς πᾶσα πᾶν.

D. N. A. πάντε πασα πάντε. G. D. πάντων πάντων πάντων.

P. N. πάντες πᾶσαι πάντα. G. πάντων πασῶν πάντων. D. πᾶσι πᾶσαι πᾶσι. A. πάντας πᾶσα πάντα.

Quæ autem in as sunt duarum tantum terminationum non secus ac substantiva quintæ declinationis Simplicium per omnes casus inflectuntur, ut ὁ ἡ αἰείας ἡ τὸ αἰεῖναν. G. τοῦ ἡ τοῦ τῆ αἰεῖναι. δεσ.

De Adjectivis in is.

Adjectiva in is communia sunt, & formant neutrum genus per ι, ut ὁ ἡ τις ἡ τὸ τί, aliquis. G. τοῦ ἡ τοῦ τῆ τινός. D. τοῦ ἡ τῇ ἡ τὸ τινί. A. τί ἡ τί τινα ἡ τὸ τί.

D. N. A. τοῦ ἡ τὰ ἡ τὸ τινί. G. D. τοῖν ἡ ταῖν ἡ τοῖν τινοῖν.

D

P. N.

P. N. οἱ καὶ τινὲς καὶ τὰ τινά. G. τῶ καὶ τῶ καὶ τῶ τινῶν. D. τοῖς καὶ τοῖς τινί. A. πρὸ καὶ τὰς τινάς καὶ τὰ τινά.

At τίς quis? Interrogativum. G. τίν. D. τί. cum accentu in priore syllaba casus crescentis.

Ὁ καὶ ἡνίκαις jejunus. G. τῆ καὶ ἡνίκαι. D. νῆσι, ad morem 2. Contractorum.

Quae componuntur à Substantivis in *is* per omnia sequuntur formam eorum Substantivorum, ὁ καὶ ἡ εὐχάρις, à καλὸς gratia. G. τῷ καὶ ἡ εὐχάρι. Et ὁ καὶ ἡ εὐπαλὲς καὶ τὸ εὐπαλὲς, à παλὲς patria. G. τῷ καὶ τῆ εὐπαλῆ. &c. Mutato tantum accentus loco.

Nec alio modo inflectuntur incontracta in *es*, quam sua unde orta sunt Substantiva, ut ὁ καὶ ἡ δίπυς καὶ τὸ δίπυν, à πῦρ pes. G. τῷ καὶ τῆ δίπυ. &c. ὁ καὶ ἡ ἀνόδης καὶ τὸ ἀνόδην, ab ὀδὸς dens. G. τῷ καὶ τῆ ἀνόδι. &c.

Composita autem ab ὀδὸς aliquando desinunt in *ων*, ut παραρρόδων, Theocrit. EId. κα. γ. 85. quae nihilominus faciunt Genitivum in *ων*, Hom.

De Adjectivis in *λω*.

Adjectiva in *λω* plerumque sunt duarum tantum terminationum, quarum altera communis est generis, altera neutrius, ut ὁ καὶ ἡ ἀρρωτῶ καὶ τὸ ἀρρωτῶν. G. τῷ καὶ τῆ ἀρρωτῶ. &c.

Sed ὁ καὶ ἡ τριγῶ habet etiam in foeminino τριγενά.

De Adjectivis in *ης*.

Adjectiva in *ης* etiam sunt duarum tantum terminationum, ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής καὶ τὸ ἀληθές. G. τῷ καὶ τῆ ἀληθῆ. D. τῷ καὶ τῆ ἀληθεί. A. τῷ καὶ τῆ ἀληθεί. V. ὦ ἀληθές, in omni genere.

D. N. A. τῷ καὶ τῆ καὶ τῶ ἀληθεί. G. D. τοῖν καὶ τῶν καὶ τοῖν ἀληθεί. V. ὦ ἀληθεί.

P. N.

P. N. οἱ καὶ ἀληθείας εἶς, καὶ τὰ ἀληθία ἦ. G. τῶ καὶ τῶ ἀληθείων ὦν. D. τοῖς καὶ τοῖς ἀληθείσι. A. τὸ καὶ τὰς ἀληθείας εἶς, καὶ τὰ ἀληθία ἦ. V. ὦ ἀληθείας εἶς, καὶ ὦ ἀληθία ἦ. In carmine prout libet, in pro-
sa autem tantum ducas ἀληθείας, εἶς, ἦ, οἶν, εἶς, ὦν.

Quae habent vocalem ante *us* contrahunt *ia* in *ai*, apud Atticos Scriptores, ut ἀτραπον δαιμονίως ὑπερ-
φυᾷ. Aristoph. Neph. 76, at non semper, nam διφυῖ
σεχτόν est apud Sophocl. Trachin. v. 1102. & οἶν
ἱπποκαῖ, λαχάνα ὑπερφυῖ apud Lucian. Lexiphan.

De Adjectivis in *ων*.

Adjectiva in *ων* plerumque communis sunt gene-
ris, & formant neutrum in *ον*, ut ὁ καὶ ἡ σώφρων καὶ τὸ
σώφρων. G. τῷ καὶ τῇ τῷ σώφρονι. D. τῶ καὶ τῇ καὶ τῶ
σώφρονι. A. τὸ καὶ τὰ σώφρονα καὶ τὸ σώφρον. V. ὦ σώ-
φρον.

Comparativa in *ων* contrahuntur in Acc. Sing. in
N. A. & V. Plur. ut in A. τὸ καὶ τὸ κρείττονα ὦ. N. Pl.
οἱ καὶ αἱ κρείττορες *ες*. A. τὸ καὶ τὰς κρείττονας *ες*, at
neutro κρείττονα ὦ.

Ἐκὼν *volens*, & inde ἀκὼν *nolens*, trium sunt ter-
minationum, & ad hunc modum variantur.

S. N. Ἐκὼν εἶσα ὄν. G. ἐκόντις ἐσσις ὄντις. D. ἐ-
κόντι ἐση ὄντι. A. ἐκόντα εἶσαι ὄν. V. ἐκὼν εἶσα ὄν.

D. N. Ἐκόντις ἐσα ὄντις. G. ἐκόντιον ἐσαι ὄντιον. V.
όντις ἐσα ὄντις.

P. N. Ἐκόντις εἶσαι ὄντις. G. ἐκόντων ἐσῶν ὄντων.
D. ἐκῶσι ἐσαις εἶσι. A. ἐκόντας ἐσαις ὄντας. V. ἐκόντις
εἶσαι ὄντας.

Et eodem modo inflectuntur omnia Participia in
ων.

Multa Adjectiva duorum tantum sunt generum,
ut ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ qui vel *qua sine patre est*, ὁ καὶ ἡ ἀ-
μήτωρ qui vel *qua sine matre est*, ὁ καὶ ἡ νῆσις *jejunus*,
&c. licet sint qui volunt νῆσι esse neut.

Nonnulla unius, & ἑσῆς ὁπερ ὁπερ, & ἑσῆς ὁπερ, &c. quæ vulgo substantiva habentur, sed non nisi substantivis ejusdem generis sunt copulanda.

Atque hujus generis sunt Patronymica omnia, ut ὁ Νέστωρ ὁ Νέστωρ qui Νέστωρ ἐστὶν γεννῆς, i. e. filius Νέστορος, ἡ Νέστωρ ἡ Νέστωρ quæ Νέστωρ ἐστὶν γεννῆς, i. e. filia Νέστορος. Quæ quoniam à Poetis præcipue usurpantur, de iis plura supersedimus dicere, donec ad Carminis docendi artem perventum fuerit.

De Numeralibus.

Numeralia sunt quædam Cardinalia & quædam Ordinalia.

Ordinalia per omnia inflectuntur sicut Adjectiva trium terminationum in ο, ut πρῶτος πρῶτη πρῶτον primus, δεύτερος δεύτερη δεύτερον secundus, &c.

Cardinalia autem peculiarem sibi habent inflexionem, ut S. N. εἷς μία ἓν unus. G. εἰς μία ἓν. D. εἰς μία ἓν. A. εἰς μία ἓν.

Eodem modo etiam declinantur Composita, ut S. N. μὴδεις μὴδεῖα μὴδέν. G. μὴδεὺς μὴδεῖας μὴδεῖν. D. μὴδέν μὴδεῖα μὴδέν. A. μὴδεῖα μὴδεῖα μὴδέν.

Leguntur etiam in Plurali εἰδές, εἰδέας, μὴδές, μὴδέας, μὴδέων.

Δύο est omnis generis, & declinatur in Duali etiam & Plurali numero.

D. N. A. V. Δύο, & Attice δύο. G. & D. δύοιν & δύοιν, & Attice δύοιν. Δύοιν esse foemin. affirmant ferè omnes Grammatici; at usus est masc. Lucian. p. 233. usus est & Æschyl. Prom. 777. imo & neut. 866. numquis usus sit foem. ipsi viderint.

P. N. Δύο. G. δύο & δύοιν. D. δύο. A. δύο. V. δύο.

Reperitur δύο in omni casu extra Dativum.

Poetæ pro δύο in Dativo aliquando usurpant δύοιν, & in Plurali δύοιν.

Eodem

Eodem modo declinantur ἄμφω. S. N. A. ἄμφω. G. D. ἀμφοῖν. V. ὦ ἄμφω.

P. N. οἱ καὶ τρεῖς καὶ τὰ τρία tres. G. τῶν τριῶν. D. τοῖς καὶ τῶν τριῶν. A. πρὸς καὶ τὰς τρεῖς καὶ τὰ τρία.

P. N. οἱ καὶ τέσσαρες καὶ τὰ τέσσαρα. G. τῶν τεσσαρέων. D. τοῖς καὶ τῶν τεσσαράσι. A. πρὸς καὶ τὰς τέσσαρας καὶ τὰ τέσσαρα.

Cætera Numeralia, nisi quæ ultra centum sunt, non declinantur, ut πέντε quinque, &c. ἑκατὸν centum in omni casu.

Quæ autem ultra centum sunt declinantur omnia, ut οἱ διακόσιοι καὶ διακόσια τὰ διακόσια, ducenti ducenta ducenta, &c.

Græci numeros aliquando per literas tantum exprimunt, ut Aoristus α. Aoristus β. ubi α ponitur pro primus, & β pro secundus, & sic deinceps γ notat tres vel tertium, δ quatuor vel quartum, &c. Literis adjunguntur tres aliæ figuræ, βᾶν 5 6. κοππα 4 90. σάνπι πη 900.

Comparatio Adjectivorum.

Adjectiva in @ plerumque formant comparativum, mutando s in τερος, & superlativum mutando s in τῶ, ut ἐνδοξ@ ὀτερος ὀτᾶτ@.

Si autem penultima positivi erit brevis, comparativus formatur in ωτερος, & superlativus in ὠτᾶτ@. Κερὲς autem & σεῖς faciunt ὀτερος & ὀτᾶτ@. Licet sit qui dicit in melioribus exemplaribus reperiri κενώτερον & σεωτέρον.

Ἰσ@ equalis format ἰσώτερος & ἰσώτερος, quia penultima est anceps. Homerus autem, metri necessitate ductus, dixit κακοχαινώτερος. Od. v. v. 376.

Quædam in @ abijciunt o, nonnulla ω, ut φίλ@ φίλιος φίλᾶτ@ amicus. Γέρων@ senex, παλαιός antiquus, ὀλοκαῖ@ otiosus, νεώτερος, &c. Θίγα@ æstivus, δεξιέτερος; δεξιός dexter, δεξιέτερος.

Attice multa Adjectiva in Θ formantur per ise-
 egs & isa-los , ut $\alpha\iota\delta\omicron\omicron\iota\omicron\varsigma$ venerabilis, $\alpha\iota\eta\eta\epsilon\gamma\varsigma$ tristis, &c.
 Nonnulla per $\alpha\iota\tau\epsilon\gamma\varsigma$ & $\alpha\iota\tau\alpha\iota\omicron\varsigma$, ut $\eta\sigma\upsilon\chi\omicron\varsigma$ tran-
 quillus, $\mu\epsilon\sigma\omicron\varsigma$ medius, &c.

Quaedam per utrumque, ut $\alpha\sigma\mu\beta\omicron\varsigma$ placidus, $\alpha\sigma\mu\beta\iota\epsilon\gamma\varsigma$ & $\alpha\sigma\mu\beta\alpha\iota\epsilon\gamma\varsigma$, &c.

Pauca per ise-egs & isa-los , ut $\lambda\alpha\lambda\omicron\varsigma$ ise-egs isa-los ,
 & per Syncopen $\lambda\alpha\lambda\iota\varsigma\omicron\varsigma$, loquax, &c. Sic $\omega\lambda\omega\chi\iota\epsilon\gamma\varsigma$ à $\omega\lambda\omega\chi\omicron\varsigma$. Aristoph. Acharn. Act. 2. Sc. 4.
 & apud Athenæum, lib. 6. $\omega\lambda\omega\chi\omicron\tau\epsilon\gamma\varsigma$.

Cetera Adjectiva regulariter sic formantur.

$\alpha\gamma\mu\alpha\kappa\alpha\varsigma$ $\mu\alpha\kappa\alpha\prime\tau\epsilon\gamma\varsigma$ $\mu\alpha\kappa\alpha\prime\iota\alpha\iota\omicron\varsigma$, felix.

$\alpha\varsigma\mu\epsilon\lambda\alpha\varsigma$ $\mu\epsilon\lambda\alpha\prime\iota\epsilon\gamma\varsigma$ $\mu\epsilon\lambda\alpha\prime\iota\alpha\iota\omicron\varsigma$, niger.

$\epsilon\iota\varsigma\chi\alpha\epsilon\iota\varsigma$ $\chi\alpha\epsilon\iota\varsigma\epsilon\gamma\varsigma$ $\chi\alpha\epsilon\iota\varsigma\alpha\iota\omicron\varsigma$, gratus.

$\iota\omega\tau\epsilon\iota\lambda\omega$ $\tau\epsilon\tau\epsilon\iota\varsigma\epsilon\gamma\varsigma$ $\tau\epsilon\tau\epsilon\iota\varsigma\alpha\iota\omicron\varsigma$, tener.

$\eta\varsigma\epsilon\upsilon\tau\epsilon\beta\eta\varsigma$ $\epsilon\upsilon\tau\epsilon\beta\iota\epsilon\gamma\varsigma$ $\epsilon\upsilon\tau\epsilon\beta\iota\alpha\iota\omicron\varsigma$, pius.

$\iota\varsigma\gamma\alpha\varsigma\epsilon\iota\varsigma$ $\gamma\alpha\varsigma\epsilon\iota\varsigma\epsilon\gamma\varsigma$ $\gamma\alpha\varsigma\epsilon\iota\varsigma\alpha\iota\omicron\varsigma$, gulosus.

$\alpha\varsigma\ast\alpha\pi\lambda\upsilon\varsigma$ $\alpha\pi\lambda\upsilon\varsigma\epsilon\gamma\varsigma$ $\alpha\pi\lambda\upsilon\varsigma\alpha\iota\omicron\varsigma$, simplex.

$\epsilon\upsilon\varsigma$ $\epsilon\upsilon\varsigma\tau\epsilon\gamma\varsigma$ & $\epsilon\upsilon\epsilon\iota\omega\varsigma$ $\epsilon\upsilon\epsilon\iota\alpha\iota\omicron\varsigma$ & $\epsilon\upsilon\epsilon\iota\omicron\varsigma$, latius.

$\omega\iota\sigma\omega\phi\epsilon\omega\varsigma$ $\sigma\omega\phi\epsilon\gamma\iota\varsigma\epsilon\gamma\varsigma$ $\sigma\omega\phi\epsilon\gamma\iota\varsigma\alpha\iota\omicron\varsigma$, sapiens.

At $\omega\iota\omega\varsigma$ $\pi\iota\omicron\tau\epsilon\gamma\varsigma$ $\pi\iota\omicron\tau\alpha\iota\omicron\varsigma$, pinguis.

Adjectiva in ξ vertunt os Genitivi in ise-egs &
 isa-los , ut $\alpha\epsilon\pi\alpha\chi\alpha\varsigma$ $\alpha\epsilon\pi\alpha\chi\iota\varsigma\epsilon\gamma\varsigma$ $\alpha\epsilon\pi\alpha\chi\iota\varsigma\alpha\iota\omicron\varsigma$, rapax.
 $\beta\lambda\alpha\chi\epsilon\varsigma$ $\beta\lambda\alpha\chi\iota\varsigma\epsilon\gamma\varsigma$ $\beta\lambda\alpha\chi\iota\varsigma\alpha\iota\omicron\varsigma$, supinus.

Comparatio irregularis.

$\alpha\gamma\alpha\theta\omicron\varsigma$ sive $\iota\omicron\theta\lambda\omicron\varsigma$ bonus, $\alpha\mu\epsilon\iota\omega\varsigma$ melior, $\alpha\gamma\alpha\theta\iota\omega\varsigma$
 $\iota\alpha\iota\omicron\varsigma$ optimus.

$\epsilon\lambda\alpha\chi\iota\varsigma$ parvus, $\epsilon\lambda\alpha\sigma\tau\omega\varsigma$ pro $\epsilon\lambda\alpha\chi\iota\omega\varsigma$ minor, $\epsilon\lambda\alpha\chi\iota\varsigma\Theta$ minimus, à quo $\epsilon\lambda\alpha\chi\iota\varsigma\epsilon\gamma\varsigma$, Eph. iii. 8.

$\kappa\alpha\lambda\omicron\varsigma$ pulcher, $\kappa\alpha\chi\iota\omega\varsigma$ pulchrior, $\kappa\alpha\chi\iota\varsigma\Theta$ pulcherrimus.

$\kappa\epsilon\alpha\iota\omega\varsigma$ robustus, $\kappa\epsilon\iota\sigma\sigma\omega\varsigma$ robustior, $\kappa\epsilon\alpha\tau\iota\varsigma\Theta$ ro-
 bustissimus. Μέγας

• *As à διπλῆς διπλότῃς, Matt. xiii. 15.*

Μέγας magnus, μέγας & μέγότερος maior, μέγιστος maximus.

Οίχλος, οίχλοςτερος, οίχλοςταλος & οίχλις, miserabilis.

Όλις paucus vel parvus, όλιχότερος minor, όλιγιστος minimus vel paucissimus.

Πέπων maturus, πεπωότερος maturior, πεπωτάτος maturissimus.

Πολύς multus, πλεόντων seu πλεόντων plus, πλείστος plurimus. Attice pro neutro πλεόντων plus saepe dicitur πλεόν.

Ράδιος facilis, ραδιώτερος facilior, ραδιστος facilissimus.

Ψάδης ψάδιστερος ψάδισατος mendax.

Comparatio defectiva.

Comparatio defectiva est ubi aliquis comparationis gradus deest.

Positivus deest in his.

Άρετών fortior, άρεστός fortissimus, ab Άρης Mars. Βελτίων sive βέλτερος praestantior, βέλτιστος, à βέλτοι volō, ut optimus ab opto.

Λαίων vel λαών, λαϊστός vel λαϊστός, quem magis vel maxime volumus, à λαώ pro θέλω volo.

Άσσοτέρος propior, άσσότατος proximius, ab άσσον prope.

Δάτερος inferior, δατάτος infimus.

Έγγύτερος propior, έγγύτατος proximius, ab έγγύς prope. Έγγύων & έγγύτατα, propius proximē.

Ένδοτέρος interior, ένδοτάτος intimus, ab ένδον intus. Μείων & ήσσων minor, μέστος & ήκιστος minimus.

Προύτερος prior, προύτος primus, à προς ante.

Υπέρτερος superior, ύπερτάτος, & per Syncopen ύπατος, ab ύπερ supra, quo nomine apud Græcos in signifi- Consul Romanus.

Υστερος

*Υστερος posterior, ὕστατος postremus.

*Υψίτερος altior, ὑψιστος altissimus.

Χεῖρον & χεράων peior, χείριστος pessimus.

Multa Comparativa in ἰων videntur fuisse deducta
 à Positivis in υς, quæ nunc prorsus obsolescerunt, qua-
 lia sunt

Αἰσχίον turpior, αἰσχιστος turpissimus.

*Αλγίον molestior, ἀλγιστος molestissimus.

*Ἐχθίον inimicior, ἐχθιστος inimicissimus.

Κακίον peior, κακιστος pessimus.

Κερδίον utilior, κερδιστος utilissimus.

Μηκίον longior, μήκιστος longissimus.

*Πυγίον horridior, πύγιστος maxime horrendus, & si-
 milia.

Quibus adjungas poetica illa, φιλίον φίλινος, pro
 φίλτερος φίλτατος.

Nonnulla Comparativa in ὠτερος orta sunt ab ad-
 verbiis in ὠ desinentibus, ut ἀνώτερος superior, ἀνω-
 τανός supremus, ab ἀνω supra; sed ab ὀπίσω post, ὀ-
 πίστερος, ὀπισανός.

Comparativus deest in his.

*Ἀνθρωπινος humanus, ἀνθρωπινώτατος humanissimus.

Αὐτός ipse, αὐτότατος ipsissimus.

Κλεπίης fur vel furax, κλεπίστατος furacissimus.

Sola Comparativa sunt.

*Ἀμυήτερος pugnacior, ab ἀμύηα pugna, ἀφ' ἧς ἔλεγε
 celerior, ab ἀφαι cito; βραχέων, θάσσων, πασσων,
 &c. sunt contracta à comparativis βραχίων, ταχί-
 ων, παχίων, &c.

Superlativa sola sunt

*Ἐσχάτος ultimus, poeticum ὠνυμάνος extremus,
 ἀνυμωτάτος, qua voce utitur Aristophanes πρὸς ἰδύ-
 ταν, &c.

ἥλος vel χερσόταλος, κνδίσος illustrissimus, ἀ κνδός gloria, μυχαίταλος μυχοίταλος & μύχαλος intimus, ἀ μυχός penetrabile.

Nonnulla Substantiva comparantur quasi essent Adjectiva, ut βασιλεὺς βασιλεύτερος βασιλεύτατος, καύτερος impudentior, καύτατος impudentissimus ἀ κούταμις.

De PRONOMINE:

Pronomen est pars orationis quæ vice nominis usurpatur. Ex Pronominibus peculiarem habent inflexionem hæc tria, ἐγώ ego, σὺ tu, ἔσσι sibi.

S. N. ἐγώ. G. ἐμεῖ vel μῆ. D. ἐμοί vel μοί. A. ἐμὶ vel μί. V. caret.

D. N. A. τοῖ τοί. G. D. τοῖν τοῖν.

P. N. ἡμεῖς. G. ὑμεῖς. D. ὑμῖν. A. ὑμεῖς.

Pro ἐγώ Attici dicunt ἐγωγε, & in Dativo ἐμοιγε, in cæteris vero divisim, ἐμεῖ γε, ἐμὶ γε, &c.

S. N. σὺ. G. σέ. D. σοί. A. σί. V. ὦ σὺ. Pro quo sæpe ὦ, ἔτος.

D. N. A. σφεῖ σφέ. G. D. σφεῖν σφεῖν.

P. N. ὑμεῖς. G. ὑμεῖς. D. ὑμῖν. A. ὑμεῖς.

A Nominativo ὅς ille vel ipse, dicitur in G. ἔσσι sibi. D. οἱ. A. ἐ vel σφέ. V. caret.

D. N. A. σφεῖς σφέ. G. D. σφεῖν σφεῖν.

P. N. σφεῖς. G. σφεῖν. D. σφεῖσι. A. σφεῖς, ita nonnulli, alii σφεῖς.

Notandum vero est quod hic pronomen licet reciprocum vocetur, reperitur tamen poni pro αὐτῷ αὐτῇ αὐτῶν, &c. & ad quamvis personam referri. Dores in Acc. dicunt μὲν & σὺν, ipsum, ipsam, ipsos, ipsas, ipsa, & aliquando in Gen. ipsum. Epitaphi Adonidis, v. 25.

S. N. ὁ ὃ ἢ τὸ δεῖνα. G. δεῖνος. D. δεῖνός. A. δεῖνα. vix hujus est loci; sed ad nomina potius relegandum est.

Cætera Pronomina in ος cum desinant, ad formam Adjectivorum ejusdem terminationis inflectuntur, ἑμὸς ἢ ὄν ab ἐμῷ mei, νωτέρους ἐξ ἐποῦ noster, ἃ νῶι nos duali, ἡμέτερος ἐξ ἐργῶν, ab ἡμεῖς nos plurali.

Σός ἢ ὄν, tuus tua tuum, ἃ σὺ tui, σφωτέρους ἐξ ἐργῶν vester, ἃ σφῶι duali, ὑμέτερος ἐξ ἐργῶν, ab ὑμεῖς plurali.

Ὅς ἢ ὄν, vel ἑὸς ἐν ἑὸν suus sua suum, ab εἶ sui, σφωτέρους ἐξ ἐργῶν ἃ σφῶι duali, σφός ἢ ὄν, vel σφεός ἐν ἑὸν, ἃ σφεῖ se, quod utriusque est numeri, pro quo sæpius in prosa oratione σφέτερον ἐξ ἐργῶν, quæ omnia, prout nomen quod præcessit postulat, significant meus tuus suus noster vel vester.

Ἡμῖς ἀπὸς ἀπὴ ἀπὸν nostras, ex ἡμεῖς & δεῖνός solum, ὑμῖς ἀπὸς ἢ ὄν vestras.

Αὐτός ipse, κεῖνος ille, ἔτος hic, faciunt neutrum genus per ο. Leguntur apud Atticos Scriptores in neutro genere τέτον, τοσέτον, τοῖσέτον, ταυτόν & τῷ αὐτόν.

S. N. ἔτος αὐτῇ τῷτο. G. τῷτε ταύτης τῷτε. D. τῷτὸς ταύτῃ τῷτω. A. τῷτον ταύτῃ τῷτο. V. ὦ ἔτος, ὦ αὐτῇ. scilicet quando ἔτος ponitur pro οἷ.

D. N. A. τῷτω ταῦτα τῷτω. G. D. τῷτον ταύτων τῷτον.

P. N. ἔτοι αὐται ταῦτα. G. τῷτων τῷτων τῷτων. D. τῷτοῖς ταύταις τῷτοῖς. A. τῷτας ταύτας ταῦτα. V. ὦ ἔτοι, ὦ αὐται.

Αὐτός cum articulo præcedente idem significat, & ad hunc modum variatur.

S. N. ὁ αὐτός, ἢ αὐτῇ, τὸ αὐτό, & ταυτό five ταυτόν. G. τῷ αὐτῷ & ταυτῷ, ἢ αὐτῆς, τῷ αὐτῷ & ταυτῷ. D. τῷ αὐτῷ & ταυτῷ, τῇ αὐτῇ & ταυτῇ, τῷ αὐτῷ & ταυτῷ. A. ἢ αὐτόν, ἢ αὐτῷ, τὸ αὐτό & ταυτό five ταυτόν.

P. N. τὰ αὐτὰ & ταυτὰ.

Com;

Composita ἐμαυτοῦ ἢς ἢ mei ipsius, σεαυτοῦ vel σαυτοῦ ἢς ἢ tui ipsius, carent numero duali & plurali.

At ab ἐαυτοῦ, & per Aphær. αὐτοῦ sui ipsius dicitur etiam in Plurali ἐαυτῶν. D. ἐαυτοῖς αἰς οἷς. A. ἐαυτοῖς ἐαυτᾶς ἐαυτᾶ.

Quæ voces sunt omnium personarum, ut ἐαυτοῦ nostri ipsorum, vestri ipsorum, sui ipsorum, &c.

In singulari etiam aliquando reperies ἐαυτοῦ pro σεαυτοῦ tui ipsius, Joh. xviii. 34. Luc. xiii. 34.

ὅς qui compositum est articulo subjunctivo ὅς qui & τίς aliquis, & in utraque parte variatur, ὅς τις ὅτι. G. ὁτινος ἡτινος ὁτινος, ut supra.

Apud Atticos Scriptores in usu etiam sunt ὅτῳ cuius, ὅτῳ cui, & in Pl. ὅτων quorum, ὅτοις quibus, & in N. & A. αἵ τῶα quæ. Quæ videntur fieri ex duobus articulis subjunctivo & præpositivò simul connexis.

De V E R B I S.

Verbi Substantivi.

Indicativi.

PRæsens S. ἐμὶ sum, εἶ & poetice εἶς es, ἐστὶ est. Dual. ἐσόν ἐσόν. Plur. ἐσμεν ἐστέ ἐστέ, si vocalis sequitur ἐσὶ fit ἐσιν, ut ἐστέ ἐστέ. ut ἐστέ ἐστέ.

Imperf. ἦν eram, ἦς eras, ἦ & Attice ἦν erat. D. ἦτον ἦτων. P. ἦμεν ἦτε ἦσαν & per Syncopen ἦν.

Plusquam perf. ἦμην fueram, ἦσο fueras, ἦτο fue-
rat. D. ἦμιον ἦμιον ἦμιον. P. ἦμινα ἦμινα ἦμινα.

Fut. ἔσομαι ero, ἔσῃ eris, ἔσῃ & per Syncopen ἔσῃ eris. D. ἔσόμεθα ἔσόμεθα ἔσόμεθα. P. ἔσόμεθα ἔσόμεθα ἔσόμεθα.

Imperativi.

Præs. S. ἴθι vel ἔσθ, ἔσθ vel ἦθ. D. ἔσθ ἔσθ. P. ἔσθ ἔσθ & per Syncopen ἔσθ. Op-

Optativi sive Potentialis Praes. & Imperf.

S. εἴλω εἴης εἴη. D. εἴηλον εἴητων. P. εἴημι εἴητε εἴησαν.

Fut. ἐσοίμην ἐσοίσις ἐσοίσι. D. ἐσοίμην ἐσοίμεθον ἐσοίμεθον. P. ἐσοίμεθα ἐσοίμεθε ἐσοίμεν.

Subjunctivi Praes. Imp.

S. ᾤησθαι. D. ᾤητον ᾤητον. P. ᾤημι ᾤητε ᾤησι.

Fut. ἐσώμην ἐσώμεθον ἐσώμεθον. D. ἐσώμην ἐσώμεθον ἐσώμεθον. P. ἐσώμεθα ἐσώμεθε ἐσώμεν.

Infinitivi.

Praes. & Imperf. εἶναι. Fut. ἔσεσθαι.

Participii Praes. & Imperf.

S. N. ὄν ὄσα ὄν. G. ὄντος ὄσης ὄντος. D. ὄντι ὄσῃ ὄντι. A. ὄντα ὄσαν ὄν. A. ὄν ὄσα ὄν.

D. N. A. ὄντε ὄσα ὄντε. G. D. ὄντων ὄσαν ὄντων. V. ὄντε ὄσα ὄντε.

P. N. ὄντες ὄσαν ὄντα. G. ὄντων ὄσαν ὄντων. D. ὄντι ὄσαν ὄντι. A. ὄντας ὄσαν ὄντα. V. ὄντες ὄσαν ὄντα.

Futurum.

S. N. ἐσοίμην ἐσοίμην ἐσοίμην. G. ἐσοίμην ἐσοίμην ἐσοίμην, &c. ut Adjectiva in os.

Observandum est in hoc & ceteris omnibus verbis primam personam dualem deesse, quoties prima pluralis exit in *μεν*, & tertiam dualem eandem esse; ac secunda est, quoties tertia pluralis exit in *σι* vel *ν*.

De cæteris Verbis.

Cæterorum fere Verborum tres sunt Voces, *Activa*, *Media*, *Passiva*, & eorum conjugationes sunt tredecim, sex *Penactura* sive *Barytonum*, tres *Circumflexorum* sive *Contractorum*, quatuor Verborum in *μ*.

Penactura, sive *Barytonum*, desinunt in *ω*, quæ in *Media* & *Passiva* Voce mutant *ω* in *ο* *ου*.

Dignoscuntur autem eorum conjugationes per litteram eam quæ præcedit *ω*, quæ ideo *littera Characteristica* vocatur.

Characteristica Conjugationis	{	1 ^a	sunt	{	ω β γ π
		2 ^a			κ γ λ χ
		3 ^a			τ δ ζ
		4 ^a			ρ ρ ρ
		5 ^a			λ μ ν ρ μ ν
		6 ^a			

vocalis aliqua vel diphthongus.

De Temporibus.

Temporibus Latinis addant Græci *Aoristum* *primum* & *secundum*, & in Voce *Passiva* Paulo post *Futurum*.

Aoristum Latine *indefinitum* ita vocatur, quia est tempus *indefinitum*, i. e. *incertæ* significationis, sumitur enim pro *Præteritis* *omnibus*, & interdum pro *Præsentis* & *Futuro*.

Futurum apud Græcos duplex est, *primum* & *secundum*.

De Modis.

Modi sunt quinque, *Indicativus*, *Imperativus*, *Optativus*, (qui idem est voce ac *Potentialis*) *Subjunctivus*, & *Infinitivus*.

Tertiis personis in ε vel σι desinentibus, additur, quoties immediate præcedunt vocalem aut diphthongum; apud Poetas etiam ante consonam. Vid. Hom. Iλ. γ. γ. 61.

Exemplar Vocis Activæ.

Modi Indicativi.

Præf. S. τυπ-ῶ εἰς εἰ. **D.** εἶλον εἶλον. **P.** ομῶς εἰς σοί.
Imp. S. ἔτυπ-ον εἰς ε. **D.** εἶτον εἶτλω. **P.** ομῶς εἰς ον.
Fut. 1. S. τυψ-ῶ εἰς εἰ. **D.** εἶτον εἶτον. **P.** ομῶς εἰς σοί.
Aor. 1. S. ἔτυψ-α αἰς ε. **D.** αἶλον αἶτλω. **P.** αμῶς αἰς αν.
Perf. S. τίτυψ-α αἰς ε. **D.** αἶτον αἶτον. **P.** αμῶς αἶς σοί.
Plusq. Perf. S. ἔτετυψ-ην εἰς εἰ. **D.** εἶτον εἶτλω. **P.** αμῶς εἰς εἶσαν.
Aor. 2. S. ἔτυπ-ον εἰς ε. **D.** εἶτον εἶτλω. **P.** ομῶς εἶς ον.
Fut. 2. S. τυπ-ῶ εἶς εἶ. **D.** εἶτον εἶτον. **P.** ἔμῶς εἶς εἶσι.

Futurum primum quintæ conjugationis circumfle-
 ctitur, atque ideo eodem modo variatur ac Futurum
 secundum.

Aristophanes habet pro τυψ-ῶ τυπλήσω, & pro
 βάλλω βάλλήσω.

Modi Imperativi.

Præf. S. τυπ-ί-ε ἴτω. **D.** εἶτον ἴτων. **P.** εἰς ἴτωσαν.
Aor. 1. S. τυψ-ον ἄτω. **D.** αἶτον ἄτω. **P.** αἰς ἄτω-
 σαν.
Perf. & plusq. perf. S. τίτυψ-ε ἴτω. **D.** αἶτον ἴτων.
P. εἰς ἴτωσαν.
Aor. 2. S. τυπ-ε ἴτω. **D.** εἶτον ἴτων. **P.** εἰς ἴτω-
 σαν.

[Aor. 2. ἰλθί, εἴτι, εἴσι, & interdum ἰθί, sunt
 acuticonæ.]

In Modo Imperativo prima persona in omni nu-
 mero deest. Et Aoristus primus, apud Atticos Scrip-
 tores

tores nonnunquam poni reperitur pro Futuro Indicativi, ut *δεξομαι* pro *δεξομαι*, (ut ut id improbrat H. Stephanus) Aristoph. *Ἰππ.* Act. 4. Sc. 1.

Aristophanes habet in Imperf. *οἶσσι*, quod arguit Futurum hujus Modi aliquando fuisse, nisi sit à Præfenti *οἶσσι*, quod simile est Futuro, ut *δύσσομαι* cujus Imperf. *ιδύσσομαι*. Hom. *Ιλ.* c. 120.

Optativi vel Potentialis.

Præf. & Imperf. S. *τύπῃ-οἶμι οἷς οἱ*. D. *οἶτον οἶτῳ*. P. *οἶμῃ οἶτε οἶεν*.

Fut. 1. S. *τύψ-οἶμι οἷς οἱ*. D. *οἶτον οἶτῳ*. P. *οἶμῃ οἶτε οἶεν*.

Aor. 1. S. *τύψ-οἶμι αὖς αὖ*. D. *αὖτον αὖτῳ*. P. *αὖμῃ αὖτε αὖεν*.

Perf. & plusq. perf. S. *τετύψ-οἶμι οἷς οἱ*. D. *οἶτον οἶτῳ*. P. *οἶμῃ οἶτε οἶεν*.

Aor. 2. S. *τύπῃ-οἶμι οἷς οἱ*. D. *οἶτον οἶτῳ*. P. *οἶμῃ οἶτε οἶεν*.

Fut. 2. S. *τύπῃ-οἶμι οἷς οἱ*. D. *οἶτον οἶτῳ*. P. *οἶμῃ οἶτε οἶεν*.

Modi Subjunctivi.

Præf. & Imperf. S. *τόπῃ-ω ἢ ἢ*. D. *ἢτον ἢτον*. P. *ἢμῃ ἢτε ἢσι*.

Fut. 1. & Aor. 1. S. *τύψ-ω ἢ ἢ*. D. *ἢτον ἢτον*. P. *ἢμῃ ἢτε ἢσι*.

Perf. & plusq. perf. S. *τετύψ-ω ἢ ἢ*. D. *ἢτον ἢτον*. P. *ἢμῃ ἢτε ἢσι*.

Aor. 2. S. *τύπῃ-ω ἢ ἢ*. D. *ἢτον ἢτον*. P. *ἢμῃ ἢτε ἢσι*.

Infinitivi.

Præf. & Imperf. *τύπῃν*. Fut. 1. *τύψαι*. Aor. 1. *τύψαι*. Perf. & plusq. *τετεψέναι*. Aor. 2. & Fut. 2. *τύπῃν*.

Participii.

Præs. & Imperf. S. N. τῶν-ων ᾠσα ὄν. **G.** ὄν-
 ᾠσα ὄν-**D.** ὅτι ᾠσα ὄν. **A.** ὄντα ᾠσαν ὄν. **V.** ὡ-
 ᾠσα ὄν.

D. N. A. ὄντε ᾠσα ὄντε. **G. D.** ὄντων ᾠσαν ὄντων.
V. ὄντε ᾠσα ὄντε.

P. N. ὄντες ᾠσαν ὄντα. **G.** ὄντων ᾠσάν ὄντων. **D.** ᾠ-
 σάντες ᾠσι. **A.** ὄντας ᾠσας ὄντα. **V.** ὄντες ᾠσαν ὄντα.

Fut. 1. S. N. τῶν-ων ᾠσα ὄν. **G.** ὄν-**D.** ὅτι ᾠσα ὄν.
D. ὄντι ᾠσῇ ὄντι, in omnibus ut præsens.

Aor. 1. S. N. τῶν-ας ᾠσα ἄν. **G.** ἄν-**D.** ἄντι ᾠσῇ ἄντι.
A. ἄντα ᾠσαν ἄν. **V.** ἄν ᾠσαν ἄν.

D. N. A. ἄντε ᾠσα ἄντε. **G. & D.** ἄντων ᾠσαν
 ἄντων. **V.** ἄντε ᾠσα ἄντε.

P. N. ἄντες ᾠσαν ἄντα. **G.** ἄντων ᾠσάν ἄντων.
D. ᾠσάντες ᾠσι. **A.** ἄντας ᾠσας ἄντα. **V.** ἄντες
 ᾠσαν ἄντα.

Perf. & plusq. S. N. & V. ᾠσα ᾠσας ὄν. **G.**
 ὄν-**D.** ὅτι ᾠσα ὄν. **A.** ὄντα ᾠσαν ὄν.

D. N. A. V. ὄντε ᾠσα ὄντε. **G. & D.** ὄντων ᾠσαν ὄντων.

P. N. & V. ὄντες ᾠσαν ὄντα. **G.** ὄντων ᾠσάν ὄντων. **D.** ᾠ-
 σάντες ᾠσι. **A.** ὄντας ᾠσας ὄντα.

Aor. 2. S. N. τῶν-ων ᾠσα ὄν. **G.** ὄν-**D.** ὅτι ᾠσα ὄν.
D. ὄντι ᾠσῇ ὄντι, &c. cum acentu in penult. casus
 crescentis, ut ὡν ᾠσα ὄν.

Fut. 2. S. N. & V. τῶν-ων ᾠσα ὄν. **G.** ὄν-**D.** ὅτι ᾠσα ὄν.
D. ὄντι ᾠσῇ ὄντι. **A.** ὄντα ᾠσαν ὄν.

D. N. A. V. ὄντε ᾠσα ὄντε. **G. & D.** ὄντων ᾠσαν ὄντων.

P. N. V. ὄντες ᾠσαν ὄντα. **G.** ὄντων ᾠσάν ὄντων.
D. ᾠσάντες ᾠσι. **A.** ὄντας ᾠσας ὄντα.

**Futurum primum quintæ conjugationis eodem
 modo variatur ac Futurum secundum, ut ᾠσῶν ᾠσῶν.**

Synopsis Verbi Activi in omnibus Temporibus & Modis.

	Indic.	Im.	Opt.	Sub.	Inf.	Part.
Præs.	τύπλω	ε	οιμ	ω	ειν	ων
Imp.	ἐτύπλον					
Fut. 1.	τύψω	ε	οιμι	ω	ειν	ων
Aor. 1.	ἐτύψα	οι	αμι	ω	α	ας
Perf.	τέτυφα	ε	οιμι	ω	ειν	ων
Plusq.	ἔτετυφε					
Aor. 2.	ἐτύπτον	ε	οιμι	ω	ειν	ων
Fut. 2.	τύπῶ		οιμι	ω	ειν	ων

Restituimus in hac Synopsi Imperativo & Subiunctivo sua Futura, quoniam invenitur apud Aristophanem *ἐλθε*. *Balex. Act. 2. Sc. 2. & δαδν. Joh. 17. 2. Apocal. 13. 16. Theocrit. Ecl. 25. 7. 21. Vide tamen quæ de ὄλε dicta, P. 51.*

Formatio Temporum.

Præsens est tempus à quo cætera omnia formantur.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à Præsente, mutando ω in οι, & præponendo augmentum, ubi id solet verbum admittere.

Augmentum id esse dicitur, quod auget Præsentis aut syllabarum numerum, aut primæ syllabæ quantitatis sive tempus.

Augmentum quod auget syllabarum numerum, vocatur *syllabicum*; quod autem auget primæ syllabæ tempus, vocatur inde *temporale*.

Utrumque reperitur in Imperfecto, Perfecto, Plusquam Perfecto, Aoristo primo, Aoristo secundo, Modi Indicativi; sed in Perfecto solo reliquorum Modorum.

*Stoud Homerum autem, Iliad. a. v. 277. legitur
 ὦδε in Modo Imp. Καταῖς Indic. Matth. 12. 20.
 Καταῖσι in Subjunct. Job. 19. 31. ἄνωχθῶσι in
 Infinit. Luc. 3. 21.*

Syllabicum Augmentum.

Syllabicum Augmentum Imperfecti est *ε* præfixum, quoties Præsens incipit à consonante.

Per hoc etiam syllabicum augmentum augentur nonnulla verba quæ incipiunt à vocali, scilicet *ἔαδα*, &c. ab *ἀγω* frango, *ἔαδα* ab *ἀδω* placeo, *ἔοικα* ab *ἴκω* similis sum, *ἔλπτα* ab *ἐλπω* spero, *ἔοργα* ab *ἔργω* facio, *ἔκινυμαι* ab *ἐκίμαι* emo, &c.

Si autem verbum incipiat à *ρ*, geminatur *ρ* post *ε*, non in Imperfecto solo, sed in reliquis temporibus quæ habent augmentum, ut à *ῥίπτω* jacto, Imperf. *ἔρριπτον*, Perf. *ἔρριπα*, &c. licet Poetæ non id semper observent, sed pro *ἔρριπον* metri causa dicant *ἔρριζον*, pro *ἔρριπα* *ἔρριζα*.

Accipi in tribus pro *ε* habent *η*, scilicet *ἠδωμῶ* à *βελωμαι* volo, *ἠδωμῶ* à *δωμαι* possim, *ἠμέμῶ* à *μέλλω* futurus sum. Quod augmentum habent in medio *διηκόναν*, & *ἀπῆλαιον* pro *ἀπῆλαιον*.

De Temporalis Augmento.

Temporale augmentum est *ι* vel *ω*, quoties Præsens incipit à mutabili vocali vel à mutabili diphthongo.

Vocales mutabiles sunt *α* & *ο*. Mutabiles Diphthongi sunt *αι* & *ωι*.

Si Præsens incipit ab *α* vel *ο*, augmentum est *ι*, si ab *ω*, augmentum est *ω*.

Si *ι* sequitur *α* vel *ο*, subscríbuitur in Imperfecto, ut *αἶδω* ur̄ *ἴδον* urebam, *οἰκίζω* adifeco *οἰκίζον* adifecabam.

Adjun-

Adiungunt autem lateri Iones, ut in ἀλγυνότο & ὠλῖα apud Homerum.

Sunt autem immutabiles Vocales η, ι, υ, ω, Diphthongi ei & ε.

Attici autem mutant ε in η, ut ἦσαν pro εἶσαν per Syncopen facta ex εἶδ' ἦσαν sciveram, & ἦλασθαι pro εἶλασθαι ab εἶλασθαι legitur apud Aristoph.

Mutatur ε etiam ante υ aliquando in η, ut εὐχόμενῳ ab εὐχομένη, &c.

Quaedam ab ε incipientia pro augmento post ε assumunt ε; leguntur enim εἶχον ab εἶχω habeo, εἶλασθαι ab εἶλω affuefacio, εἶδιτ' αὖ ab εἶδ' ἴδωμαι, & εἶωθα interposito ω ab εἶω soleo, εἶλα ab εἶω mitto, εἶλαον & εἶλασθαι ab εἶλω & εἶλωμαι traho, εἶπομαι ab εἶπωμαι sequor, εἶρα ἴσχυμαι & εἶρασμαι ab εἶρασμαι operor, εἶρηκα διὰ ab εἶρηκα dico, εἶσ' ἔκ' ἐν στενὴν ab εἶσ' ἔκ' ἐν ἴσθ' collocaui & εἶσ' μοι indutus sum ab εἶω induo, εἶσ' ἔκ' ἐν ἴσθ' ab εἶσ' ἐκ' ἐν ἴσθ' accipio.

Aor. 1. εἶπα, aor. 2. εἶπον, dixi habet ε post ε in omnibus modis, atque ideo putatur descendere ε praesente εἶπω non εἶω.

Sic εἶλον capiebam ab εἶλω potius quam εἶλω, quia in Imperativo legitur εἶλε, Aristoph. Νεφέλ. Act. 2. Sc. 1. & εἶρεσθαι εἶρεσθαι, ab εἶρω potius quam εἶρω, quia ἀνερύσασθαι invenitur apud Theocrit. Eid. xv. v. 17. & fortasse εἶλασθαι & εἶλασθαι potius derivari debent ab inusitatis εἶλασθαι & εἶλασθαι, quia ab εἶλασθαι aor. 1. est εἶλασθαι apud Homerum, Od. λ. v. 579. & ab ἀνέλασθαι in aor. 1. legitur ἀνέλασθαι. Theocrit. Idyll. 21. v. 53. Ab εἶπω autem est εἶπω pro εἶπω, εἶπωμαι, εἶποντα, apud Homerum.

Attici saepe ante temporale augmentum ponunt ε, ut εἶδ' ἔκ' ἐν pro εἶδ' ἔκ' ἐν ab εἶδ' ἔκ' ἐν video, εἶδ' ἔκ' ἐν pro εἶδ' ἔκ' ἐν ab εἶδ' ἔκ' ἐν placeo.

Et Poetz dicunt εἶπον pro εἶπον, &c.

Ab εἶρασθαι festum celeberrimum dicitur in Imperfecto εἶρασθαι.

Rhenius & Westmonasteriensis Grammatica scriptor addunt etiam εἰσπραζον, sed qui ea voce utuntur nullum citant Authorem.

De Verbis quae nullum habent augmentum.

Dicuntur sine ullo augmento ἀορ spirabam, ἀορ audiebam, ἀνιδροσος insuetus eram, ἀνδρόπλην radio afficiebar, à verbis ἀω Spiro, ἀλω audip, &c.

In verbis derivatis aut compositis ab οἶαζ temo, οἶν & vinum, οἶον & volucris, οἶσπε & artrum, diphthongus non mutatur, ut οἶαξιζω guberno οἶαξιζον, &c.

Sic οἶδαζω tumeo οἶδαζον, raro οἶδαζον, οἶαξιπας de-
mum custodia οἶαξιπας, οἶμαζω cum impetu feror οἶμαζον,
οἶομαι desolor, aor. i. οἶαζην, οἶομαι vinum fundo,
& οἶμαζω lugeo, nunc mutant οἶ in ω, nunc non
mutant.

Διαυτάω, quasi esset à præpositione compositum, habet augmentum in medio, ου scilicet mutato in 3, ut διαυτάω ὢ arbiter sum. Imperf. διήταον arbiter eram. At in Perfecto nihilominus præponitur δι, ut διεδίτηκα διεδίτημαι, &c.

De Augmentis Compositorum.

E compositis quædam habent augmentum in principio, quædam in medio, quædam & in principio & in medio.

Habent augmentum in principio.

1. Quæ componuntur à nomine.
2. Quæ componuntur ab adverbio.
3. Quæ componuntur ab α privandi particula.

Habent

Habent augmentum in medio.

1. Quæ componuntur cum *δύς* & *α* ante inmutabilem vocalem, ut *σφραγισσάμενος*, Gal. 8. 3.

2. Quæ componuntur à Præpositione.

3. Nisi simplex non sit in usu, *ἀμφισβητήσας* ἡμῶν, *ἐπιστάμενος* σοί, Imperf. *ἐπιστάμενος*.

2. Nisi Præpositio non mutat significationem verbi, ut *ἀφ' αὐτοῦ* idem ac *ἐκ αὐτοῦ* *αὐτοῦ*, in Imperf. *ἤφουν*, &c.

3. Nisi sunt quæ sequuntur ἀμφισβητήσας, ἀμείψασθαι & ἀμειψόμενοι induor, ἀντιδικῶς ἀντιστοίχῳ, ἀφ' ἑμὶν dimitto, cuius aor. 2. est ἤφουν, Marc. 11. 16. ἔμπολῶν sive ἔμπολῶν *luctor*, ἐνεχυροῦμαι opprimor.

Habent augmentum & in principio & in medio, *ἠνέρεδον* ab *ἀνέρεδον* corrigo, *ἠνέχων* ab *ἐνοχῶ* *tenho*, *ἠνεχόμενος* & *ἠνεχόμενος* ab *ἀνέχομαι* *sustineo*, *ἠπαράδωκεν* à *παράδωκεν* ὡς *debaebhor*, *ἠννεμέμην*, aor. 1. ab *ἀνέμεμαι* *tenio*, *μεμελοπέποινα* à *μελοποιέω* *carmina modulor*, *ἀνομαλοπέποινα* ab *ὀνομαλοποιέω* *novacula fingo*, & nonnulla alia.

Quædam varie augentur, *ἀνέδισκω* *assumo*, perf. *ἀνέλωκα* *ἀνέλωκα* & *ἠνέλωκα*, aor. 1. *ἀνέλωσα* *ἀνέλωσα* & *ἠνέλωσα*, *ἀνέβόλησας*, Imp. *ἠνέβόλησας*, aor. 1. *ἀνέβόλησα*, *ἀφ' ἑμὶν*, Imp. *ἀφ' ἑμὶν*, Perf. *ἀφ' ἑμὶν*, *ἀφ' ἑμὶν*, Imperf. *ἀφ' ἑμὶν* & *ἠφ' ἑμὶν*, *ἠγνύω*, Imp. *ἠγνύω* & *ἐνεγνύω*, aor. 1. *ἠγνύω*, *ἐνεγνύω* & *ἠγνύω*, Perf. tantum *ἠγνύω*.

Præpositiones in compositis amittunt ultimam vocalem quoties verbum incipit à vocali.

Περί autem & *σπερ* nihilominus retinent, ut *σπερματικός*, & aliquando *ἀμφί*, & apud Poetas nonnunquam *ἀπό*, *ἐπὶ*, *ὀφρα*, &c.

Περί suam vocalem cum verbi vocali nonnunquam contrahit, ut ex *σπερ* & *ἔχω* fit *σπερῶ*.

Si verbum incipiat ab aspirata vocali, mutatur compositionis consonans tenuis in suam aspiratam,

ut à κτ & ἀπλω fit καθάπλω, ab ἐμ & ἱπομαζ fit ἱπιπομαζ. Literæ tenuēs sūnt σ π τ, aspiratæ ρ χ θ.

Ἀμφι suam aspiratam ante tenuem nunc mutat in tenuem, ut ἀμπίχομαζ ab ἀμφι & ἰχομαζ, nunc non mutat, ut ἀμφεδίμω, apud Theocrit. Idyl. xi. γ. 278.

Ἐξ autem in compositione ante consonam fit ἐκ, ut ἐκπίνω ebibo.

γ in ἐν & σω ante γ κ ξ & χ transit in γ, ut ἐγλαύτω inculpo, ἐγχεσθω, ante σ ζ φ ρ & ψ mutatur in μ, ut ἐμβλέπω, συμβαίνω, ante λ mutatur in λ, ante ρ in ρ, ut ἐλλείπω, συλλαμβάνω, συρραπλώ. Σω ante ζ & σ amittit κ, ut συζητώ, συστellaω, &c.

Quoties verbum augetur per ε, resumitur γ, ut ἐυσέλλω, ἐυσεύω, &c.

Incipientia à ε geminant ε post præpositionem, ut ἐναρπάζω, ἐπαρπάζω.

Gram. Westm. dicit sapius scribi ἐγγελάπλω, sed alit. Gr. lib.

Jones in nullo tempore admittunt augmentum.

De Futuro primo.

Futur. prim. formatur à Prief. mutando ultimam syllabam in conjugatione	prima	} in	ψω.
	secunda		ξω.
	tertia		σω. (in σω)
	quarta		nunc in ξω nunc
	quinta		λω μω νω &c. cir-
	sexta		cum flexa. σω.

In quarta conjugatione σω cum duplici σ, & τλω cum duplici τ, in futuro plerumque mutantur in ξω, ut ab ἐγίτλω fit ἐγξέω, &c.

Sed in his mutantur in σω, ut ἀγέξω venor, βεβλώω bullio, ἱπλώω remigo, ἱμώωω lorincado, λώωω video, σπώωω inspergo, σπώωω fingo vel illino, πλώωω pinso.

Verba

Verba in ζω habent fere futurum in σω, ut βαπτίζω, fut. βαπτίσω.

Nonnulla tamen efferunt futurum in ξω, ut αιάζω ejulo αιάξω, &c.

Nonnulla in ξω & σω, ut ἀρπάζω ἀρπάξω & ἀρπάσω, &c.

Κλάζω clango habet κλάγξω, & σκλάζω seduco σκλάγξω, σαλπίζω autem tuba cano σαλπίσσω & σαλπίζω.

Attici ē Futuris quartæ Conjugationis in σω tollunt σ & circumflectunt ω, ut τομιῶ ἥς ἥ, pro τομίσω ἥς ἥ.

Penultima futuri in omni conjugatione longa est, nisi in quinta, ubi semper fit brevis, vel amovendo secundam consonantem, ut in τιμῶ ἀ τιμῶς scindo, vel abstrahendo secundam vocalem diphthongi, ut in ρανῶ ἀ ραίνω plus, vel corripiendo ancipitem, ut in τιλῶ ἀ τίλαω vellico.

Quatuor sunt futura quæ spiritum thematis mutant, scilicet τρέψω ἀ τρέψω nutrio, τρέξω ἀ τρέχω curro, δύψω ἀ τύψω fumum excito, ἔξω ab ἔχω habeo, unde compositum ἐπίξω, fut. ἐφίξω.

In sexta Conjugatione.

Καίω vel κλάω fies, & καίω utro, formant futura in αῶσω, scilicet mutato in υ.

Attici ē futuris in αῶσω nonnunquam tollunt σ, & contrahunt αῶ in ῶ, ut ἐλῶ ἥς ἥ, pro ἐλάσω.

Poetæ nonnunquam ē futuro tantum tollunt σ, ut δῖω pro δήσω ἀ δῖω ligo.

Dores circumflectunt ω & in hoc & in omni futuro, ut κλασῶ pro κλάσω ἀ κλάω frango, & σ mutant in ξ, ut γελαξῶ pro γελάσω.

De Aoristo primo.

Aoristum primum formatur à Futuro primo præcedendo augmentum Imperfecti, & mutando α finale in α, ut à γελῶ fit ἔγελῶ.

Penultima hujus Aoristi non semper est eadem ac penultima Futuri primi; nam in quinta conjugatione s. assumit sibi ι, & α mutatur in υ, ut à ῥέμω fit ἔρμη, à ψάλλω ἔψαλλε.

Sin autem diphthongus αα fit in penultima Præsentis, α Futuri non nisi Attice mutatur in υ.

Excoipias αἶεθ quod semper mutat α in υ, Aor. ι. Indic. & in reliquis modis, ubi non augetur in Aor. ι. resumpt α Futuri, non αα Præsentis, ut Indic. Præf. αἶεθ, aor. ι. ἔειπεν Imp. αἶεθ Optat. αἰέημι. Subj. αἶεθ Inf. αἶεαι Part. αἶεον, cui nonnulli perperam i. subscribunt.

Poetae in Aoristo primo nunc geminant σ, ut ἔγλασσε pro ἔγλασα à γλάσσω video. Nunc non scribunt, ut ἔχλα pro ἔχλασα à χέλω fundo, ἔκλα pro ἔκλασα à κέλω uro. Od. γ. 40. καὶ ἔκλασσε. i. e. in soluta oratione, pro ἔχλα dicitur ἔχλα. Rom. 3. 15.

Quinque Aorista prima formantur irregulariter, ἔδωκα dedi, ἔσφαξα posui, ἔπαρκα dixi, ἔμισα misi, ἔνευκα sive ἔνευκα tuli.

De Tertia Plurali.

Tertia pluralis formatur à prima singulari, addendo ν, ut ab ἔλεξα fit ἔλεξαν.

Sed Aristophanes habet ἔλκασσι pro ἔλκασιν. Contra Lycophr. αἰετῶν pro αἰετῶν. Ad quam formam legitur ἔλκασιν, Apoc. 19. 3. ἔλκασιν, Joh. 17. 6.

De Præterito Perfecto.

Præteritum perfectum formatur à Futuro, mutando ω in α , ψ in ϕ , ξ in χ , & σ in κ , & præponendo augmentum: A $\phi\epsilon\lambda\omega$ autem est $\epsilon\phi\epsilon\lambda\alpha$, & ab $\eta\lambda\omega$ $\eta\lambda\alpha$.

Futura in $\lambda\omega$ $\gamma\omega$ $\rho\omega$ assumunt κ ante α , ut à $\psi\alpha\lambda\omega$ $\epsilon\psi\alpha\lambda\alpha$, $\mu\alpha$ autem mutatur in $\mu\kappa\alpha$.

γ ante κ mutatur in γ in Præteritis à Verbis in $\alpha\gamma\alpha$ & hyperdissyllabis in $\alpha\gamma\omega$, ut $\phi\alpha\lambda\omega$ $\phi\alpha\lambda\alpha$, $\mu\alpha\lambda\omega$ $\mu\alpha\lambda\alpha$, $\mu\epsilon\mu\alpha\lambda\omega$ $\mu\epsilon\mu\alpha\lambda\alpha$, cætera in $\gamma\omega$ abijciunt γ , ut $\gamma\alpha\lambda\omega$, Fut. $\gamma\alpha\lambda\omega$, Præt. $\gamma\alpha\lambda\alpha$, $\sigma\alpha\kappa\iota\phi\iota\sigma\kappa\iota$.

ϵ ante $\lambda\omega$ $\gamma\omega$ $\rho\omega$ in futuris dissyllabis quintæ conjugationis mutatur in α , ut à $\epsilon\lambda\omega$ fit $\epsilon\lambda\alpha$, à $\kappa\lambda\omega$ $\epsilon\kappa\lambda\alpha$, à $\alpha\pi\epsilon\phi\omega$ $\epsilon\alpha\pi\alpha$.

ϵ in futuris dissyllabis primæ & secundæ conjugationis Atticæ mutatur in α , ut à $\kappa\lambda\epsilon\omega$ Atticæ fit $\kappa\epsilon\lambda\alpha\phi\alpha$.

E Perfectis in $\mu\kappa\alpha$ non raro tollitur prima vocalis præsentis, ut $\chi\epsilon\kappa\lambda\mu\kappa\alpha$ non $\chi\epsilon\kappa\alpha\lambda\mu\kappa\alpha$ à $\kappa\alpha\lambda\iota\omega$ $\gamma\alpha\gamma\alpha$, $\chi\epsilon\kappa\lambda\mu\kappa\alpha$ non $\chi\epsilon\kappa\alpha\lambda\mu\kappa\alpha$ à $\chi\epsilon\mu\epsilon\omega$ $\lambda\alpha\beta\alpha$.

De Augmento Præteriti.

Augmentum Præteriti idem est ac augmentum Imperfecti, nisi verbum incipiat à simplici consonante, vel à mutâ cum liquidâ.

Si verbum incipiat à simplici consonante, vel à mutâ cum liquidâ, prima litera præsentis præponitur augmento Imperfecti, ut à $\tau\upsilon\pi\lambda\omega$ $\epsilon\tau\upsilon\pi\lambda\omega$ $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha$. Postponitur autem ubi α est prima, ut à $\rho\alpha\pi\lambda\omega$ suo fit $\epsilon\rho\alpha\phi\alpha$ non $\rho\epsilon\epsilon\phi\alpha$.

Si præsens incipiat ab aspirata, assumit suam terminem, scilicet ϕ pro ϕ , χ pro χ , τ pro τ , ut $\delta\alpha\lambda\omega$ $\epsilon\delta\alpha\lambda\omega$ $\tau\epsilon\delta\alpha\lambda\alpha$, non $\delta\epsilon\delta\alpha\lambda\alpha$, $\gamma\epsilon\gamma\mu\iota\omega$ $\epsilon\gamma\gamma\mu\iota\omega$ $\tau\epsilon\gamma\gamma\mu\iota\alpha$, non $\gamma\epsilon\gamma\mu\iota\alpha$.

[Sed nec τεταρα, ut nonnulli volunt, ne dux aspirata simul sint; nam dixit Lucian. Διαλ. Ποσειδ. & Νηοειδ. τεταρα & Hesiod. Οσγ. v. 192. εδρεφλω a τερεφω πιστρη.]

Γρηγοριω, γνωσσω, & antiquum γνω tantum e præponunt, quamvis a muta cum liquida incipiunt. Eodem modo etiam interdum augentur (quod maxime patet in Præt. pass.) βλαβω pizer sum, βλαπω ro-eco, βυβω delibero, γυμναω exerceo, & alia nonnulla; quod Attice tribuitur Dialecto.

Κταομαι autem & μεταομαι faciunt: in præterito κηλημαι & μεμημαι, quamvis a muta cum liquida non incipiunt, quam formata etiam sequuntur επιλωα & επιλωμαι ab inusitatis επιω cado & επιωμεν volo. Nec non & επιληα pro επιληα a επιωσω ex-pravesco; quamvis in usu etiam sint εκλημαι & επιληα.

Verba incipientia a λ vel μ, Attice augentur in præterito per ει, ut εληφα pro ληληα, & λαμβανω accipio, εμαρμαι pro μιμαρμαι a μειρο divido.

Attici in verbis incipientibus ab α ε ο, antepo-
nunt duas priores literas Præsentis, ut αληλεα pro ηλεα ab αλεω molo, ορωρυχα pro αρυχα ab ορυττω fodio, & εδιδωκα edi, pro ιδωκα, ab antiquo verbo εδωω, ερηρεκα pro ηρεκα ab ερεδω firmo.

At ab ηλειφα Præt. ab αλειφα nungo fit αληλιφα, extrito ι, & in Voce Passiva αληλιμεναι.

De Plusquam Perfecto.

Plusquam perfectum fit a Perfecto, vertendo a in εω, & anteponendo etiam ε, si consonans sit prima litera Præsentis, ut αρωα fodi αρωεν, τερεφω veris ερεφωεν.

Attici autem e in Plusquam perfecto interdum non admittunt, ut επειποιην pro επεποιην. Vide in Novo Testamento, Mar. 14. 44 & 15. 7. 10. Luc. 6. 48.

Augent

Augment etiam præterita, quæ ex reduplicatione facta sunt, ut ab ἀλάληξα fit ἀληλάχεν.

Poetæ omne augmentum pro libitu suo vel admittunt vel rejiciunt.

De Aoristō Secundo.

Aoristum secundum nonnunquam idem est ac Imperfectum, ut γράφω scribo ἔγραψον, ἄγω duco ἤγον.

Si autem in Imperfecto duplicatur λ, altera λ abjicitur in Aoristo secundo, ut Imperf. ἔκαλλον, Aor. 2. ἔκαλον.

Si in Imperativo post μ sequitur ν, ν abjicitur, ut ἀ τέμνω scindo, in Imperf. ἔτεμον, in Aoristo 2. ἔτεμον.

Si post σ sequitur τ, abjicitur τ, ut ἀ τυπῶ in Imperfecto ἔτυπῶν, in Aor. 2. ἔτυπον.

In his tribus σ mutatur in β, ἔλαβον ἀ βλάπτω, ἔκαλῶν ἀ καλύπτω, ἔκρυβον ἀ κρύπτω.

In his septem π mutatur in φ, ἤφον ἀ ἀπῶ, ἔλαφον ἀ βλάπτω, ἔταφον ἀ θάπτω, ἔσταφον ἀ σκαπτω, ἔρραφον ἀ ράπτω, ἔδρραφον ἀ δρῶπτω, ἔρριφον ἀ ῥίπτω.

Hæc duo σμύχω κρο, & ψύχω refrigero, in Imperf. retinent χ, in Aor. 2. mutant χ in γ.

Si η vel ω, vel αι, vel αυ, vel ει, sit in penultima Imperfecti, mutantur in α in Aor. 2. ut λήθω, in Imperf. ἔληθον, in Aor. 2. ἔλαθον, σίλλω, Imperf. ἔσελλον, in Aor. 2. ἔσαλον, &c.

Verum ε in trissyllabis quintæ conjugationis non mutatur, ut ἀγγέλλω nuncio, Imperf. ἤγγελλον, Aor. 2. ἤγγελον, quod legitur Luc. 8. v. 20.

Neque in βλάπτω, λίγω, φέγω, alia penultima est Aor. 2. ac Imperfecti, ἀ τέμνω autem fit ἔταμον & ἔτεμον.

Diphthongus ου in penultima Imperfecti amittit priorem vocalem in Aoristo 2. ut ἀ φεύγω, Imperf. ἔφραγον, Aor. 2. ἔφυγον.

Diphthongus *ei*, nisi in quinta conjugatione, mutatur in *i*, ut à *λείπω*, Imperf. *λείπον*, in Aorist. 2. *ἔλειπον*.

In dissyllabis quintæ conjugationis *ei* diphthongus mutatur in *a*, ut *αἰεῖω* *ἰσσεειν*, in trissyllabis in *e*, ut *ἀγείω* *ἡγεειν*.

In verbis quartæ conjugationis, quando Futurum primum exit in *ω*, Aoristum secundum exit in *ω*, quando Futurum primum exit in *ω*, Aoristum secundum exit in *ω*, ut *φείλω* fut. *φείλω*, *φείω*, aor. 2. *ἔφειον* fut. *φείω* fut. *φείω* aor. 2. *ἔφειον*. *ἔφειω* autem *ἔφειον*. Ιλ. σ. 470.

Πάσχω *passio*, habet *ἐπλήω* & *ἐπλάω*, hoc cum relatione ad animum, illud ad corpus, ut Grammatici volunt.

Carent Aoristo secundo *λίσσω* *desino*, nonnulla hyperdissyllaba quartæ conjugationis, ut *ἐνλασσω* verba in *ω*, *φω*, *ω*, præter *ἀλίσσω* *alio*, quod apud Poetas habet *ἄλίσσω*.

Attici in hoc tempore reduplicatione uti solent, & pro *ἵκω* dicere *ἡκῶ*, & *ἡκῶ* pro *ἡκῶ*.

Iones primam litteram Thematis geminant, & pro *ἑταίρων* dicunt *τῆταίρων*, quod augmentum retinetur in reliquis modis, unde *τῆταίρων* apud Hom. Ιλ. 1. 701. *χέρεα* *ἔτι* pro *χέρεα* *ἔτι*. Lucian. Timon. id autem pro *κέρη*.

De Futuro secundo.

Futurum secundum fit ab Aoristo secundo, adiungendo augmentum, & mutando *ov* in *ω* circumflexum, ut ab *ἔτυπον* *τυπῶ*, ab *ἔδον* *ἐδώ*, ab *ἔχον* *χέω*. At *ω* in *πίω* Marth. 26. 29. non circumflexitur, quod nec in Media Voce *πίομαι*, vid. p. 67.

Tempora reliquorum Modorum.

Formantur à temporibus Indicativi, cognata à cognatis, abjecto semper augmento ab Aoristis, non à Præteritis Perfectis.

*Exemplum Vocis Mediæ.**Modus Indicativus.*

Præf. S. τυπί-ομαι η ε). D. όμνιον εοιον εοιον. P. όμνια εοιε ον).
 Imperf. S. έτυπι-όμην ε ελο. D. όμνιον εοιον εοιμην. P. όμνια εοιε ονλο.

Aor. 2. S. έτυπ-όμην ε ελο. D. όμνιον εοιον εοιμην. P. όμνια εοιε ονλο.

Fut. 2. S. τυπ-εμαι η ε). D. εμνιον εοιον εοιον. P. εμνια εοιε ον).

Perf. S. τίτυπ α ας ε. D. ατον ατον. P. αμην ατε ασι.

Plusq. perf. S. έτετυπ-εν εις ει. D. ειον ειμην. P. ειμην ειτε εισαν.

Fut. 1. S. τυψομαι η ε). D. όμνιον εοιον εοιον. P. όμνια εοιε ον).

Aor. 1. S. έτυψ αμην ω ατο. D. αμνιον αοιον αοιμην. P. αμνια αοιε ανλο.

Imperativus.

Præf. & Imp. τυπι ε εοιω. D. εοιον εοιων. P. εοιε εοιουσαν.

Aor. 2. S. τυπ-ε εοιω. D. εοιον εοιων. B. εοιε εοιουσαν.

Perf. & plusq. S. τίτυπ-ε ετω. D. ετον ετων. P. ειτε ετωσαν.

Aor. 1. S. τυψ-αι εοιω. D. αοιον αοιων. P. αοιε αοιουσαν.

Optativus sive Potentialis.

Præs. & Imp. S. τυπ-οίμην οἷο οἶο. D. οἶμνον οἶον
οἶον οἶδην. P. οἶμνα οἶδε οἶτο.

Aor. 2. S. τυπ-οίμην οἷο οἶτο. D. οἶμνον οἶον
οἶδην. P. οἶμνα οἶδε οἶτο.

Fut. 2. S. τυπ-οίμην οἷο οἶτο. D. οἶμνον οἶον
οἶδην. P. οἶμνα οἶδε οἶτο.

Perf. & Plusq. Perf. S. τετυπ-οίμι οἷς οἶ. D. οἶτον
οἶτην. P. οἶμην οἶτε οἶσθ.

Fut. 1. S. τυψ-οίμην οἷο οἶτο. D. οἶμνον οἶον
οἶδην. P. οἶμνα οἶδε οἶτο.

Aor. 1. S. τυψ-αίμην αἷο αἶτο. D. αἶμνον αἶον
αἶδην. P. αἶμνα αἶδε αἶτο.

In 3tia pl. pro οἶτο Ion. dicitur οἶατο.

Subjunctivus.

Præs. & Imperf. S. τύπ-ωμαι ἢ ἦ. D. αἶμνον
αἶον αἶον. P. αἶμνα αἶδε αἶτο.

Aor. 2. S. τύπ-ωμαι ἢ ἦ. D. αἶμνον αἶον αἶον.
P. αἶμνα αἶδε αἶτο.

Perf. & Plusq. Perf. S. τετύπ-ω ἦς ἦ. D. ἦτον ἦτον.
P. ἦμην ἦτε ἦσθ.

Aor. 2. & Fut. 1. S. τυψ-ωμαι ἢ ἦ. D. αἶμνον
αἶον αἶον. P. αἶμνα αἶδε αἶτο.

Infinitivus.

Præs. & Imperf. τυπ-εἶν.

Aor. 2. τυπ-εἶν.

Fut. 2. τυπ-εἶν.

Perf. & Plusq. Perf. τετυπ-εἶν.

Fut. 1. τυψ-εἶν.

Aor. 1. τυψ-εἶν.

Participium.

Participium.

Pres. & Imp. S. N. τυπ-ομῆς ὁμῶς ὁμῶν. G.
ομῶς ομῶς ομῶς.

Αορ. 2. S. N. τυπ-ομφο ομφοι ομφοι. G. ομφοι
ομφοι ομφοι.

Fut. 2. S. N. τυπ-εμφο-εμφο-εμφο-εμφο. G. εμφο-εμφο-εμφο-εμφο.

Perf. & Plurq. Perf. S. N. τελευτᾷς ᾧ αὐτῷ. G. 616.
 ἡσυχᾷ. &c. in omni casu ut τελευτᾷς.

Fur. 1. S. N. τυψ-ομψ-ο ομψ-η δμψ-ο. G. ομψ-η
ομψ-ης ομψ-ις.

ΑΟΓ. Ι. S. N. τυψ-αμψιθ αμψιθ αμψιθ. G. αμψιθ
αμψιθ αμψιθ.

Participia in $\odot$ per omnia inflectuntur ut Ad-
jectiva in $\odot$ cum accentu in antepenultima, ubi
ultima brevis est, in penultima autem, ubi ultima
est longa.

At in Nom. Pl. dicendum τυπῶν οἱ ὄμματα
ὄμματα, quia αε & οι diphthongi ratione accentuum
pro brevibus habenda.

Observatio.

Notandum in Indicativo, quando prima persona exit in $\sigma\mu\alpha\iota$ secunda exit in η cum ι subscripto. Sed hæc tria $\beta\acute{\epsilon}\lambda\omicron\mu\alpha\iota$ volo, $\delta\iota\omicron\mu\alpha\iota$ rueto, $\delta\eta\omicron\mu\alpha\iota$ videbo, ab Atticis habent secundam personam in η . Atque hinc etiam est $\tilde{\epsilon}$ pro $\tilde{\alpha}$ es, factum scilicet ex inusitato $\epsilon\omicron\mu\alpha\iota$ ei & per Crasium sum, es.

Synopsis verbi medii in omnibus temporibus & Modis.

	Indic.	Im.	Opt.	Subj.	Inf.	Part.
Præf.	τύπτομαι	α	οίμην	ωμαι	εἶναι	όμεν
Imp.	ἔτυπτόμην					
Aor. 2.	ἔτυπτόμην	α	οίμην	ωμαι	εἶναι	όμεν
Fut. 2.	τύπῃμαι		οίμην		εἶναι	όμεν
Perf.	τίτυπα	ε	οίμι	ω	ἔναι	ώς
Plusq.	ἔτετύπην					
Fut. 1.	τύψομαι		οίμην		εἶναι	όμεν
Aor. 1.	ἔτυψάμην	αι	αίμην	ωμαι	αἶναι	αόμεν

Formatio Temporum in voce Media.

Præsens formatur à Præsentē activo, vertendo α in ο, & addendo μου, ut à τυπώ fit τυπώμαι.

Imperfectum.

Formatur à præsente, mutando μου in μιν, & præfigendo augmentum, ut à τυπώμαι fit ἔτυπτόμην.

Aoristum Secundum.

Formatur ab aor. secundo Activo, mutando ον in ομιν, ut ab ἔτυπον fit ἔτυπτόμην.

Futurum Secundum.

Formatur à futuro secundo Activo, mutando ο in ῃ, ut à τυπῶ fit τυπῃμαι.

Excipienda hinc hæc anomala βίωμαι vivam, βίωμαι vadam, quæ apud Poetas tantum sunt: necnon & Attica illa πίωμαι σοῦ bibam, ἔδομαι η & Attice ει, φάγομαι σοῦ ἐ) edam. vid. Luc. 17. 8.

Leguntur etiam πῆν à πιῶμαι. Aristoph. ἐδῆν) ab ἔδομαι. Lucian. φάγῃ à φάγομαι. Gen. 2. 16. & 32.

Futurum

Enteritis primum.

Formatur à futuro primo Activo mutando α in ϵ , & addendo $\mu\alpha\iota$, ut à $\tau\epsilon\lambda\epsilon\omega$ $\tau\epsilon\lambda\epsilon\mu\alpha\iota$, sed in quinta conjugatione mutando α in $\epsilon\mu\alpha\iota$, ut à $\phi\alpha\lambda\epsilon\omega$ $\phi\alpha\lambda\epsilon\mu\alpha\iota$, quod in omnibus variatur ut futurum secundum.

Dores in omni conjugatione formantur Fut. ut in $\mu\alpha\iota$, $\eta\epsilon\tau\epsilon\mu\alpha\iota$, ut $\delta\iota\sigma\tau\epsilon\mu\alpha\iota$, $\gamma\iota\gamma\iota\sigma\tau\epsilon\mu\alpha\iota$. Theoriton ad n. 384.

Artifici etiam à futuro suis Activis in α et ϵ flexo formantur futurum med. in $\epsilon\mu\alpha\iota$, si Activis in ϵ descendunt, ut $\beta\alpha\delta\iota\sigma\mu\alpha\iota$ $\eta\epsilon\tau$ à $\beta\alpha\delta\iota\sigma\omega$.

Sin autem à verbis in α vel ω oriuntur, f. med. formatur in $\omega\mu\alpha\iota$ à α , ut $\epsilon\pi\gamma\omega\mu\alpha\iota$ à α ab $\epsilon\pi\gamma\alpha\lambda\omicron\mu\alpha\iota$ $\epsilon\pi\gamma\alpha\lambda\omega$. Qui vox legitur in quarto mandato secundum $\gamma\omega$ interpret.

Aoristum primum.

Formatur ab aoristo primo Activo addendo $\mu\iota\omega$, ut ab $\epsilon\tau\upsilon\psi\alpha$ fit $\epsilon\tau\upsilon\psi\alpha\mu\iota\omega$.

Perfectum Medium.

Retento semper augmento prateriti Activi, formatur ab aor. 2. Activo mutando σ in α , ut ab $\epsilon\tau\upsilon\pi\sigma\sigma$ fit $\tau\epsilon\tau\upsilon\pi\alpha$.

Penultima autem prateriti mediis non semper est eadem ac penultima aoristi secundi.

η & ω & diphthongus ϵ in præsente manent in praterito medio, quæ in aor. 2. mutantur.

α mutatur in η tota subscripto, quoties non manet in Fut. ut $\delta\alpha\iota\omega$. F. $\delta\alpha\iota\sigma\omega$. P. M. $\delta\epsilon\delta\eta\alpha$. in η simplici vocalem, quoties non manet, ut $\phi\alpha\iota\omega$. F. $\phi\alpha\eta\omega$. P. M. $\pi\epsilon\phi\eta\alpha$. atque ad hanc formam $\delta\alpha\lambda\lambda\omega$ fit $\tau\epsilon\tau\eta\lambda\alpha$, à $\delta\alpha\lambda\lambda\omega$ $\tau\epsilon\tau\eta\lambda\alpha$, à $\kappa\lambda\alpha\lambda\omega$ $\kappa\epsilon\kappa\lambda\eta\alpha$.

α nisi

et nisi in quinta Conjugatione mutatur in *ei*, ut
λείπω. aor. 2. *ἔλειπον*. Præter. M. *ἔλειπα*.

In quinta Conjugatione et mutantur in *o*, ut *σκηνοῶ*.
 aor. 2. *ἔσκηον*, Præter. M. *ἔσκηον*.

In omni conjugatione et mutatur in *o*, ut *ἐλάω*.
 aor. 2. *ἔεalon*. Præter. M. *ἔεalon*. *λίγω*. aor. 2. *ἔλεγον*.
 Præter. M. *ἔλεγον*.

Nulla observata analogia à *ῥήσας* fit *ἔρρωσα*, à
μέλει μέμηκε, à *δεῖδω δεῖδοικα*, ab *ἔθω ἔθωθα*.

Attici in hoc tempore geminatione uti solent, ut:
ἀκήκω pro *ἤκω* ab *ἀκίδω ακίδω*, *ἔλωα* pro *ἔλα*, ab
ἔλλωμω *περδο*, *ἔκλυθα* pro *ἔκλυα*, ab inusitato *ἔλθω*,
venio.

Plusquam Perfectum.

Fit à perfecto, mutando *a* in *ev*, & quando per-
 fectum incipit à consona, præponendo etiam *e*, ut
 à *ἔλεγον* fit *ἔτελεον*.

In plusquam perfectis, quæ fiunt ex Atticis præte-
 ritis, admittitur etiam temporale augmentum, ut
 ab *ἔκικα* fit *ἔκικόν*, ab *ἔκλυθα* autem fit *ἔκλυθον*
 sine augmento.

Hæc tria augentur in medio, *ἔωκειν* ab *ἔοικα*,
ἔωπτιν ab *ἔωπα*, *ἔωρεν* ab *ἔοργα*. *οἶδα* habet in
 plusquam perfecto *ἔδειν* ut nonnulli volunt, nullā
 factā Syncope.

Vocis Passivæ Exemplum.

Indicativi.

P. S. *τῷ πλομαί η εἶ*. D. *όμεθον εἶδον εἶδοι*. P.
όμεθα εἶδε οἶ.

Imp. S. *ἐτυπλόμην η εἶλο*. D. *όμεθον εἶδον εἶδμεν*.
 P. *όμεθα εἶδε οἶλο*.

Perf. S. *τέτυμμαι φαι πῖα*. D. *μμεθον εἶδον εἶδον*,
μμεθα εἶδε μμενοι εἶσι.

Pl. Perf.

Pl. Perf. S. τέλειμι μὴν ψο κίλο. D. μῦθον φθιόν
φθίλω. P. μῦθα φθίε μῦθον κίσαν.

Pa. Post. Fur. S. τέλειψομαι ἢ εἵ. D. ὁμῖον εἰδόν
εἰδόν. P. ὁμῖα εἰδεῖσιν.

Aor. 1. S. ἐτύθην κς κ. D. ἦτον ἦτλω. P. ἦρξον
ἦτε ἦσαν.

Fut. 1. S. τυθήσεται ἢ εἵ. D. ὁμῖον εἰδόν εἰδόν.
P. ὁμῖα εἰδεῖσιν.

Aor. 2. S. ἐτύπην κς κ. D. ἦτον ἦτλω. P. ἦρξον
ἦτε ἦσαν.

Fut. 2. S. τυπήσεται ἢ εἵ. D. ὁμῖον εἰδόν εἰδόν.
P. ὁμῖα εἰδεῖσιν.

Imperativi.

Præf. & Imp. S. τέλει εἰδὼ. D. εἰδόν εἰδόν. P.
εἰδεῖ εἰδωσιν.

Perf. & Plusq. S. τέλειψο ὑφίω. D. ὑφίον ὑφίω.
P. ὑφίε ὑφίωσαν.

Aor. 1. S. τύθην ἦτε ἦτω. D. ἦτον ἦτλω. P. ἦτε
ἦτωσαν.

Aor. 2. S. τύπην ἦτε ἦτω. D. ἦτον ἦτλω. P. ἦτε
ἦτωσαν.

Optativi vel Potentialis.

Præf. & Imp. S. τὴνπλήοιμι οἷο οἶτο. D. ὁμῖον
οἰδόν οἰδίω. P. ὁμῖα οἰδεῖσιν.

Perf. & Plusq. S. τέλειμι μὴν εἰλω εἰς εἰς. D. εἰω
εἰστον εἰήτω. P. εἰοι εἰμήσιν εἰητε εἰσαν.

Paulo post Fut. S. τέλειψομι οἷο οἶτο. &c.

Aor. 1. S. τυθήην κς κ. D. ἦτον ἦτλω. P. ἦμην
ἦτε ἦσαν.

Fut. 1. S. τυθήσομι οἷο οἶτο. D. ὁμῖον οἰδόν
οἰδίω. P. ὁμῖα οἰδεῖσιν.

Aor. 2. S. τυπήην κς κ. D. εἰστον εἰήτω. P.
εἰμήσιν εἰητε εἰσαν.

Fut. 2. S. τυπήσομι οἷο οἶτο. &c.

Subjunctivi.

Subjunktivi.

Præf. & Imp. S. $\tau\eta\pi\iota\omega\mu\alpha\iota\eta$ η $\theta\epsilon\omega$. D. $\alpha\lambda\phi\iota\sigma\tau\alpha\tau\iota\varsigma$
 η $\theta\epsilon\omega$. P. $\alpha\lambda\phi\iota\sigma\tau\alpha\tau\iota\varsigma$ η $\theta\epsilon\omega$.

Perf. & Plusq. S. τεθυμμεν @ ω̄ η̄ς η̄. D. ενω̄ς η̄των
-η̄των. Ρ. ενω̄ς η̄των η̄ τε ω̄ς.

Αορ. 1. S. αὐτοῦ-ὡς ἦς ἦ. D. ἡτοῦ ἡτοῦ. Ρ. ὡς ἡτοῦ
ἡτοῦ ὡς.

Fut. 1. S. τυφθήσ-ωμαι η η^τ. &c.

Sic. Aor. 2. तुष्ट-वि श्रुतं न. ३८.

Modi Infinitivi.

Præf. & Imp. τ. π' 1863.

Perf. & Pluq. ၁၈၆၃၁၁.

Paulo post Fut. တဒါပိယးဝိဒ္ဓိ.

Aor. primum. $\tau\upsilon\alpha\beta\lambda\upsilon\pi\epsilon$.

Fut. primum त्वन्निर्देशवत्.

Αριστ. fecund. τὰ πλῆθη.

Fut. secund. तुज्जिष्यसि.

Participium.

Præf. & Imp. S. N. τὸ πρῶτον ἐκδοθῆναι ἐβουλ. G. ἐκ
ἐκδοθῆναι. &c.

Perf. S. *seruata* in ino. cum aceto in penultima in omni casu.

Paulo post Fut. S. N. - πεισθήμην ἐν ᾧ ἐσὶν ἅπαν. &c.

Aor. I. S. N. $\alpha\pi\alpha\rho\alpha\iota\varsigma$ $\eta\iota\sigma\alpha\iota$ $\epsilon\nu$. G. $\eta\iota\sigma\alpha\iota$ $\epsilon\delta\omega\kappa\iota\varsigma$
 $\epsilon\nu$ $\tau\omega$ D. $\alpha\pi\alpha\rho\alpha\iota\varsigma$ $\epsilon\nu$ $\tau\omega$ A. $\eta\iota\sigma\alpha\iota$ $\eta\iota\sigma\alpha\iota$ $\epsilon\nu$ V. $\alpha\iota\sigma\alpha$ $\eta\iota\sigma\alpha$

D. N. A. ἔντε ἔσα ἔντε. G. ἔντοι ἔσται ἔντοι.

P. N. ἵπτες ἦσαι ἔντα. G. ἔντων ἡσῶν ἔντων. D.

ΝΟΜΟΝΙΣ ΕΙΣΙ. Α. ΠΡΟΣ ΝΕΑΡ-ΕΥΤΑ. Β. ΕΙΣΤΕΡ ΕΙΣΙ
ΕΥΤΑ.

Sic.

Sic. Aor. 2. S. N. τυπ-εις ἔσα ἐν, &c. ut τυφθεις.

Fut. 2. τυπησόμε-εν ἐν ἐνογ, &c.

Synopsis Vocis Passiva per omnes Modos & Tempora.

	Ind.	Imp.	Opt.	Subj.	Inf.	Part.
Præs.	τύπ-ομαι	•	οίμην	ομαι	εἶναι	όμεν
Imp.	ἐτύπ-ομαι	•	οίμην	ομαι	εἶναι	όμεν
Perf.	τέτυ-μμαι	•	οίμην	ομαι	εἶναι	όμεν
Plus.	ἐτετύμην	•	οίμην	ομαι	εἶναι	όμεν
P.p.f.	τετύφ-ομαι	•	οίμην	ομαι	εἶναι	όμεν
Ao. 1.	ἐτύφθ-ην	•	οίμην	ομαι	εἶναι	όμεν
Fut. 1.	τυφθήσ-ομαι	•	οίμην	ομαι	εἶναι	όμεν
Ao. 2.	ἐτύπην	•	οίμην	ομαι	εἶναι	όμεν
Fut. 2.	τυπήσ-ομαι	•	οίμην	ομαι	εἶναι	όμεν

[Futura in Subjunct. reperiuntur in N. T. καθή-
σονται. 1 Cor. 13. 3. κερδηθήσονται]. 1 Pet. 3. 1.]

Formatio Temporum in voce Passiva.

Præsens est idem ac Præsens medium, ut τύπ-ομαι.

Imperfectum

Est idem ac imperfectum medium, ut ἐτύπ-ομαι.

Aoristum Secundum

Formatur ab Aoristo secundo Activo, mutando εν
in ην, ut ab ἐτυπον fit ἐτύπην.

Futurum Secundum

Fit à tertia persona Aor. secundi, addendo σομαι
& abjiciendo augmentum, ut ab ἐτύπη τυπήσονται.

Perfectum.

Fit à perfecto Activo, vertendo finalem syllabam in *μαι*, ut à *τίτερεθα* fit *τίτερμαι*.

At in prima Conjugatione assumit *μ* ante *μαι*, quoties vocalis præcedit *θα*, ut à *τίτυθα* fit *τίτυμμαι*, secunda persona definit in *ψαι*, tertia in *παι*.

In secunda Conjugatione, & verbis quartæ quæ illam sequuntur, ante *μαι* assumit *γ*, ut à *λέλεχα* secunda fit *λέλεγμαί*, à *πίφερα* quartæ fit *πίφεργμαι*, secunda persona definit in *ξαι*, tertia in *κλαι*.

S. *λέλεγμαί* *λέλεξι* *λέλεχ*. D. *λελέγμενον* *λελέχθον* *λελέχθον*. P. *λελέγμενα* *λελέχθε* *λελέγμενοι* *είσι*.

Sic *πίφεργμαι* *πίφεργξαι* *πίφεργκ*.

In supradictis conjugationibus, secunda & tertia dualis & secunda pluralis fiunt à tertia singulari, mutatis tenuibus ante *αι* in suas aspiratas, Scilicet *σ* in *φ*. *κ* in *χ*. *τ* in *θ*.

In tertia Conjugatione & verbis quartæ quæ illam imitantur, *σ* assumitur ante *μαι*, ut à *πίπηκα* fit *πίπησμαι*, à *πεφώτικα* *πεφώτισμαι*, secunda persona exit in *σαι*, tertia in *σαι*.

S. *πίπησμαι* *πίπησαι* *πίπησαι*. D. *πεπησμενον* *πίπησθον* *πίπησθον*. P. *πεπησμενα* *πίπησθε* *πίπησμενοι* *είσι*.

Sic S. *πεφώτισμαι* *πεφώτισσαι* *πεφώτισαι*, &c.

In quinta Conjugatione verba in *λω*, *μω*, *ρω*, mutant tantum *κα* in *μαι*, ut à *ψάλλω* *ἑψαλλα* fit *ἑψαλλμαι*.

S. *ἑψαλλμαι* *σαι* *ται*. D. *-μενον* *θον* *θον*. P. *-μεθα* *θε* *μεθ* *είσι*.

Verba in *αίνω* & hyperdissyllaba in *ύνω*, ante *μαι* mutant *γ* in *μ*, Atticè in *σ*, ut à *σείφαρκα* fit *σείφαρμμαι* Atticè *σείφασμαι*, à *μεμόλυκα* *μεμόλυμαι*. Att. *μεμόλυσμαι*.

S. *σείφαρμαι*

S. *σῖφασμαι* vel *σῖφασμαι σῖφασσαι σῖφαι*
 D. *σῖφα·μῦδον* vel *-σῦδον ἴθον ἴθον*. P. *σῖφα·μῦδα* vel
-σῦδα ἴθι μῦθῶις vel σῦθῶις εἰσί.

Diffyllaba in *ειω* ἢ *ω* abjiciunt *ν*, ut in voce
 Activa, nec tamen assument *σ* ante *μαι*, ut à *χεῖνω*
κίχνηκα κίχημαι.

S. *κίχει·μαι σου ται*. D. *-μῦδον ὄθον ὄθον*. P. *-μῦδα*
ὄθι νῆαι.

De Perfecto Passivo Verborum Sextæ Conjugationis.

Quædam verba sextæ in perfecto passivo accipiunt
σ ante *μαι*, quædam non accipiunt, quædam utroque
 modo formantur.

Verba quæ diphthongum habent ante *ω*, plerum-
 que assument *σ*, ut ab *αἰκῶ* fit *ἤκυσμαι*.

Similiter à *χεῖω* fit *κίχυσμαι*, à *βύω* fit *βίβυ-*
σμαι, & ab *εἰκῶ*, *ἐἴκυσμαι*.

À *τελέω* autem fit *τετέλεσμαι*, à *παύω* *πέπαι-*
μαι, & à *καύω* *καύσμαι*.

Verba quæ habent *ι* ante *κα* in Præter. Acti, acci-
 piunt etiam *σ* in perf. pass. ut à *τελίκω* fit *τετέ-*
λεσμαι, à *δίδω* autem fit *δίδεσμαι*.

Et forte *δίδεσμαι*, nam inde fit *διδωδς* vinculum.

Verba quæ habent *υ* vel *ω* ante *κα* in præterito
 activo, non assument *σ* in præter. pass. ut *πεποίηκα*
πεποίημαι, *δεδύλωκα* *δεδύλωμαι*.

Ab *ἤρωκα* itidem fit *ἤρηναι*, à *δίδωκα* *δίδεσμαι*,
 à *δίδυκα* *δίδυμαι*, à *λείνωκα* *λείνυμαι*, à *τίτωκα* *τίτι-*
μαι.

Ab *ἔγνωκα* autem fit *ἔγνωσμαι*, ab *ἔζωκα* *ἔζωσμαι*,
 & à *κίχρωκα* *κίχρωσμαι*.

À *κλείω* claudio, fit in præterito pass. *κέκλειμαι* &
κίκλεισμαι, à *πῶω* possideo, *πέπικαμαι* & apud Poetas
πέπασμαι, &c.

De Augmento Perfecti Passivi.

Augmentum perfecti passivi idem est ac perfecti activi, sed in præterito passivo prima consonans thematis nonnunquam non reperitur cum ε, leguntur enim ἐλάσθην, ἐλάμην, ἐγύμνασθην, &c. [Quod volunt nonnulli esse Atticismum.]

In verbis incipientibus à σ nonnunquam apud Poetas invertuntur literæ augmenti, & pro σίσυμαι dicitur ἐσσυμαι.

In verbis incipientibus ab α ε ο, Atticè eodem modo augetur passivum ac activum. [Et secundum hanc formam ὑφίστασθαι dicitur pro ὕφασθαι, ab ὑφάω vel ὕφάζω τεσσ, u verso in υ.]

De Penultima Perfecti Passivi.

Dissyllaba primæ conjugationis mutant π post τ vel θ in ρα, ut à τέτρεθα verti, fit τέτρεμαι, à τίδρεθα nutrivì, fit τίδεμαι.

[Ita malo dicere quam τέτρεθα, quod præteritum est à τρεπώ, commentum enim Grammaticorum est, quod duæ syllabæ aspiratæ nusquam concurrant in eadem dictione. Vid. p. 63.]

Diphthongus & in penultima verborum secundæ & tertiæ frequenter à se abjicit ε, ut à φεύχομαι fugio fit ωίπυμαι, à ωάδομαι interrogo, fit ωάπτωμαι.

Retinetur autem in Ionico τέλειχα pro τέλεισμενοι εἰσι.

De Personis Perfecti.

Secunda persona singularis plerumque desinit in αι, sed à μέμηναι legitur μέμνη, quod Atticè esse volunt pro μέμνησαι.

Secunda & tertia dualis necnon & secunda pluralis assumunt σ ante θον & δε quoties tertia singularis

ris

ris desinit in ται purum, ut κίχλοθον κίχλοθι, à κίχλῃ, ἀποκίχλοθον ἀποκίχλοθι, à ἀποκίχλῃ.

Tertia pluralis accipit ῖ ante ται, quoties tertia singularis desinit in ται purum, ut κίχεν ῖ à κίχῃ, ἀποκίχεν ῖ à ἀποκίχῃ.

Sin vero in numero singulari diphthongus &, aut consonans ulla præcedit ται, participium temporis perfecti & verbum εἶσι supplent locum tertiæ pluralis, ut à τίτερεν ῖ τελερεμένοι εἶσι. à τίβζε δῖ τελοζέμενοι εἶσι. Cætera facilius doceri possunt à supra positis exemplis.

Iones formant tertiam pluralem à tertia singulari, posito α ante ται, ut ab ἐψαλ ῖ ἐψάλα, à τίτερεν ῖ τίτερσα, à ἀποκίχεν ῖ ἀποκίχσα, ab ἦται ῖ ἦα, consonantibus variè mutatis, & vocali longa in duas breviores resoluta; εῖ ῖ autem mutatur in εα ῖ & εσαῖ in εδαῖ.

Perfectum in Imperativo.

Secunda persona singularis Imperativi formatur à secunda persona sing. Indicativi, αῖ mutata in ο, ut à τίτερεται fit τίτερεσο.

Cæteræ personæ formantur à secunda persona plurali mutatis mutandis, ut à τίτερεσθε fit τίτερεσθε & τίτερεσθων.

Perfectum in Optativo.

Perfectum in Optativo, quoties perfectum Indicativi exit in μαι purum, modo non præcedit diphthongus &, formatur regulariter ab Indicativo mutando μαι in μιν, & assumpto i, post α, ε, ο, at longæ vocali subscripto; ut

ἐκλ-αῖμιν αῖο αῖτο, &c. ab ἐκλαμαι
 γενμ-ῖμιν ῖο ῖτο, &c. à γενέμηναι
 κίχεν-αῖμιν αῖο αῖτο, &c. à κίχεσθαι
 κίχεν-ῖμιν ῖο ῖτο, &c. à κίχηναι, &c.

Verum ut ut Grammatici tradunt hanc formam, raro tamen occurrunt exempla apud Græcos Scriptores; certe *Homerus* pro κεκλήμεν dixit κεκλημένῳ ἄνω. *Od.* ζ. 244.

[μεμνήτο vero à μνδομαι usus est *Aristoph.* *Plut.* act. 4. sc. 4. l. 991. at sine i subscripto, incuria sorte Typographi.]

Perfectum in Subjunctivo.

Subjunctivi perfectum à verbis in ὦν formatur in ὤμαι ὦ ὦται, ὤμεθον ὦ ὦτον ὦ ὦτον, ὤμῃα ὦ ὦε ὦν), & cæteris vero per ὤμαι ἢ ἦται, ὤμῃον ἢ ὦτον ἢ ὦτον, ὤμῃα ἢ ὦε ὦν), ut κεχευῶμαι ὦ ὦται, &c. κεχῶμαι ἢ ἦται, &c. Sed nec hujus perfecti temerè reperiendum exemplum.

[Et tutius dicitur κεκεμῶν ὦ judicatus sim quam κεχεῶμαι, quod Grammatici nonnulli volunt esse perfect. Subj. à χεῖνω, sed extra eos nusquam vidimur.]

Perfectum Infinitivi.

Fit à secundâ personâ plurali præteriti Indicativi, & mutato in αι, cum accentu semper in penultimâ, quæ si longa sit, circumflectitur, ut à τέλεισθε fit τέλεισθαι, à ἀπέπειθε fit ἀπεπείσθαι.

Plusquam Perfectum.

Formatur à Perfecto mutando μαι in μέν & præponendo ε, quando præponitur imperfecto, ut à τέρεμαι fit ἐτέρεμένω, Ionicè autem ε rejicitur.

Plusquam Perfectum idem est ac perfectum in omnibus modis præter Indicativum.

Paulo post Futurum,

Quod Atticorum est, formatur à secundâ personâ singulari præteriti perfecti, interponendo *οι* ante *αι* finale, ut à *τέλειψαι* fit *τέλειψομαι*.

De Aoristo primo Passivo.

Aoristum primum, (resumpto augmento imperfecti loco perfecti, ubi differunt) formatur à tertiâ personâ sing. perfecti mutando *ται* in *δω*, ut ab *ἔσπαρ* fit *ἔσπαρδω*, *κ* autem ante *ται* mutatur in *χ*. & *π* in *φ*, ut à *λέλειχ* fit *ἔλειχδω*, & à *τίλειπ* *ἔλειφδω*.

Εμνήσδω autem formatur à *μνήσκειν*, & *ἔρρωδω* ab *ἔρρω* assumpto *σ*.

Sed *ἔσπιδω* à *σπένδω* abjicit *σ*.

ἔνδιδω ab *ένδυν*
κ mutatur { *ἡρέδω* ab *ἡρην*
 in *ε* in his { *ἔχιδω* ab *ἔχην*
 { *ἡνέδω* ab *ἡν*.

Dicitur etiam *ἔρριδω* aliquando *ἔρριδω* ab *ἔρριται*, & à *τίθει* fit *ἔτιδω*, & ab *ἀφῆται* *ἀφιδω* extrito *ι*. Rom. 4. 7, aliquando *ἀφιδω* Steph. Thef.

Verba quæ in præterito Passivo *ε* mutaverant in *α* hic iterum resumunt *ε*, ut à *τέλεσμαι* fit *ἔλειφδω*, à *τίθεσμαι* *ἔτιφδω*. Hesiod. *Op.* v. 192.

[Intellige de solo præterito Passivo, nam quæ etiam in præterito Activo *ε* mutaverant in *α* resistent etiam *α* in Aoristo primo Passivo, ut *ἔσπαρχαι*, *ἔσπαρχαι*, *ἔσπαρδω* à *σπείρω* fero.]

Quædam Verba quintæ Conjugationis in *ω* nonnunquam in Aor. 1. resumunt *υ* quod abjecerant in Præt. idque non minus in soluta oratione quam in carmine,

carmine, ut à κέκλι] à κλίνω legitur ἐκλίνδω & ἐκλίνδω. vid. Eustath. in Homer. Il. γ. ad vocem διακρινθεῖτε.

Futurum Primum.

Fit à tertiâ personâ Aoristi primi addendo σομαι & abjiciendo augmentum, ut ab ἐτύφην fit τυφθήσομαι.

Synopsis Verbi Barytoni per omnes voces.

Indicativus.	Activa.	Media.	Passiva.
Præsens	τύπτω	τύπτομαι	τύπτομαι
Imperfect.	ἔτυπτον	ἔτυπτόμην	ἔτυπτόμην
Futur. 1.	τύψω	τύψομαι	τυφθήσομαι
Aor. 1.	ἔτυψα	ἔτυψάμην	ἐτύφθην
Perfect.	τέτυφα	τέτυπα	τίτυμαι
Plusquam.	ἔτετύφην	ἔτετύπην	ἔτετύμην
Paulo post f.	Caret	Caret	τετύφομαι
Aorist. 2.	ἔτυπον	ἔτυπόμην	ἐτίπην
Futurum. 2.	τυπῶ	τυπέμαι	τυπήσομαι
Prim. F. quin. Conjugat.	σελῶ	σελῶμαι	σαλθήσομαι
Imperativus.	Activa.	Media.	Passiva.
Præf. & Imp.	τύπτε	τύπτε	τύπτε
Aoristum 1.	τύψον	τύψαι	τύφθητε
Perf. & Plusq.	τέτυφε	τέτυπε	τέτυφο
Aoristum 2.	τύπτε	τύπε	τύπθητε

Optativus

Optativus.	Activa.	Media.	Passiva.
Præf. & Imp	τύποιμι	τυποίμιλω	τυποίμιλω
Futurum 1.	τύποιμι	τυποίμιλω	τυφθισοίμιλω
Aoristum 1.	τύψαιμι	τύψαίμιλω	τυφθίλω
Perf. & Plusq.	τέλυφοιμι	τετύποιμι	τελυμψήσῃ ἔλω
Paulo post f.			τελυψοίμιλω
Aoristum 2.	τύποιμι	τυποίμιλω	τυπείλω
Futurum 2.	τυποῖμι	τυποῖλω	τυπησοίμιλω
F. 1. qu. Conj	σελοῖμι	σελοίμιλω	σαλθησοίμιλω

Subjunctivus.	Activa.	Media.	Passiva.
Præf. & Imp	τύπω	τύπωμαι	τύπωμαι
Futurum 1.	τύψω	τύψωμαι	τυφθίσωμαι
Aoristum 1.	τύψω	τύψωμαι	τυφθῶ
Perf. & Plusq.	τέλυφω	τέλυπω	τελυμψήσῃ ῶ
Aoristus 2.	τύπω	τύπωμαι	τυπῶ

Infinitivus.	Activa.	Media.	Passiva.
Præf. & Imp.	τύπειν	τύπειν	τύπειν
Futurum 1.	τύψειν	τύψειν	τυφθίσειν
Aoristum 1.	τύψειν	τύψειν	τυφθῶναι
Perf. & Plusq.	τετυφέναι	τελυπέναι	τελυφέναι
Paulo post f.			τελυψέναι
Aoristum 2.	τυπεῖν	τυπεῖν	τυπῆναι
Futurum 2.	τυπεῖν	τυπεῖν	τυπήσεν
Fut. 1. quin.	σελεῖν	σελεῖν	σαλθίσεν

Participium.	Activa.	Media.	Passiva.
Præf. & Imp.	τύπων	τυπόμενος	τυπόμενος
Futurum 1.	τύψων	τύψόμενος	τυφθισόμενος
Aoristum 1.	τύψας	τυψάμενος	τυφθής
Perf. & Plusq.	τελυφώς	τελυπώς	τελυμψήσας
Paulo post f.			τελυψόμενος
Aoristum 2.	τυπών	τυπόμενος	τυπείς
Futurum 2.	τυπών	τυπόμενος	τυπησόμενος
F. 1. qu. Conj.	σελῶν	σελόμενος	σαλθισόμενος

Schema quo singula Tempora singula Vocis ita suis locis disponuntur, ut uno intuitu facile appareat, quomodo quodlibet aliud tempus à tempore Praesente deducitur.

τυφθῆσθαι

ἐτύφθην

τιτύφομαι-τέτυμμαι-ἰτετύμην

ἰτετύπην-τίτυπα-τέτυφα-ἰτετύφην

τύφομαι-τύψω-ἔτυφα-ἔτυψαμην

ἔτυπλόμην-τύπλομαι

ἔτυπλον

-τύπλω-ἔτυπον

(μαι
ἔτυπην-τύπσο-
τύπω-τύπῃμαι
ἔτυπόμην.

Assignavimus locum praeterito Medio juxta praeteritum Activum, potius, quod plus ibi erat loci, quam quod mutavimus sententiam, quando docuimus facilius deduci ab Aoristo secundo Activo, mutando $\sigma\eta$ in α & assumpto tantum augmento Praeteriti Activi.

Verbum

Verbum Deponens

Conjugatur ad hunc modum, nunc ad formam Mediæ vocis, nunc ad Passivæ, ad Activæ autem nunquam.

	Indicat.	Im.	Optat.	Subjun.	Infi.	Parti.
Præf.	ἰδέομαι	-σ	-οίμην	-ωμαι	εἶδῃς	ὁμῶν
Imp.	ἰδέχομην					
Fut. 1	ἰδέξομαι		-οίμην	-ωμαι	εἶδῃς	ὁμῶν
Aor. 1	ἰδέξάμην	-αι	αἶμην	-ωμαι	αἶδῃς	αἶμῶν
Perf.	ἰδέεσμαι	-ξο	ἰμῶν	εἶν	εἶχθαι	ἰμῶν
Plus.	ἰδέεσμεν					
P. p. f.	ἰδέεσσομαι		-οίμην		εἶδῃς	ὁμῶν
Aor. 2	ἰδέεσθην	-η	εἶν	-ω	ἴδῃς	εἶς
Fut. 2	ἰδέεσθίσομαι		-οίμην	-ωμαι	εἶδῃς	ὁμῶν

Paucula tantum habent Aoristum secundum, ut *παύσομαι* *ἐπυθόμην* interrogo.

De Vocis Activæ & Passivæ Significatione.

Nonnulla verba vocis activæ in nonnullis temporibus aliquando passivè significant, ut *ἔπεπτο* Aor. 2. *ἡλπον* *eversus sum*, *τρέπω* *verto* Aor. 2. *ἔτρεπον* *versus sum*, ut apud Hom. *εἰς διφρεν δ' ἀναβὰς φύλαδ' ἔτρεπε*. Illiad. π. V. 657.

Sic *ἵστυμι* *statuo vel pono*, Aor. 2. *ἔστυν* *positus sum*, & perf. *ἔστυα* sive *ἔστα* *steti*, *σβέννυμι* *extinguo*, *ἔσβην* *extinctus sum*; & *αἰσθάνω* *capio* extra futurum significat passivè.

Et è contrario quædam verba passivæ vocis in nonnullis temporibus activè significant, ut *ποιέομαι* *fit*, *ἀποκρίνομαι* *feci*, *ἠγάπα* *amor*, *ἠγάσθην* *amavi*.

Sic

Sic etiam verba deponentia in temporibus passivis activè significant, ut ἐνθαπνίσομαι venerabor, κεχάρισμαι gratum feci, δίδεσμαι accepi, ἀδέχομαι accipio, quod in aoristo primo frequentius exponitur passivè, ut ἐδέχθην acceptus sum, &c.

De Significatione Vocis Mediae.

Verba media ut plurimum capiuntur activè, leguntur autem in passiva significatione διέφθορα corruptus sum, ἀδιαφθερο corrupto, ἔρρησα Attice pro ἔρρησα fractus sum, ἀρήσσω frango, & τρέφομαι nutriar ἀτρέφω nutrio, & βάπτισάμην, baptizatus sum, 1 Cor. 10. 2. Act. 12. 16, ἀπετελέσθω detonsus est, ἀλείψατο unctus est, Aristoph. Nub. v. 834.

De Verbis Circumflexis.

Verba sextæ Conjugationis in ἔω, αῶ, ὦω in Præsenti & Imperfecto omnium modorum usitatius leguntur contractè, atque hinc fiunt tres Conjugationes, contractorum sive circumflexorum, prima in ὦ, εἰς, εῖ, ἀ verbis in ἔω, secunda in ὦ, ᾗς, ᾗ, ἀ verbis in αῶ, tertia in ὦ, οῖς, οῖ, ἀ verbis in ὦω.

Exemplar verbi contracti in voce activa, & omni conjugatione.

		Indicativi.		
		Sing.	Dual.	Plural.
Præsens	1.	παῖῶ, εἶς, εῖ	εἶτον, εἴτον	ἔμω, εἴτε, ἔσι
	2.	γελῶ, ᾗς, ᾗ	ᾗτον, ᾗτον	ᾗμω, ᾗτε, ᾗσι
	3.	διδῶ, οῖς, οῖ	οῖτον, οῖτον	οῖμω, οῖτε, οῖσι

[Poetæ 2. conjug. ante ω ponunt ο, ut περὶώσι pro περὶώσι ἀ περὶώω transeo, Hom. Od. ζ. 272. nonnunquam postponunt, ut μνάοντο pro μνάωντο ἀ μνάομαι. Thocr. Eid. κζ. 22.]

Imper-

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
1. ἐπαύων εἰς εἰ	εἵτοι εἴτω	ἔμην εἴτε ἔν
2. ἐγείλων ας α	ἄτον αἴτω	ᾠμην ᾗτε * ᾠν
3. ἐδύλων υς υ	ἔτον εἴτω	ἔμην ἔτε † ἔν.

* Boeoti in tertia plurali pro αον dicunt αόσαν, atque hinc contracte legitur ἐγενῶσαν pro ἐγένων, Gen. 6. 4.

† Boeot. όοσαν & contracte ἔσαν, ut ἐπιζοῦσαν, Numb. 1. 18. ἐδολεῶσαν, Psal. 14. 5. Rom. 3. 13.

Imperativi.

Præsens & Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
1. παύει εἴτω	εἵτον εἴτων	εἴτε εἴτωσαν. Atticè εἴλων.
2. γείλα αἴτω	ἄτον αἴτων	ᾗτε αἴτωσαν. Atticè ᾠλων.
3. δύλω ἔτω	ἔτον ἔτων	ἔτε ἔτωσαν. Atticè. ἐνλων.

Optativi vel Potentialis.

Præsens & Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
1. παύοιμι οἷς οἶ	οἴτον οἴτην	οἴμην οἴτε οἴην
2. γελῶμι ᾧς ᾧ	ᾗτον ᾗτην	ᾧμην ᾧτε ᾧην
3. δυλοῖμι οἷς οἶ	οἴτον οἴτην	οἴμην οἴτε οἴην.

Attice.

1. παύοιην οἷς οἶν	οἶλον οἶτην	οἶμην οἶτε οἶσαν
2. γελῶιην ᾧς ᾧν	ᾧλον ᾧτην	ᾧμην ᾧτε ᾧσαν
3. δυλοῖην οἷς οἶν	οἶλον οἶτην	οἶμην οἶτε οἶσαν

Subjunctivi.

Præsens & Imperativum.

1. πατῶ ἢς ἦ	ἦτον ἦτοι	ᾧ μὲν ἦτε ᾧσι
2. γελῶ ᾧς ᾗ	ᾗτον ᾗτοι	ᾧ μὲν ᾗτε ᾧσι
3. διηλῶ οἷς οἶ	οἶτον οἶτοι	οἶ μὲν οἶτε οἶσι

Infinitivi.

Præsens & Imperf.

1. παλῆν. 2. γελᾶν. 3. διηλῆν. à πατιέν, γελαέν, διηλόεν. à ῥιγόεν autem in Infinitivo dicitur ῥιγῆν, Aristoph. Σφήκ. quod à Doribus accepisse Atticos vult Scholiastes; nec temerè, nam pro διδῆν legitur διδῶν. Theocr. Εἰδ. 19.

Participia.

Præf. 1. Sing. Nom. πατῶν ἔτα ἔν. Gen. ἔνι[⊙] ἔσας ἔνι[⊙]. D. ἔνι[⊙] ἔσῃ ἔντι. A. ἔνι[⊙]α ἔσαν ἔν. V. ὦν ἔσα ἔν.

Dual. N. & A. ἔνι[⊙]ς ἔσα ἔντι. G. & D. ἔντοι[⊙] ἔσαν ἔνοι[⊙].

Plur. N. ἔνι[⊙]ς ἔσα ἔνι[⊙]α. G. ἔνι[⊙]ων ἔσων ἔνι[⊙]ων. D. ἔσι[⊙] ἔσας ἔσι[⊙]. A. ἔνι[⊙]ας ἔσας ἔνι[⊙]α.

2. Sing. Nom. γελῶν ᾧσα ᾧ. G. ᾧνι[⊙] ᾧσας ᾧνι[⊙]. D. ᾧτι[⊙] ᾧσῃ ᾧτι[⊙]. A. ᾧνι[⊙]α ᾧσαν ᾧ. V. ᾧν ᾧσα ᾧ.

Dual. N. & A. ᾧνι[⊙]ς ᾧσα ᾧνι[⊙]ς. G. & D. ᾧνοι[⊙] ᾧσαν ᾧνοι[⊙].

Plur. N. ᾧνι[⊙]ς ᾧσα ᾧνι[⊙]α. G. ᾧνι[⊙]ων ᾧσων ᾧνι[⊙]ων. D. ᾧσι[⊙] ᾧσας ᾧσι[⊙]. A. ᾧνι[⊙]ας ᾧσας ᾧνι[⊙]α. V. ᾧνι[⊙]ς ᾧσαι ᾧνι[⊙]α.

[Poetæ in secunda Conjugatione, prout eis convenit, & ante & post ω ponunt o, ut κομόωντες pro κομώντες à κομάω. Ιλ. β. 542. γελόωντες pro γελώντες à γελάω. Οδ. σ. 110.]

3. Sing. N. δμῶν ἔσα εἶ. G. ἑνὶ ἔσῃς ἑνὶ. D. ἑνὶ ἔσῃ ἑνὶ, &c. in omnibus, ut πατῶν.

Quædam verba secundæ conjugationis, sublato x ex participio in αὐς αἶα αὐς, incontracto, faciunt etiam temporis præteriti participium contractum in ἔς ὤσα ὤς. G. ὤτῃ ὤσῃς ὤτῃ. D. ὤτι ὤσῃ ὤτι. A. ὤτα ὤσαν ὤς. V. ὤς ὤσα ὤς.

Dual. N. A. ὤτε ὤσα ὤτε, G. D. ὤτοι ὤσαν ὤτοι.

Plur. N. ὤτες ὤσαι ὤτα. G. ὤτων ὤσων ὤτων. D. ὤσι ὤσαις ὤσι. A. ὤτας ὤσαις ὤτα.

Ad hunc modum inflectuntur γελῶς à γέλωας, ἱσῶς ab ἱσαῶς, μιμῶς à μιμαῶς, &c.

[Atque ut volunt Gaza & Sylburgius τεινῶς, licet haud sciamus an uspiam reperiundum τεινεῶς inter Græcos Scriptores.]

Poetæ, quo melius inserviat carmini, ante ω interferunt α, & in obliquis pro γέωτῃ dicunt γεγῶτῃ, &c.

Exemplar Verbi Contracti in Voce Passiva & omni Conjugatione.

Indicativi.

Præsens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	καίμην εἶ	ἐμὲν εἶμεν	ἐμὲν εἶμεν
2.	γελῶμαι, ἔ	ἐμὲν ἔμεν	ἐμὲν ἔμεν
3.	δμῶμαι οἶ	ἐμὲν οἶμεν	ἐμὲν οἶμεν

[A καυχῶμαι ὤμαι formatur in secunda persona καυχῶσαι, & ab ὀδυνῶμαι ὀδυνῶσαι.]

Imperf.

Sing.

Dual.

Plural.

1. ἔπαλ' μιν ἔτι	ἔμειον ἔτιον ἔτιον	ἔμεια ἔτιε ἔτιο
2. ἔλελ' μιν ἔλτο	ἔμειον ἔλτιον ἔλτιον	ἔμεια ἔλτιε ἔλτιο
3. ἔηλ' μιν ἔητο	ἔμειον ἔητιον ἔητιον	ἔμεια ἔητιε ἔητιο

Imperativi.

Præfens & Imperf.

Sing.

Dual.

Plural.

1. πάλ' εἰδ' ἄν	εἰδ' ἄν εἰδ' ἄν	εἰδ' ἄν εἰδ' ἄν
2. γελ' ἄν	ἄν ἄν ἄν	ἄν ἄν ἄν
3. ἔηλ' ἄν	ἄν ἄν ἄν	ἄν ἄν ἄν

Optativi vel Potentials.

Præfens & Imperf.

Sing.

Dual.

Plur.

1. παλ' οἶδ' ἄν	οἶδ' ἄν οἶδ' ἄν	οἶδ' ἄν οἶδ' ἄν
2. γελ' ἄν	ἄν ἄν ἄν	ἄν ἄν ἄν
3. ἔηλ' οἶδ' ἄν	οἶδ' ἄν οἶδ' ἄν	οἶδ' ἄν οἶδ' ἄν

Subjunctivi.

Præfens & Imperf.

Sing.

Dual.

Plur.

1. παλ' ὦμαι ἄν	ὦμαι ἄν ὦμαι ἄν	ὦμαι ἄν ὦμαι ἄν
2. γελ' ὦμαι ἄν	ὦμαι ἄν ὦμαι ἄν	ὦμαι ἄν ὦμαι ἄν
3. ἔηλ' ὦμαι ἄν	ὦμαι ἄν ὦμαι ἄν	ὦμαι ἄν ὦμαι ἄν

Infinitivi.

Infinitivi.

Præsens & Imperfectum.

1. παλῖν.

2. γελᾶν.

3. δηλᾶν.

Participii.

Sing. N. πατῶν, γελῶν, δηλῶν. G. πατῶν, γελῶν, δηλῶν. D. πατῶν, γελῶν, δηλῶν, &c.

Sing. N. γελῶν, δηλῶν. G. γελῶν, δηλῶν. D. γελῶν, δηλῶν, &c.

Sing. N. δηλῶν. G. δηλῶν. D. δηλῶν, &c.

De Verbis dissyllabis primæ Conjugationis.

Verba dissyllaba primæ Conjugationis in primis personis & tertia plurali Præsentis & Imperfecti Indicativi, extra compositionem haud facile reperiuntur contrahi; neque enim dicitur in Præsenti πατῶν, γελῶν, δηλῶν, sed πατῶν, γελῶν, δηλῶν, neque in Imperfecto ἐπνεν, ἐπνεον, sed ἐπνεον & ἐπνεον.

Dicitur etiam in Participio πατῶν, γελῶν, δηλῶν, sine contractione. Act. xxvii. 6. Luc. viii. 23.

Modus contrahendi in prima Conjugatione.

et in prima Conjugatione ubique contrahitur in et, at, eo in d. In cæteris contractionibus abijcitur, ut in πατῶν, γελῶν, δηλῶν, πατῶν, γελῶν, δηλῶν, πατῶν, γελῶν, δηλῶν, πατῶν, γελῶν, δηλῶν, &c.

Modus contrahendi in secunda Conjugatione.

α-ο vel α-ω contrahitur in ω, ut κλά'ω κλώ, κλά'-
ομαι κλώμαι. Si υ sequitur ο tollitur, ut κλά'οσι
κλώσι, at α-ε & α-η contrahuntur in α, si ι sequi-
tur ε ante contractionem, post contractionem sub-
scribitur, ut κλά'εις κλά'εις. Dores autem contrahunt
αι in η. & idem etiam in his faciunt Attici, δι-
ψῆς σίει, πεινῆς εσίρις, ζῆς νίσις, & à χερόμαι dicitur
χερῆ χερῆ.

Modus contrahendi in tertia Conjugatione.

ο-ε & ο-ο contrahuntur in ε, ο-η in ω, ο-η, Iota
subscripto, & οει in οι, at ο-ειν in Infinitivo in εῖν,
ut δηλώειν οὖν. ο ante ω vel ε tollitur, ut δηλώω ω,
δηλόω οὔ, &c.

De reliquis temporibus quicquam dicere non hu-
jus est loci: Quoniam vero id ante omissum est, obi-
ter hic monendum est quod

In prima Conjugatione

Verba in εω plerumque formant futurum in ήσω,
præteritum in ηκα, nonnunquam in έσω & εκα, ut
αἰνέω έσω ήνεκα, &c. Δέω facit δήσω δέδεκα, &
καλέω καλέσω κέκληκα.

[Apud Poetas autem legitur αἰνήσω, & in Præte-
rito Passivo παρήη] usus est Galenus. vid. H. Steph.]

Quædam dissyllaba in έω formant futurum in εῖ-
σω, scilicet, πνέω σπνέω, πλέω πνέω, πνέω πνέω, χέω
fundo.

[Poetæ quidem dicunt χεῖ'σω, à χέω. at qui
scribunt καβαλόα'δω pro eo usurpant, Fut. 2. χεῖ'ω.]

In secunda Conjugatione.

Verba in α'ω plerumque faciunt Futurum in ἦσω, Præt. in ἤκα, nonnunquam in ἄσω & ἀκα, ut ἰάω *sino*. Fut. ἰάσω. Præt. εἶκα· κα'ω *frango*. Fut. κα'άσω, &c.

[Apud Poetas nonnunquam in Futuro etiam fit contractio, ut ἐπιβόσομαι pro ἐπιβήσομαι. Hom. Od. 2. v. 143.]

In tertia Conjugatione.

Quædam Verba in ὀω formant futurum regulariter in ὄσω. Præt. in ὠκα, ut ἀρῶ *aro*. Fut. ἀρῶσω. Præt. ἤρκα. Sic ἐννέω *quatio*, ὁμῶ *juro*, ὀνέω *vituperō*. Cætera quæ plura sunt pro ο habent ω, ut δηλόω. Fut. ὠσω. Sed βίω *pasco* per utrumque format Futurum βίσω & βώσω.

De Verbis in μι.

E Verbis sextæ Conjugationis in ἴω, α'ω, ὀω, ὕω, quæ in Præsente, Imperfecto, & Aoristo secundo vix usurpantur, oriuntur quatuor Conjugationes Verborum in μι.

Prima in ἡμι à verbis in ἴω, ut à τίω *τίθημι*. Secunda in ἡμι à verbis in α'ω, ut à εἰώ *ἵσχυμι*. Tertia in ὤμι à verbis in ὀω, ut à δόω *δίδωμι*. Quarta in ὕμι, à verbis in ὕω, ut à δεινέω *δείκνυμι*.

Verba in μι nihil habent à Barytonis diversum, nisi in Præsente, Imperfecto, & Aoristo secundo.

Cætera tempora, habent, cum Barytonis communia, ideoque de iis nihil hic ultra dicemus; tantum hic obiter monebimus τίθημι habere τίθεα in Præt. & ἐτίθην in Aoristo primo Passivo; ἵσχυμι, in Præt. Pass. ἵεσμαι· & δίδωμι δίδομαι, ω verso in ο. Po-

etæ autem pro τίδεκα habent ad regulam τίδεκα. Theocrit. Idyll. 19. v. 37. & alibi.

Verba quartæ Conjugationis, si hyperdissyllaba sint, non formant futura à Præsente in *ύω*, sed aliunde, ut δεικνύμι non habet in futuro δεικνύσας, sed δείξω tanquam à δείξα.

Δύμι autem dissyllabum format δύσω à δύω, ut τίδεμι δήσω à δέω, ἰσημι εἰσώ à εἰώ, δίδεμι δώσω à δώω, &c. à quibus cætera tempora formantur, exceptis excipiendis, ut formantur in Barytonis.

[Poetæ autem à δίδεμι formant Futurum δίδωσσω cum Reduplicatione. Homer. Odys. ω. v. 313 & alibi.]

Nullus est Optativus aut Subjunctivus in quarta Conjugatione Verborum in μι.

Exemplar Verborum in μι in Voca Activa & omni Conjugatione.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plural.
1. τίδεμι εἰς μοι	2. εἶπας εἰς μοι	3. εἶπας εἰς μοι
4. ἰσημι εἰς μοι	5. ἰσημι εἰς μοι	6. ἰσημι εἰς μοι
7. δίδεμι εἰς μοι	8. δίδεμι εἰς μοι	9. δίδεμι εἰς μοι
10. δεικνύμι εἰς μοι	11. δεικνύμι εἰς μοι	12. δεικνύμι εἰς μοι

[τίδεσσι & δίδεσσι vulgo habentur esse Ionica, sed eis utuntur Attici Scriptores. Et Herod. Ionicus scriptor usurpat δίδεσσι.]

Imperfectum.

1. εἶπες εἰς μοι	2. εἶπες εἰς μοι	3. εἶπες εἰς μοι
4. ἰσημι εἰς μοι	5. ἰσημι εἰς μοι	6. ἰσημι εἰς μοι
7. δίδεμι εἰς μοι	8. δίδεμι εἰς μοι	9. δίδεμι εἰς μοι
10. δεικνύμι εἰς μοι	11. δεικνύμι εἰς μοι	12. δεικνύμι εἰς μοι

Aoristus

Aoristus secundus.

Sing.	Dual.	Plur.
1. ἴδω υς η	ἴτον ἴτω	ἴμεν ἴτε ἴσαν
2. ἴστω υς η	ἴτον ἴτω	ἴμεν ἴτε ἴσαν
3. ἴδων ως ω	ἴτον ὄτω	ἴμεν ὄτε ὄσαν

[In tertia conjugatione in Duali & Plurali numero ω mutatur in ο, sed tantum in ἴδωμι, .nam in cæteris manet.]

Imperativi.

Præfens & Imperf.

Sing.	Dual.	Plur.
1. τίθει ἴτω	ἴτον ἴτων	ἴτε ἴτωσαν
2. ἴσθι ἄτω	ἄτον ἄτων	ἄτε ἄτωσαν
3. δίδοθι ὄτω	ὄτον ὄτων	ὄτε ὄτωσαν
4. δέχουθι ὕτω	ὕτον ὕτων	ὕτε ὕτωσαν

Aoristus secundus.

Sing.	Dual.	Plural.
1. θές θέτω	θέτον θέτων	θέτε θέτωσαν
2. σῆθι σήτω	σήτον σήτων	σήτε σήτωσαν
3. δός δότω	δότον δότων	δότε δότωσαν

Optativi & Potentialis.

Præfens & Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
1. τιθεῖν εἴη	εἴητον εἴητω	εἴημεν εἴητε εἴησαν & εἴεν
2. ἰσθεῖν αἴη	αἴητον αἴητω	αἴημεν αἴητε αἴησαν, αἴεν
3. δίδοιεν οἴη	οἴητον οἴητω	οἴημεν οἴητε οἴησαν, οἴεν

Attice δίδωμι εἴη, &c.

Aoristus

Aoristus secundus.

Sing.	Dual.	Plur.
1. ἔβλεψεν εἰς αὐτόν	ἐβλεπον ἐνθάδε	ἐβλεπον εἰς αὐτόν & ἔβλεπον
2. ἔβλεπον αὐτὸν αὐτὸν	ἐβλεπον αὐτὸν αὐτὸν	ἐβλεπον αὐτὸν αὐτὸν αὐτὸν, αὐτὸν
3. ἔβλεπον οἱ αὐτὸν οἱ	ἐβλεπον οἱ αὐτὸν οἱ	ἐβλεπον οἱ αὐτὸν οἱ αὐτὸν, οἱ

Attice vero ἐβλεψεν ἐβλεψεν ἐβλεψεν.

Subjunctivi.

Præsens & Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
1. τιθῶ ἡς ἡ	τίθων τίθων	τίθωμεν ἡς τε τίθωσι
2. ἰσῶ ἄς ἄ	ἰσῶν ἄτων	ἰσῶμεν ἄς τε ἰσῶσι
3. δίδωμι ὧς ὧ	δίδωμι ὧτων	δίδωμεν ὧς τε δίδωσι

Aoristus secundus.

1. τίθω τίθω	τίθων τίθων	τίθωμεν τίθωτε τίθωσι
2. ἰσῶ ἰσῶ	ἰσῶν ἰσῶν	ἰσῶμεν ἰσῶτε ἰσῶσι
3. δίδωμι δίδωμι	δίδωμι δίδωμι	δίδωμεν δίδωτε δίδωσι

Infinitivi.

Præsens & Imperfectum.

1. τιθῆναι. 2. ἰσῆναι. 3. δίδόναι. 4. δεικνύναι.
[Legitur & ἰσῆναι stare, sed id ab inusitato ἰσῆμι.]

Aoristus secundus.

1. τίθειν. 2. ἰσῆναι. 3. δίδωναι.

Par-

Participii.

Præsens & Imperfectum.

1. S. N. τιθεῖς ἔσθ' ἐν. G. ἐνίῳ αἰσος ἐνίῳ, &c. ut τυφθεῖς supra.
2. S. N. ἰσᾶς ᾄσα ἄν. Gen. ἀνίῳ αἰσος ἀνίῳ, &c. ut πᾶς πᾶσα πᾶν, excepto accentu.
3. S. N. διδύς ἔσθ' ὄν. Gen. ὄνιῳ δῶσος ὄνιῳ, &c. ut ὦν ἔσθ' ὄν.
4. S. N. δεικνύς ἔσθ' ὡν. Gen. ὡνίῳ δῶσος ὡνίῳ, &c.

Aoristus secundus.

1. Sing. N. θεῖς θεῖσα θῖν. G. θῖνιῳ θεῖσος θῖνιῳ, &c.
2. Sing. N. σᾶς σᾶσα σᾶν. G. σᾶντιῳ σᾶσος σᾶντιῳ, &c.
3. Sing. N. δούς δοῦσα δόν. Gen. δόνιῳ δούσος δόνιῳ, &c.

[Pro παραδόντες legitur παραδούντες apud Aristophanem, Ἑκκλ. Act. 1. Sc. 2. sed id fortasse à παραδόνω.]

Quadam Observationes de Verbis in μι.

Verba in μι multum affinitatis habent cum verbis contractis, unde à se invicem mutuantur tempora & personas:

Nam ut κωχάομαι ὦμαι, & ὀδυνάομαι ὦμαι, mutuantur secundas personas κωχᾶσαι & ὀδυνᾶσαι, à verbis in μι & à ζάω ζῶ legitur in Imperativo ζῶσι potius quam ζᾶ; ita vicissim.

In Imperfecto dicitur ἐτίθειν ἡς η, & in plurali ἐτίθειν ἰσων ἡς α, & in plurali ἰσων ἰδίδαν ἡς υ, & in plurali ἰδίδαν, sæpius quam ἐτίθλω ἡς η. ἰσλω ἡς η. ἰδίδων ἡς ω, &c.

Necnon

Necnon in Præsenti leguntur *παρελθόντες* pro *παρελθόντες*, *διδόντες* & *διδόντες* pro *διδόντες* & *διδόντες*, &c.

In Imperativo sæpius usurpantur *τίθι*, *ἵστα*, *δίδε*, quam *τίθις*, *ἵστας*, *δίδως*.

Δὲς in Imperativo, & *δόναι* in Infinitivo irregularia sunt; nam cætera verba in *ωμι* faciunt Imperativum *ώτι*, *ώτω*, &c. & Infinitivum in *ώναι*, ut *βίωμι*, *γνώμι*, &c.

ἔθνα & *ἔθνα* irregularia non ultra Indicativum leguntur, nam in Optativo reperitur *ἴσσωμι*, & in Infinitivo *ἴσσω*, in Subjunctivo *ἴσσω* & *ἴσσω*, quæ duo aut Futura aut Aoristi esse possunt.

In Optativo legitur aliquando *ἴσσω* ab inusitato *ἴσσω* hinc compositum *ἀφ᾽ ἑσῆς*, & Infinitivo *ἀφ᾽ ἑσῆς*.

Exemplar Verborum in μι in Voce Media & omni Conjugatione.

Indicativi.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plural.
1. <i>τίθειςσαι ται</i>	<i>μενόντων</i>	<i>μενόντων</i>
2. <i>ἵστασαι ται</i>	<i>μενόντων</i>	<i>μενόντων</i>
3. <i>δίδειςσαι ται</i>	<i>μενόντων</i>	<i>μενόντων</i>
4. <i>δείκνυσσαι</i>	<i>μενόντων</i>	<i>μενόντων</i>

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
1. <i>ἔτιθες</i>	<i>ἐνόντων</i>	<i>ἐνόντων</i>
2. <i>ἔσταες</i>	<i>ἐνόντων</i>	<i>ἐνόντων</i>
3. <i>ἔδιδες</i>	<i>ἐνόντων</i>	<i>ἐνόντων</i>
4. <i>ἔδεικνες</i>	<i>ἐνόντων</i>	<i>ἐνόντων</i>

Aoristus

Aoristus secundus.

Sing.	Dual.	Plural.
1. ἔτιμιμω εἶτο εἶτο	ἔμιμω εἰμίον εἰμίω	ἔμιμα εἰμίε εἶτο
2. ἔτιμιμω αἶτο αἶτο	ἔμιμω αἰμίον αἰμίω	ἔμιμα αἰμίε αἶτο
3. ἔτιμιμω οἶτο οἶτο	ἔμιμω οἰμίον οἰμίω	ἔμιμα οἰμίε οἶτο

Imperativi.

Præsens & Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
1. τιτίετο εἶσιω	εἶσιον εἶσιω	εἶσιε εἶσιωσαν
2. τίετο αἶσιω	αἶσιον αἶσιω	αἶσιε αἶσιωσαν
3. τίετο οἶσιω	οἶσιον οἶσιω	οἶσιε οἶσιωσαν
4. τίετο ὀἶσιω	ὀἶσιον ὀἶσιω	ὀἶσιε ὀἶσιωσαν

Aoristus secundus.

Sing.	Dual.	Plural.
1. τίετο τίεσιω	τίεσιον τίεσιω	τίεσιε τίεσιωσαν
2. τίετο αἶεσιω	αἶεσιον αἶεσιω	αἶεσιε αἶεσιωσαν
3. τίετο οἶεσιω	οἶεσιον οἶεσιω	οἶεσιε οἶεσιωσαν

Optativi vel Potentialis.

Præsens & Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
1. τιτίεμιμω εἶτο εἶτο	εἶμιμω εἰμίον εἰμίω	εἶμιμα εἰμίε (εἶτο)
2. τίεμιμω αἶτο αἶτο	αἶμιμω αἰμίον αἰμίω	αἶμιμα αἰμίε (αἶτο)
3. τίεμιμω οἶτο οἶτο	οἶμιμω οἰμίον οἰμίω	οἶμιμα οἰμίε (οἶτο)

Aoristus secundus.

1. ခိမ်မလ္လ ခိဝ် ခိတဝ်	ခိမ်လိဝ် ခိဝ်လိဝ် ခိဝ်လိ	ခိမ်လိ ခိဝ်လိ (ခိဝ်လိ)
2. ခိမ်မလ္လ ခိဝ် ခိတဝ်	ခိမ်လိဝ် ခိဝ်လိဝ် ခိဝ်လိ	ခိမ်လိ ခိဝ်လိ (ခိဝ်လိ)
3. ခိမ်မလ္လ ခိဝ် ခိတဝ်	ခိမ်လိဝ် ခိဝ်လိဝ် ခိဝ်လိ	ခိမ်လိ ခိဝ်လိ (ခိဝ်လိ)

Subjunctivi.

Præsens & Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
1. ခိမ်မလ္လ ခိ ခိ	ခိမ်လိဝ် ခိဝ်လိဝ် ခိဝ်လိ	ခိမ်လိ ခိဝ်လိ ခိဝ်လိ
2. ခိမ်မလ္လ ခိ ခိ	ခိမ်လိဝ် ခိဝ်လိဝ် ခိဝ်လိ	ခိမ်လိ ခိဝ်လိ ခိဝ်လိ
3. ခိမ်မလ္လ ခိ ခိ	ခိမ်လိဝ် ခိဝ်လိဝ် ခိဝ်လိ	ခိမ်လိ ခိဝ်လိ ခိဝ်လိ

Aoristus secundus.

Sing.	Dual.	Plural.
1. ခိမ်မလ္လ ခိ ခိ	ခိမ်လိဝ် ခိဝ်လိဝ် ခိဝ်လိ	ခိမ်လိ ခိဝ်လိ ခိဝ်လိ
2. ခိမ်မလ္လ ခိ ခိ	ခိမ်လိဝ် ခိဝ်လိဝ် ခိဝ်လိ	ခိမ်လိ ခိဝ်လိ ခိဝ်လိ
3. ခိမ်မလ္လ ခိ ခိ	ခိမ်လိဝ် ခိဝ်လိဝ် ခိဝ်လိ	ခိမ်လိ ခိဝ်လိ ခိဝ်လိ

[In compos. ခိမ်မလ္လ ခိ ခိ, &c. & ခိမ်မလ္လ ခိ
 ၁၁), more Barytonorum Sylburg. Vid. p. 130.]

Infinitivi.

Præsens & Imperfectum.

1. ခိမ်မလ္လ	2. ခိမ်မလ္လ	3. ခိမ်မလ္လ	4. ခိမ်မလ္လ
-------------	-------------	-------------	-------------

Aoristus secundus.

1. ခိမ်မလ္လ	2. ခိမ်မလ္လ	3. ခိမ်မလ္လ
-------------	-------------	-------------

Participiū.

Præsens & Imperfectum.

1. Sing. N. τιθεῖμεν ἐν ἐνόν. Gen. ἐν ἐνός
ἐν, &c.

2. Sing. N. ἰσθῖμεν ἐν ἐνόν. Gen. ἐν ἐνός
ἐν, &c.

3. Sing. N. δίδόμεν ἐν ἐνόν. Gen. ἐν ἐνός
ἐν, &c.

4. Sing. N. δεικνύμεν ἐν ἐνόν. Gen. ἐν ἐνός
ἐν, &c.

Aoristus secundus.

1. Sing. Nom. θέμεν ἐν ἐνόν. Gen. ἐν ἐνός
ἐν, &c.

2. Sing. Nom. σαῖμεν ἐν ἐνόν. Gen. ἐν ἐνός
ἐν, &c.

3. Sing. Nom. δόμεν ἐν ἐνόν. Gen. ἐν ἐνός
ἐν, &c.

De Voce Passiva Verborum in μι.

Præsens & Imperfectum in Voce Passiva sunt eadem ac Præsens & Imperfectum in Voce Media, ac eodem modo in omnibus Modis formantur.

Perfectum, 1. τέθειμαι. 2. ἴσθαι. 3. δέδομαι.

Et cætera tempora quæ ab iis descendunt formantur in omnibus ut Barytona, nisi quod in Optativo dicitur, 1. τεθείμεν οἷο οἶτο. 2. ἴσθιμεν αἷο αἷτο. 3. δέδοίμεν οἷο οἶτο, ut in Præsente Media formæ. Et in Subjunctivo, 1. τεθῶμαι ἢ ἦται. 2. ἴσῶμαι ἢ αἶται. 3. δέδῶμαι ἢ ᾠται, &c. more Contractuum.

Observanda quædam de Verbis in µ.

Præsens Medium, aut, quod idem est, Passivum, formatur à Præsentè Activo, mutando µ in µαι, & penultimam in suam brevem, ut à τίδηµι fit τίδε-
 µαι· retinet autem longam vocalem ἀνµαι ab ἀνµι-
 σε, & quædam alia.

In Voce Passiva & Media, non secus ac Activa reperiuntur quædam verba, excepto tantum accen-
 tu, ad formam Contractorum; nam in Præsentè Indic. leguntur τίδη, ἴση, pro τίδεσσαι, ἴσασαι, &
 in Imperf. ἴτθης, ἴσω, ἰδῖδης, pro ἰτίδεσθαι, ἴσασθαι, ἰ-
 δίδεσθαι.

In Imperativo τίδε, ἴσω, δίδε, pro τίδεο, ἴσα-
 σο, δίδεσο· & in Aoristo secundo δὲ pro δίδο, δὲ
 pro δίδο.

In Optativo δειµῶ δότῳ δότῳ, &c. sed in com-
 positis, retracto accentu, ἀποδοίµῳ ἀποδοίῳ ἀποδοίῳ,
 quæ omnia Atticorum esse voluit Grammatici.

In Optativo & Subjunctivo Verba Deponentia se-
 cundæ Conjugationis non circumflectuntur in pe-
 nultima; non enim dicitur δυνῶ δαδῶτο, sed
 δύνω δύνωτο, & in Subjunctivo δύνῃµαι, non δυν-
 ῃµαι.

Aorista duo irregularia ἰδύχαµεν & ἰδύχαµεν;
 vix ultra Indicativum reperiunda. [Pindar. Nem.
 Od. 5. dixit δέοςχις pro ἰδύχατο, qui tamen in
 Particip. usus est καὶ ἰδύχαµεν, Olymp. Od. 6.]

(101)

Verba Anomala in μι.

Εἶμι. eo vel ibo.

Præsens.

Sing. Εἶμι, εἶς vel εἴ, εἴσι. Dual. ἴτον ἴτον. Pl. ἴμεν ἴτε εἴσι. In Compositis autem ἴασι, ut παροῖ-
ασι. adveniunt, κατὰσι. descendunt, &c. [Imo & sim-
plex ἴασι, Hom. Iλ. η. 160. & Theoc. Εἰδ. 16.8.]

Imperfect.

1. Sing. εἶν εἶς εἴ. Dual. ἴτον ἴτλη. Plur. ἴμεν,
ἴτε ἴσαν.

Aoristus secundus.

2. Sing. ἴον ἴες ἴε, &c. in omnibus ut Aoristus
secundus Barytonorum.

Imperativi.

Præsens.

1. Sing. ἴθι, vel εἴ ἴτω. Dual. ἴτον ἴτω. Plur.
ἴτε ἴτωσαν.

Aoristus secundus.

2. Sing. ἴε ἴτω. Dual. ἴτον ἴτω. Plur. ἴτε
ἴτωσαν.

Optativi vel Potentialis.

Aoristus secundus.

Sing. ἴοιμι οἷς οἷ. Dual. οἴην οἴην. Plur. οἴσο-
οἴτε οἴσιν.

*Subjunctivi.**Aoristus secundus.*

Sing. ἦς ἦς ἦν. Dual. ἦτον ἦτον. Plur. ἦσαν
ἦσαν ἦσαν.

Infinitivi.

Præfens εἶναι, & per Metathesin εἶναι, quod usita-
tius est.

*Participii.**Aoristus secundus.*

Sing. Nom. εἶς ἑὸς εἷς. Gen. εἶς ἑὸς εἷς ἑὸς.
&c.

Formant etiam Grammatici ab εἶμι in Præterito
Activo εἶχα. Plusq. perf. εἶχαν. Aorist. α εἶσα, & in
Media Voce Præt. εἶα. Plusq. perf. ἦαν. Futur. εἶσο-
μαι. Aor. α εἶσαμην, quorum quæ in usu sunt se-
quuntur formam Brytonorum.

[Tantum hic obiter monendum Aristoph. Πæστ.
Scen. 2. Act. 3. pro 3^a tertia Persona Sing. Plusq.
perf. habere ἦαν, & in Imperf. Vocis Mediæ seu
Passivæ εἶμην pro εἶν. Ἰππ. Act. 2. Scen. 1.]

"Ἰμι mitto.

"Ἰμι mitto, cum factum sit ab ἵω, atque id ab ἵω,
nonnulla retiner tempora eorum verborum unde or-
tum est, scilicet ἵεν ἵεν, &c. Et in Imperativo
ἵε ab ἵω. In compos. Imperat. μεθεἴτε, & in Me-
dia Voce μεθεἴσθαι καὶ μεθεἴσθαι, in Oprativo
μεθεἴσθαι, ἐμμεἴσθαι, nunc retracto nunc retento ac-
centu.

Cæteris omnibus *ἴμῃ* formatur ut *τίθῃ*, nisi quod in tertia plurali facit *ἴαον*. [Contracta sellit cet ex *ἴαον*.]

Indicat. Præfens. *ἴμῃ ἴης ἴον*, &c. Imperf. *ἴης ἴης ἴης*, &c. [Et *ἴης* as n, &c. Od. v. 100. si vera sit lectio.]

Aor. C. *ἴν ἴς ἴ*, &c. Et *ἴον ἴης ἴς*, &c. [Hinc *ἴψῃ*, Marc. xi. 16.]

Imperat. *ἴψῃ ἴτω*, &c. Aor. C. *ἴς ἴτω*, &c.

Optativ. Præf. *ἴητω ἴς ἴ*, &c. Aor. C. *ἴητω ἴης ἴης*, &c.

Subjunct. Præf. *ἴω ἴς ἴ*, &c. Aorist. C. *ἴω ἴς ἴ*, &c. Poet. *ἴω* vel *ἴω ἴς ἴ*.

Infinit. Præf. *ἴναι*. Aor. C. *ἴναι*.

Particip. Præf. *ἴς ἴσῃ ἴν*. Et Aorist. C. *ἴς ἴσῃ ἴν*, &c.

Præteritum habet *ἴκα*, & Aor. primum *ἴκα*, quæ ambo per omnes modos variantur juxta formam Barytonorum.

[Pro *ἀφῆκε* autem in Subjunctivo dixit Aristoph. *ἀφῆκε*. Achar. Act. 2. Scen. 6. nisi fortasse mavis id esse Fut.]

ἴσμαι

In Voce Media & Passiva eodem modo etiam formatur ac *τίθμαι*, sed in tertia plurali præteriti passivi sæpe pro *ἀφῆκε* legitur *ἀφῆκεν*. [Ad cuius formam dicitur *κατακίω*] à *κατακίμαι*. Apud Lucianum, *ἐν τῇ τῷ βίον πειλῶ*. Licet Moquotus vult id esse Præf. Subjunct. à *κατακίμαι*.]

ἴμαι

Fit ab *ἴω*, *ἴω*, *ἴημι*, *ἴμαι*, & per Crasin *ἴμαι*, *ἴσαι*, *ἴται*. Dual. *ἴμεδον ἴσθον ἴσθον*. Plur. *ἴμεθα ἴσθε ἴν*. Ion. *ἴαται*.

Imperf. Sing. *ἴμεν ἴσο ἴτο*. Dual. *ἴμεδον ἴσθον ἴσθον*. Plur. *ἴμεθα ἴσθε ἴντο*.

Impera-

Imperativi Præs. ἵστο ἵσθω. Dual. ἵσθον ἵσθων.
Plur. ἵσθε ἵσθασιν.

Infinitivus ἵσθαι.

Participium ἵσμεν.

Sed Oratores libentius utuntur composito καὶ ἔμμεν
ἵσσαι & καὶ ἔμμεν, &c. & in Imperfecto ἐκαὶ ἔμμεν ἵστο
ἵστο, &c. [Aristoph. Βαρυς. Act. 3. Scen. 1. pro
ἐκαὶ ἔμμεν habet καὶ ἔμμεν, forrè Plusq. perf. Pass. ἀκαὶ-
ζω, & in Plurali καὶ ἔμμεν pro ἐκαὶ ἔμμεν. Ἀχαρ. Act.
2. Scen. 5.]

In Imperativo pro καὶ ἔμμεν saepe legitur καὶ ἔμμεν.
[Abiecto scilicet σ, & ω, facto per Systolen ex η, per Crasin contracto in ε.]

Et in Subjunctivo καὶ ἔμμεν. [Unde καὶ ἔμμεν. Eu-
rip. Hel. v. 1090. & ἀνὴρ καὶ ἔμμεν, Xenoph.]

Κεῖμαι *jaceo*,

A κεῖω, κεῖω, κείμην, κείμαι, per Crasin fit κεῖμαι
κεῖσαι κεῖται. D. κείμενον κείσθον κείσθων. P. κεί-
μεθα κείσθε κείν.

[In compos. pro καὶ κεῖνται legitur καὶ κεῖνται
vide supra ἀφίω.]

Imperf. ἐκείμην ἵστο ἵστο. D. εἰμενον ἵσθον ἵσθων.
P. εἰμεθα ἵσθε ἵστο.

Futur. κείσομαι κείσῃ, &c. ut in Barytonis.

Imper. Præs. κείσο κείσθω. D. κείσθον κείσθων.
P. κείσθε κείσασθαι.

Infinitivus, κείσθαι.

Participium, κείμεν.

Εἶμαι *indutus sum*,

Eodem proprius modo formatur ac κεῖμαι *jaceo*,
εἶμαι ἵσσαι ἵσται, &c.

ἵσται

"ἴσμεν cognosco,

Conjugatur ut ἴσμεν, nisi quod in tertia Plurali Præs. facit ἴσασιν non ἴσᾶσιν, & in Participiis ἴσας non ἴσας.

In Præsenti sæpe pro ἴσασιν, ἴσασιν, ἴσασιν, leguntur per Syncopen ἴσο, ἴσμεν, ἴσι.

In Imperfecto ἴσαν pro ἴσασαν.

In Imperativo ἴσθι pro ἴσασθι, ἴτω pro ἴσᾶτω, ἴσασαν & ἴσαν pro ἴσᾶσαν.

In Præsente Medio vel Passivo, præcipue in compositis, post σ assumitur τ, & pro ἐπισάμεν dicitur ἐπισάμεν, in Imperf. ἐπισάμεν & ἐπισάμεν. In Subiunctivo ἐπισάμεν η η), &c.

Φημί à φηώ, sine Reduplicatione.

Præs. φημί φής φησίν. D. φάτον φάτον. P. φάμεν φάτι φάτι.

Imperf. S. ἔφην ἔφης ἔφην. D. ἔφατον ἔφατον. P. ἔφαμεν ἔφατε ἔφατον.

Aor. C. S. ἔφην ἔφης ἔφην. D. ἔφατον ἔφατον. P. ἔφημεν ἔφητε ἔφησαν. [Articuli pro ἔφην & ἔφην sæpe per Aphæresin dicuntur ἔφην & ἔφην, ut ἔφην ἔφην, ἀντι αὐτὴν ego; ἔφην ἔφην dixit autem ille, non raro apud Platonem.]

Imperativi Præs. Sing. φάθι φάτο, &c. ut ἴσασθι. [Extra autem compositum σύμφαθι non facile occurrat.]

Optativi Præs. & Aorist. C. Sing. φάλλω φάλλω φάλλω, &c. ut ἴσασθω.

Subiunctivi Præsens & Aorist. C. Sing. φάω φάω φάω, &c. ut ἴσῶ.

Infinitivus φάσθαι Participium φάσας [Cujus Dativus Pluralis est φάσιν ut Grammatici tradunt.]

In Media Voce,

In Aoristo secundo Indicativi reperitur ἴφα'μιν. In Imperativo apud Hom. φα'ο pro φα'σο, in Infin. φα'θς. In Part. φα'μενθ'.

In Passiva forma,

In Præt. Indic. legitur ὠϊφα' dictum est, & Imperat. ὠϊφα'θω dictum esto. [Uc Sylburgius vult.]

De Verbis Impersonalibus.

Verba Impersonalia sunt voces tertiæ personæ singularis, non quæ nullum habent Nominativum, sed quorum Nominativus non facile pater.

Verba Impersonalia tam facile à Personalibus formantur quam tertiæ personæ à primis. Cæteris igitur de industria omissis, ea quæ Anomala sunt hic tantum notabimus.

Ἄριστον placet, ἡγεσθαι placebat, ἀρίστοι placebit, ἡγεσθαι placuit.

Ἄν' oportet, εἰδεῖν oportebat, δεῖν οἷον oportebit, εἰδεῖν οἷον oportuit, δεῖν οἷον oporteat, δεῖν οἷον oportere. Particip. δεῖον, quod oportet, vel quando oportuit. [Nam more Atticorum ponitur frequenter in Accusativ. absolutè.]

Ἐμμεν' in fatis est. Atticè præteritum à μέγας dividit.

Δοκεῖ videtur, εἰδοκεῖ videbatur, δοξεί videbitur, εἰδοξεί visum est.

Μέλει cura est, ἔμελει cura erat, μέλει cura erit, ἐμέλησε cura fuit. Præter. μέμνηε pro μεμνήκε apud Poetas.

Πίπρω' fato statutum est. Plusq. perf. ὠπρω'θω. Particip. ὠπρω'θμεν per Syncop. à πρῶτος finis.

Συμβαίνει contingit, συνίσταται continebat, συμβαίνει & συμβήσκει contiget, συνίσκει & συμβήσκει contigit, συμβάν quod contigit.

Χρήν oportet, (factum per Apocopen à χρησι) ἔχρη
vel χρήν oportebat, χρέναι & per Apocopen χρεῖ
oportere, hinc compositum ἀπ'χρη sufficit, &c. pro
quo aliquando legitur ἀπ'χρη more contractorum,
excepto accentu.

De Verbis Defectivis & Anomalibus.

Verba Defectiva dicuntur quæ in aliquibus tem-
poribus deficiunt.

Anomala sunt quæ non juxta communes regulas,
sed dissimili modo à suis Thematibus deducuntur, ab
α privandi particula & ἀμαλός similis.

Horum cum tanta sit copia, pauca tantum & quæ
sepius occurrunt tyronum gratia hic describemus,
idque ordine Alphabeti, quo facilius innotescant.

A

ἄγνυμι frango, Fut. ἀΐξω, (ἰάξω, Matth. 12. 2.)
Aor. α. ἰάξα, Joh. 19. 32.

ἀΐξω capio, Fut. αἰρήσω, Aor. ε. ἦλον, unde in
Infin. ἰλεῖν.

ἄλσάνομαι sentio, Fut. αἰσθήσομαι, Aor. ε. ἦσθ-
μην,

ἀλῖξω arceo, Fut. ἀλεξήσω, ab ἀλεξίω rarius usur-
pato.

ἄλίσκω capio, Fut. ὠΐσω, Aor. 2. ἦλὼν capere sumo,
tandem ab ἄλωμι. Comp. ἀναλώω sumptus facio,
cujus Particip. pr. ἀναλῶν legitur Aristoph. Plut. v.
248.

ἄμαρτάνω pecco, Fut. ἀμαρτήσω, tanquam ab
ἀμαρτίω, Aor. 2. ἤμαρτον.

ἄναιζω

Ἀνοίγω aperio, Fut. ἀνοίξω, Aor. 1. ἠνοίξα & ἀνέ-
ωξα. Præter. pass. ἀνέωγμαι. Aor. 1. ἠνέωχθην & ἠνε-
ώχθην, & in Infinit. ἀνέωχθῆναι. Luc. 3. 21.

Ἀνώγειν, Fut. ἠσώ, ab ἀνώγειν, Imperat. ἀ-
νώχθι, factum per Syncopen ab ἀνώγειν, quasi ab
ἀνώγειμι. Imperf. ἠώγων. Iliad. ω. 170. tanquam
ab ἀνώγειν.

Ἀπὲχθάνομαι odio sum, Fut. ἀπὲχθήσομαι, Aor. 2.
ἀπὲχθόμην.

Ἀρέσσω placeo, Fut. ἀρέσω, &c.

Ἀυξάνω vel αὐξέω augeo, Futur. αὐξήσω & αὐξά-
νω, &c.

Ἀχθόμαι graior, Fut. ἀχθήσομαι & ἀχθήτομαι, &c.

Βαίω vado, Fut. βήσομαι ἢ βάω, Aor. 2. ἔβην ἢ
βῆμι, &c.

Βάλλω facio, Fut. βαλέω, Præter. βέβληκα, per Synco-
pen factum ἢ βέβλην, Aor. 2. ἔβαλον.

Βιόω vivo, Fut. βιώσω, Aor. 2. ἔβίον ὡς ω, &c.
tanquam ἢ βίωμι.

Βλαστάνω germino, Fut. ἴσω, &c. Aor. 6. ἔβλα-
στον.

Βυλόμεαι volo, Fut. βυλήσομαι.

Βιβέσκω vel βιβέσκειν comedo, Fut. βεβίσκω, &c.
Præter. Med. βίβερδα tanquam ἢ βεβίδω.

Γ

Γαμέω uxorem ducō, Fut. ἴσω, Aor. α. ἐγάμισα,
pro quo legitur ἐγάμη ab inusitato γάμω cuius Fut.
γάμω est apud Lucianum in Timone.

Γιγέσκειν senescō, Fut. ἴσω, ἢ γήσκειν. Part. γήσκων,
tanquam ἢ γήσκειμι.

Γίνομαι vel γίνομαι sum, fio, pervenio, Fut. γή-
σομαι, Aor. 2. ἔγρονόμην, Præterit. Med. γίσσων ἢ
γίσσω.

Γινώ-

Γινώσκω cognosco, Fut. γνώσομαι, Aor. 2. ἔγνω
Præt. ἔγνων. 3 Pl. ἔγνωσαν, pro ἔγνωνᾶσι. Joh. 17
7.

Δ

Δαίνω mordeo, Fut. δάξω, Aor. 2. ἔδακον.

Δεῖδω timeo, Fut. δείσω. Præt. Med. δέδοικα pro
δέδοικα, [ἀπὸ τὸ ἀγλαττότερον εἶναι, ut Græci lo-
quuntur.] δέδια autem alterum Præt. Med. est, ἀ
δίω. Imperf. δίδει, δι ab inusitato δίδιμι.

Δεικνύω ostendo, Fut. δείξω, &c.

Διδάσκω doceo, Fut. διδάξω, &c.

Δοκίω videor, Fut. δόξω, &c.

Δύναμαι sai n. Fut. δυνήσομαι, Aor. 1. ἐδυνά-
σθην, Attice ἡδυνήθην & ἐδυνάσθην, tanquam ἀ
δυναίω. Gen. 30. 7.

Ε

Ἐγρηγορέω vigilo, regulariter formatur, nisi quod
in nullo tempore admittit augmentum: Et facit in
Præt. Med. ἔγρηγορα. pro eo autem legitur in Novo
Testamento γρηγορέω, per Aphæresin ut volunt.

Ἔδω comedo, Fut. ἐδοῦμαι & ἔμαι, [περὶ ἡδονῆς],
Lucian, ad Heliod.] Præt. ἐδήδεκα, per Atticam re-
duplicationem, ab ἐδέω obsolete.

Εἶδω vel εἶδημι scio, Fut. εἰδήσω. Fut. Med. εἴ-
σομαι, Præt. Med. εἶδα ab εἴδομαι, Plusq. perfect.
ἤδειν, Attice pro εἶδεν, facto per Syncopen ex εἰδή-
κην, ut volunt Grammatici.

Εἶδω video, Fut. εἴσομαι, Aor. 1. εἶσαμην visus
sum. Od. ε. 281. Aor. 2. εἶδον in Indic. in cæteris
autem modis sine diphthongo εἶδ᾽ vel εἶδε, εἶδομαι, εἶδω,
εἶδην, εἶδόν. legitur & εἶδον in Indic. Gal. 6. 11.
Phil. 1. 30.

Εἶπω dico, Aor. 1. εἶπα, Aor. 2. εἶπον. [Homer.
usurpat εἶπω in Præt. Indic. Odys. ε. v. 161.]

Κ

Κεῖν-

Ἐἴθμαι vel ἔθμαι interrogo, Fut. ἐρήσομαι, Aor. 2. ἐήθην sive ἠέθην.

Ἐἴθω dico, Fut. ἐέθω, Perf. εἴρηκα, ab εἶπω sive εἰπω inusitat.

Ἐλαύνω agito, Fut. ἐλάσω, & extruso σ more contractorum ἐλώ ᾗς ᾗ. Aristoph. Nub. Aët. 1. Sc. 1. v. 123.]

Ἐρχομαι venio, Fut. ἐλεύσομαι, Aor. 2. ἤλθον, & per Syncopen ἤλθον.

Εὑρίσκω invenio, Fut. εἰρήσω, Aor. 2. εὑρέον.

Ἐχω habeo, Fut. ἔξω & ἔχισω, quasi à χίω, Aor. 6. ἔχον. In Imperat. χίς χίτω, tanquam à χημί.

Z

Ζεύνυμι junngo, Fut. ζεύξω, &c.

Ζώννυμι cingo, Fut. ζώσω, &c.

Θ

Θίλω volo, Fut. θείλω, Imperf. ἴθελον, & ab ἰδέω ἠδέλον, Fut. ἰδείω, Aor. 1. ἠδέλησα. Matt. 18. 23.

Θνήσκω morior, Fut. θανέμαι, A. 2. ἔθανον, Præt. τίθνηκα, Paulo post Fut. τεθνήξομαι. Infinit. Præt. τεθναίνει, à τίθνημι τεθναίνει autem contractum legitur pro τεθναίνει, à Præt. Ionic. τίθναα, quod à θναίω ortum.

I

Ἰκνίομαι ἔμαι venio, Fut. ἴξομαι, Aor. 2. ἰκνήμην, &c.

Ἰπτάμαι volo as, Fut. ἰπλήσομαι, Aor. 2. ἰπλήμην. Med. ἰπλάμην & ἰπλόμην, per Syncopen, ex ἰπτόμαι, &c.

Κ

Κλαΐω, Fut. κλαύξω, Aor. 2. ἔκλαγον, &c.

Κτείνω, Fut. κτενῶ, Præt. ἐκτάχα & ἐκτάχα, 2. Sam. 4. 11. hinc Aor. 1. Pass. ἐκταίνω, Matth. 16. 24. & alibi in Novo Testamento.

Καίω υἱο, Fut. καύσω, Aor. 1. ἔκηα, à καΐω. Od. 9. 97.

Λ

Λαγχάνω fortior, Fut. λήξω, Perf. ἔληχα Attice pro λίανχα, Aor. 2. ἔλαχον.

Λαμβάνω accipio, Fut. λήψομαι, Aor. 2. ἔλαβον, Perf. ἔληφα sæpius quam λίληφα.

Λανθάνω lateo, Fut. λήσω, Aor. 2. ἔλαθον. [Hoc junctum alii verbo reddi potest per clam. Vide p. 124.]

Μ

Μαθήσκειν disco, Fut. μαθήσομαι, Aor. 2. ἔμαθον. Partic. μαθὼν.

[Quod nonnunquam ponitur pro παθὼν, ut τί μαθὼν τῆτα ποιῆς; Quorsum hoc facis?]

Μαχόμεναι pugno, Fut. μαχήσομαι & μαχίσομαι, Fut. 2. μαχῶμαι, &c.

Μέλλω futurus sum, Fut. μελήσω. Matt. 24. 6.

Μεμνημαι memini, Aor. 2. ἐμνήσθην, ab inusitato μυαόμαι.

Ο

Οἶμαι vel οἶμαι puto, Fut. οἰήσομαι.

Ὀλοομαι perdo, F. ὀλίτω, A. ἔ. ὀλον, &c.

Ὀμνυμι juro, F. ὀμόσω, &c.

Ὀφείω video, Fut. ὄψομαι, Præt. ἴδωχα. Præt. Med. ὄπωπα.

Ὀφείλω debeo, Fut. ὀφειλήσω, &c.

Οἰκτιρέω misereor, F. οἰκτιρήσω, A. 1. ὤκληρα.

Π

Πάσχω *patior*, Fut. πάσομαι, Præter. πῆπτα. Aor. 2. ἔπαθον.

[Exponitur aliquando per *facio*; τί αὖ πάσοις, *quid faceret?* At Particip. per *quorsum*; ut τί παθὼν τὸ τοῦτο ἐπέχθαι, *quorsum hoc fecisti?* Anglicè, *What did you ail to do this?*]

Πίπλω & πῖσσω *cogno*, Fut. πίψω, ab antiquo πίπλω.

Πίνω *biba*, Fut. πῶσω, Aor. 2. ἔπιον. Hinc Fut. Med. πίομαι, rarius πῖμαι, Imperf. πῖσι. [Contracte fortasse ἀ πῖσι, ab inusitato πῖνμι, ut ἴδι, ἀ ἴουσι.]

Πρᾶττω *vendo*, Fut. πρῶσω, &c.

Πίπλω *cado*, Fut. πείσομαι, Præter. πῆπλωκα, Aor. 6. ἔπιπον, Aor. 1. ἔπισα, quod vix occurrit extra compositum.

Πυνθάρμαι *audio, interrogo*, Fut. πυνθάρμαι, Aor. 2. ἐπυνθάρμην.

Ρ

ῤῥίζω vel ῥῥῶω *facio*, Fut. ῤῥῆω & ῥῥῆω, Perf. ῥῥῆσα pro ῥῥῶσα, Plusq. perf. ῥῥῆσεν. [In medio auctum.]

ῤῥῖνυμι *frango*, Fut. ῤῥῆω ἀ ῤῥῶω, Præterit. ῥῥῆσα, &c.

ῤῥῖνυμι *roboro*, Fut. ῤῥῶω, &c.

Σ

Σῥῖνυμι *extinguo*, Fut. Σῥῖσω, Aor. 2. ἔσῥηκα.

Σπένδω *libo*, Fut. σπῶσω, &c.

Στῥῥῖνυμι *sterno*, Fut. σῥῶσω, &c.

T

Τίττω pario, Fut. τίτσομαι, Aor. 2. ἔτεχον.

Τίτρωσχω vulnero, Fut. τρώσω, &c.

Τρίχω curro, Fut. τρέξω, Præst. δεδράμικα, à δραμῖω, Aor. 2. ἔδραμον, tanquam à δρέμω.

Τρώω, Fut. φάγῃμαι, sæpius φάγομαι εἶναι, Luc. 17. 1. Gen. 2. 16. & 3. 2.

Τυτχάνω sum, sortior, Fut. τυτξομαι, Præst. τίτυχα, Aor. 2. ἔτυχον.

T

ὑπιτιχνέμαι promitto, Fut. ὑποτίξομαι, Aor. 2. ὑπέτιχον, &c.

Φ

Φέρο fero, Fut. οἴσω, Præst. Med. ἐνήνοχα, Attice ab ἐνέχω, Aor. 1. ἤνευχα, Aor. 2. ἤνευχον, ab ἐνέχω. Ab οἴσω, Fut. an Præst. incertum, in Imper. dicitur οἴσι. Od. χ. 106.

Φθάνω pervenio, Fut. φθάσω, &c. Aor. 2. ἔφθην. In Infinit. sæpius φθάσαι, aliquando φθῆναι. [Sæpe construitur cum Particip. & varie exponitur, vid. p. 125.]

X

Χαίρο gaudeo, Fut. χαίρῃσω & χαρήσω, Aor. 2. ἔχαρον, pro quo sæpius usurpatur ejus Pass. ἔχα'σθαι.

Χαίρω dehisco, Fut. χανῶ à χαίρω. Præst. Med. χέχλυα. [Apud Aristoph. sine i subscripto. Ἰων. Act. 2. Scen. 2. lin. ult.]

Χώνυμι aggero, Fut. χώσω, à χόω, &c.

Ω

ᾠδίζω trade, Fut. ᾠδήσω, & ᾠσω tanquam ab ᾠδω, unde Perf. ᾠκα, & Attice ἔωκα, &c.

K 3

De Nominibus Verbalibus.

Nomina Verbalia plerumque dicuntur vel à Verbis Præteriti Passivi, ut *γενεσθαι* *littera* à *γενεσθαι*, vel à Præterito Medii, ut *λογεσθαι* *sermo* à *λογεσθαι*, vel ab Aor. 2. ut *φυγή* *fuga* ab *ἔφυγον*.

De Verbalibus in ἐσ, εἶα, εἶον.

Verbalia in ἐσ, εἶα, εἶον, orta sunt à tertia persona Præteriti Passivi, abjecto augmento, & mutato *eu* in ἐσ, ut à *γενεσθαι* fit *γενεσθαι*.

Ἰτέον eundem est ab ἔταυ inusit. Præter. amittit *e*, & Attice fit *ἰτητιον* auctum per Epenthesein, & per Synopsen minutum est *ἰσθαι* sciendum ab *ἴτα* vel *ἴσθαι*.

Hæc Adjectiva Verbalia (nescio quò fato) à Grammaticis vocantur *Adverbia positiōis*.

De ADVERBIIS.

Adverbiorum species sunt eadem apud Græcos ac apud Latinos.

2. Adverbia *Qualitatis*, quæ ab Adjectivis deducuntur, plerumque formantur à Genitivo Plurali, mutando *ων* in *ως*, ut *ὀρθῶς* recte ab *ὀρθῶν*, *ἀνδρῶς* vere ab *ἀνδρῶν*. Sed *ὀξείας* ab *ὀξείων*, Genitivo Plurali non contracto.

3. Quæ à Gentilibus descendunt mutant sæpe ultimam syllabam in *ισί*, ut *Ῥωμαῖσι* Latine, *Ῥωμαιοῖσι* Græce. [Sic *καυῖσι* canine, *βοῦσι* more bovis.]

4. Adverbia Numeralia ultra *ἑπτά* semel, *δύο* bis, *τρίς* ter, desinunt fere in *αῖς*, ut *τελεξαῖς* quater, *ἑξαῖς* sex.

πεντάκις quinquies, &c. [Sic ποσάκις quoties, τοσάκις toties, πολλάκις sæpe.]

5. Localia, quæ desinunt in δε vel δει, notant motum à loco, ut ἐκείθει illinc, ἀερόθει caelitus, vel de caelo, οἶκοθει domo, Ἀθηνῶθει ex Athenis, Μεσσηνίθει ex urbe Megarensi.

6. Quæ autem exeunt in δε, σε, ζε, significant motum ad locum, ut ἐθάδε hic, ἀερόσε in caelum, οἶκαδε domum, Μεγαρεύσε Megara versum, Ἀθηνῶζε Athenas.

7. Quæ in δι vel οι finiuntur in loco, ut ἀερόδι in caelo, οἶκοι domi vel in domo, Μεσσηνί in Megaris. vide H. Steph.

8. In Compositione, αει, ιει, δα, ζα, λα, λι, βι, ιππο, habent vim augendi, ut αἰδῶμαι valde manifestus, &c.

9. Νυ & νε privant, ut νύπι infans.

10. α etiam sæpe privandi particula est, nonnunquam augendi, ut ἀβυλῶ, i. e. πολλοβυλῶ; aliquando coniungendi, ut ἀλοχῶ, i. e. ὁμόλοχῶ μου, ἀλίχῶ lectus; interdum æquandi, ut ἀτάλαχῶ ἀqualis, ἀτάλαχον statua.

11. Ante vocalem sæpe admittit γ, ut ἀναγῶ indignus.

12. Εὐ facilitatem denotat, δυσ difficultatem seu malignitatem, aliquando infortunium, ut δυσπαῖς infelix Paris.

13. Adverbia negandi, si duplicantur, magis negant.

14. Οὐ non, ante Consonam, si vocalis tenuis sequatur, adde χ, si aspirata, χς, ut οὐ πάντες, οὐκ ἄσπετον, οὐχ' ἔξω.

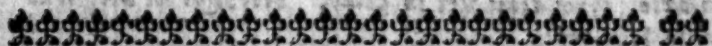
15. Οὐτως sic, ante Vocalem, sed εἴτω ante Consonam.

16. Græci habent Interjectiones inter Adverbia. [Et etiam voces fictitias, viz. Remigum se invicem hortantium, ut ὦπ ὦπ, ῥυπαπαί sive ῥυπαπαί, & ejus æmula ἰππαπαί, apud Aristoph. & pastorum absterrentium pecora οἶτλα sive οἶτλε, apud Theoc. &c.]

De CONJUNCTIONIBUS.

Conjunctionum non minor varietas est inter Græcos quam inter Latinos. Peculiares autem sunt Græcis expletivæ, γί, δέ, ῥέ, ὥς, ἵα, τοί, & similes, quæ nihil significant, sed usurpantur tantum vel versûs vel hiatûs explendi gratiâ.

"Iva ut, sæpe causalis, aliâs Adverbium loci est, & ubi significat.

De PRÆPOSITIONIBUS.

Præpositiones monosyllabæ sunt eis vel is (pro quo Attici dicunt eis) ad, ἐν in vel inter, ἐν ante Consonam, ἐξ ante Vocalem, ἐξ ante, ἐξ ad vel a, σὺν cum.

Dissyllabæ sunt ἀμφί, ἀνά, ἀντί, ὑπό, ὀπί, ἐπί, κατά, μετά, παρά, περί, ὑπέρ, ὑπὸ, omnes quidem ejusdem toni, sed singulæ significationis admodum diversæ & variz.

SYNTAXIS.

De Convenientia Nominativi & Verbi.

Neutrum plurale plerumque Verbo singulari contentum est, ut τὰ χρήματα ἀνέρετες ἐπέσκησαν φίλους, Divitiae inveniunt amicos.

2. Dualia non necessario postulant aut Verba, aut Adjectiva ejusdem numeri, ut τὰ ἀνέροι σπουδόμενοι δαυνομένω δὲ φίλοις. Lucian.

3. Nominativus pluralis interdum habet Verbum Duale, ut πένταμοι συμβάλλοντες, Homer. Iliad. δ. v. 452.

[Sine ulla etiam congruentia numeri dicunt Graeci τὰ θεοί, Aristoph. Θεσμοφ. εἴπε μοι ἀνδρες δημόται, idem Acharn. Ἄγε νῦν ἀναστρέψετε, idem. Ἰππ. Act. 3. Scen. 1. Vide idem in Novo Testamento, Jacob. 5. 1]

De Convenientia Substantivi & Adjectivi.

1. Attici jungunt Adjectiva in Θ cum Substantivis Femininis, quamvis habeant etiam Femininam terminationem à Masculina diversam, ut ζῶν αἰώνη Θ (Rom. 6. 23.) pro αἰωνία, quae etiam legitur Heb. 9. 12.

[Ad hunc modum dixit Hom. Od. 1. v. 467. Ἰδὺς ἐῖς σῆ. quando dixisse licuerit δῖλεια (ut dixit Iliad.

Niad. 8. 7.) Hesiod. Theog. 826. κεφαλαὶ λελαεισμένοις.
Eurip. Elect. v. 1016. μαδίντα σε, i. e. Electram.
plura profert istiusmodi Scholiast. in Sophocl. Edit.
H. Steph. p. 335. v. 1671. de Artia. ὁ cum Sub-
stant. Fem.]

[Sine ulla casus congruentia dicitur δι μοι τὰ λασ-
οὶ μοι. καχοδαίμων passim apud Comicos.]

2. Adjectivum, precedente articulo, pro Sub-
stantivo habendum, ut τὸ ἀμελὲς τῷ Τίμωνι Negli-
gentia Timonis; τὸ κελυβὲς τῷ σίδηρῳ dolii biatus, Lu-
cian.

3. Sæpe partitive positum construatur cum Geni-
tivo Substantivi sui, ut ἀνδράσιν καὶ παῖδων, dili-
gentes pueri.

4. Aliquando in genere & numero à Substantivo
diverso, ut τὰ πρῶτα τῶν Ἀθηναίων, primus Atheni-
ensium. Πρῶτα κοράων, Lucian. Τιμ. Πρῶτα θεῶν,
Hom. Od. 8. v. 158.

5. Adjectiva Neutralia non raro sunt Adverbio-
rum loco, ut πολὺ valde, πολλὰ sæpe, &c.

De Convenientia Relativi & Antecedentis.

Si Antecedens sit Genitivi vel Dativi casus, in
eodem casu sæpe ponitur Relativum, quamvis Ver-
bum quod sequitur alium postulat, ut Σοὶ μὲν πρῶτα
δίδας μὲν ὧν ἐλάμβανεν, Aristoph.

[Pro ἐκείνων ἀ' ἐλάμβανεν, Theocrit. Id. 26. v. 59.
habet in Nom. τοῖς, οἷς, ὅρως, pro οἷον]

De Articuli Constructione.

Conitivo post Partitivum semper præponitur Articulus, necnon & Nominativo pro Vocativo posito, ut ὁ Βορέας οὗ ἀνέμου, *O Borea tu flato.*

2. Sic ὁ δεινός, τὸ δεινόν, nusquam sine Articulo.

3. Articulus cum Adverbio sæpe loco Adjectivi ponitur, ut ἄ σπέν insignis, ὁ πλησίον vicinus, ὁ χείρ betternas.

[Subandito scilicet Participio ὦν.]

4. Τό cum Infinitivo junctum pro nomine habetur, ut ἐν τῷ ὄρει τὸ ἔργον γίνεσθαι, *ex visu nascitur amor.*

5. Τό præponitur omni voci pro seipsa acceptæ, ut τὸ τέπλω, i. e. hæc vox τέπλω.

6. Articulus præpositivus nonnunquam ponitur pro Subjunctivo vel postpositivo, & contra postpositivus pro præpositivo, ut ἦδ' ὅς, *hic autem dicit,* ἔδει ἐπισταμὶ τὸ σὺ λέγεις, *non intelligo quod tu dicis.*

7. Articulum cum Participio exponunt Latini per Relativum & Verbum, ut ὁ λέγων, *qui dicit.*

8. Articulus virtute sui Substantivi subintellecti sæpe postulat Genitivum, ut Αἴας ὁ Τελαμῶν, i. e. ὁ υἱὸς Τελαμῶν.

9. Articulus Pluralis cum Præpositione ἀμφὶ περι, κτ', &c. proprio nomini præpositus aliquando significat idem ac illud ipsum nomen, ut ἐκκλησιασταὶ τοῦ ἐκείνου περι Μαρδὰρ & Μαρία, *Joh. 11. 19.*

De Pronominis Constructione.

Loco Pronominis possessivi Græci sæpissime usurpant Genitivum primitivi, ut *πατρὸς ἐμὸς* pro

2. [Et nonnunquam possessivum pro Genitivo primitivi, ut *ἐς ἐμὴν ἀνάμνησιν*, Luc. 22. 19. i. e. in memoriam mei. *Εὐνοίᾳ ἐγὼ τῇ σὴ*, ex benevolentia erga te dicam, Plat. Gorg. *Ἀλλ' ἐφ' ὧμεδα σὺν χαρίεν*, sed tui gratia sequemur, Aristoph. Acharn. lin. antepenult.

3. Relativum nonnunquam pro reciproco, & vicissim reciprocum pro Relativo ponitur, scilicet *αὐτῷ* pro *ἑαυτῷ*, & *ἑ* pro *αὐτόν*, sæpe apud Poetas.

De Nominis Constructione.

UB I Latina constructio postulat Nominativum Attici nonnunquam usurpant Accusat. ut *Ἀνίετ' ἄρτι Χαριφῶντα Σωκράτης ψύλλαν ὀπίσθας ἀλαλοῦτο πρὸ αὐτῆς πόδας*, Socrates rogabat Charephantem quot ē suis pedibus saltaret pulex, Aristoph.

[Sed hoc nusquam significat ubi precessit Verbum, à quo ille Accusat. regi posset, nam in prædicto exemplo *ψύλλαν* ad *ἀνίετο* respicit subintellecto *πρὸς*, ut sensus sit rogabat de pulice Socrates. Sic *ἔτεο κελιάς αὖ κερδανέσι βαλόμεθα ὑμῖν πρὸς δου*, vobis volumus de iudiciis dicere quid lucri habebunt. Apud eundem Aristoph.

Nomina-

Nominativus.

1. Græci post Verbum Substantivum εἰμι, τοῦ ἔσθαι, &c. & pro his nonnunquam posita ἔχω, διχομαι, φθαίω, sæpe admittunt Nominativum Participii, & pro Socrates scribis dicunt Σωκράτης ἐστὶ γερφών.

2. Sic ἔχω θαυμάσας, i. e. miratus sum, ὠχόμενος ἀδῶν abducebam, & φθαίω βεΐζας non irrigavi.

[Aristophanes, Ἰππ. Act. 2 Scen. 4. pro Nominativo habet Genitivum, ut μὴ τῷ λέγοντι τοῦτο λέγων.]

3. Si λανθάνω præponitur Participio, exponendum est *clam* vel *imprudenter*, & Participium quasi esset verbum, ut ἐλαθον ἡμᾶς ἄποδ' ἐγγύς *clam* a nobis fugerunt. λανθάνω ποιήσας *imprudens* vel *imprudenter* aliquid feci.

4. At φθαίω sic præpositum idem nonnunquam valet, ac *primus*, ut ὁς ἂν φθᾷ ἀγέρων *qui primus* benefacit.

[De varia hujus vocis constructione, atque exinde significatione, vide Viger, cap. 14.]

De Genitivi Constructione

1. Præter ea, quæ ad *visum* spectant, omnia verba *sensus* postulant post se Genitivum, ut αἶσα ἀνδίο, ἀπ' ὁμοῦ, tango, &c.

[Attici autem ad modum Latinorum ea construunt cum Accusativo, κλῦμι ἀνδίο apud Poetas legitur etiam cum Dativo, & εἶδ' ὦ video cum Gen. apud Xen.]

2. Postulant similiter Genitivum Verba incipien-
di, desinendi, dominandi, appetendi, contemnendi, dif-
ferendi, assequendi, &c.

[Sed id plerumque virtute Præpositionis quæ aut
in composito est, aut subintelligitur, ut Πρωόμενός
ἄρχης, i. e. παύομαι ὑπὸ τοῦ ἀρχῆς, cesso ab imperio,
vel abduco me magistratu. Legitur & cum Acc. ut
παύσας ἐόντας, Hom. Od. 1.]

3. Poetæ Verba dominandi sæpe construunt cum
Dativo.

4. Regunt etiam Genitivum ἀξιώσθαι dignor, ut ἵνα
ἀξιωσθῇ ὑμᾶς τοῦ κλήσεως, 1 Thess. 15.

5. Ἐχομαι adhaereo, ut ἔχοντός τοῦ πόντος adheret
πύρι.

6. Φειδομαι parco, ut σὺ δὲ φείδεο τῶν λαῶν σῶν,
ἐν νεοῖς parco populis tuis.

7. Et è contrario καλίσσεσθαι accuso, ut καλίσσεσθαι
ἐμεν.

8. Ἐρᾶσθαι amo, ut ἱρᾶσθαι τὴν ἑλπίδα καὶ τὴν Γαλατείαν ἑδω-
καται, non potest Thetis & Galatæam amare simul.

9. Πρωταίνομαι rogo, ut ἐπρωταίνετο τῷ πινυῖν ro-
gavit simiam, Æsop. Fab. 88.

[Supple ἐκ vel παρὰ πινυῖν.]

10. Σπλαγχνίζομαι misericordia commoveor, &c.

[Sed hæc omnia, ut & multa alia, propter Ἑλ-
λησιν vocis ἐνεκα, aut Præpositionis alicujus, ut ἐσ-
πλαγχνίσθη αὐτῷ, i. e. παρὰ αὐτῷ, πολλοὶ ἔρῃσι τῷ
πλευτῇ, i. e. ἐνεκα τῷ πλευτῇ, ubi ἔρῃσι accipien-
dum est neutraliter, languent, vel capti sunt amore.]

11. Ex Impersonalibus loco Ablat. postulant Gen.
δοῦναι & χρῆναι opus est, ut δοῦναι vel χρῆναι ἐμοί (& apud Po-
etas μέν) ἵνα opus est mihi hoc.

12. Non-

12. Nonnulla Adjectiva loco Dativi habent Genitivum : ut *ἰερός τῷ Ἀπολλωνίῳ ὁ χίτων*. *ἰερός* ἄδενός nulli secundus.

[Cum quo casu nonnunquam constructum proprium apud Latinos.]

Ponitur etiam in Genitivo cuiusvis rei,

13. Pretium, ut *Ἀποκηρύττω τῷτον δέκα μινών*, *ἔκον* indico decem minis.

14. Pars, ut *Κεῖμῳ σε τῷ σπλάγχνῳ*, *Συμπέτο*, *καὶ περὶ*. *Πίνω τῷ ὕδατι*, *Βίβο* aquam. *Καλῶς ἔχω τῷ σώματι*, *Corpore* bene valeo.

15. Materies, ut *Ἐποίησε λίθῳ*, *Pecit ex lapide*.

[Sed hic etiam videtur esse Ἑλλησμός, quam in primo exemplo sic suppleamus *ἔκον δέκα μινών*. In cæteris vero sic, *ἐν σπλάγχνῳ*, *ἐκ τῷ ὕδατι*, *ἐκ τῷ σώματι*, &c.]

Tempus

16. In Genitivo ponitur, nonnunquam in Dativo & Accusativo.

[Pro vario scilicet respectu, quem habere potest ad Præpositiones ἐν, ἐν, vel ἐξ. Dicitur enim indifferenter ἐν καίρῳ, ἐν καίρῳ, & ἐξ καίρῳ, opportune, vel in opportuna tempore.]

Ablativum absolute positum

17. Græci vertunt in Genitivum, & pro Imperante Augusto dicunt *Ἀρχόντῳ Αὐγούστῳ*.

18. Participia vero quæ descendunt ab Imperpersonalibus, qualia sunt *ἴδον*, *ἔχον*, *δοῦν*, plerumque in Accusativo ponuntur, ut *Δίδον φεύγειν ἑμένα*, *Quando oportebat fugere permansit*.

19. Aliquando Genitivus ponitur solus, & ita potius nunc est mirantis, nunc lugentis, nunc abominantis, ut ὁ Ζεῦ, ὁ ἐναρμότιος, Lucian.

[Subintellecto scilicet vel Præpositione *ἐν*, vel Adverbio *ἐνθα*.]

Ablativus post Comparativum per quam expositus,

20. Græce vertitur in Genitivum, ut Διλότιος λαγῶν, Lepore timidior.

[Aliquando cum ἢ quam *πλεονάζοντι*, ut τὸ τοῦ αἵματος ἢ μύελων σάτηρον, Aristoph.]

Ex Adverbiis

21. Regunt etiam Genitivum multa, præter ea quæ ad locum, tempus, & quantitatem spectant, scilicet, 1. Numeri. 2. Comparandi. 3. Separandi. 4. Admirandi. 5. Lugendi. 6. Ordinis. 7. Causæ.

22. *Ἐνθα* causæ sæpe, & alia nonnulla nonnunquam ante Genitivum subaudiuntur.

Ex Præpositionibus regunt etiam Genitivum,

1. Ἀμφὶ circum vel de.
2. Ἀντί contra, præ pro propter.
3. Ἀπὸ à vel ab.
4. Διὰ per, aliquando propter.
5. Ἐκ & ἐξ e vel ex.
6. Ἐπὶ ad vel in, super, supra.
7. Κατὰ contra, de, deorsum, in, per, in jurando.
8. Μετὰ cum, aliquando erga, per.
9. Παρά à vel ab, præ, præter, aliquando apud, ad, vel prope.]
10. Περὶ de, præ, & pro. [Sæpe retracto accentu, ut Περὶ πάντων ἰμμεναι ἄλλων.]

11. Προς ante, pra, pro.

12. Προς a vel ab, ad, coram, pro, at, per in obtestando, & quando officium denotat, ut ἀποπαλινῆς ἡ ἑδαιμὸς πρὸς σὺ, apud Poetas in, ut ἰαλῶντι πρὸς Ἥλιδι.

13. Ὑπὲρ de, ex, pro, supra; at, per, in obtestando.

14. Ὑπὸ a, ad, apud, de, ex, per, sub, &c.

15. Post Verba Passiva ponuntur cum Genitivo pro a vel ab ὑπὸ, ὑπὲρ, ὑπὸ, vel πρὸς, (& aliquando ἐκ.)

[Ἀνὰ in reperitur etiam cum Genitivo, Od. 1.

178. ὡς εἶπ' ἀνὰ νηὶς ἑλῶ.]

Dativi Constructio.

1. Ubi Latini ponunt Ablativum, Graeci plerumque usurpant Dativum.

[Sanctius in Minerva sua hunc Dativum vult etiam esse Ablativum; atque hinc probat quod Tullius huic Graeco Dat. Latin. Adject. Ablat. casus non meruit adjungere, ut in majore ὑποῖα, &c.]

2. Post Impersonale μελαμίδει ponitur Dativus loco Accusativi, ut Μελαμίδει μοι ἔαμαρτίας, Pannitet me peccati.

3. Ponunt etiam aliquando Dativum post Verba sequendi, & nonnulla Verba precandi, ut ἀκολουθεῖ μοι, sequere me. Θεοῖς εὐχόμεναι πάνσι, ἢ πασιν, Omnes Deos Deisque precor.

[At εὐχόμεναι precor semper cum Genitivo.]

4. Ponunt etiam aliquando in Dativo nomen loci ubi morus ad locum significatur, ut ὄρμα τῇ πόλει, impetu fertur ad urbem. Quod non raro etiam in Accusativo ponitur, ut Τὸς κλισίῳ ἔγεντο ἵκεν, Ejus gloria venit ad cælum.

[Omissa scilicet Præpositione Poëtica.]

5. Cum Dativo etiam construuntur Ἀγασσάμενος sum, Δοξίω videor. Et nonnunquam Αἰσχύνουμι pudet me, ut αἰσχύνουμαι τοῖς αἰχμοῖς, Aristoph.

[Ex vi scilicet Præpositione ἐν subintellecta, Vid. Rom. 6. 21. Alias enim regit Accusat.]

6. Dativus agentis sequitur sæpe Verbalia in ἐῖ, ἰα, ἰον, ut Γεγνητόν [Attice in Plur. γεγνηῖα] μοί ἐστι ἐπιστολήν, vel γεγνηῖα μοί ἐστι ἡ ἐπιστολή.

7. Adjectiva composita ex οὐν & ὁμῆ, vulgo cum Dativo juncta, nonnunquam etiam cum Genitivo construuntur, ut ὁμοσάσειε. Ἐκλοπῇ εἰμι, Homer. Iliad. φ.

Regunt Dativum ex Adverbiis,

8. Ἀμα, ὁμῆ, simul; & quæ idem significant, ὁμῶς, ὁμόσε, ὁμόθεν, ut Διοῖς ὁμῆ, Diis adjuvantibus.

[Sed ἄμα præ regit Genit.]

Præter Genitivum regunt etiam Dat.

9. Nonnulla loci, ut ἐμπροσθέν prope; & quæ idem significant, ἐξίς, ἔξδον, ἄλλοι, πλεονόν, ἐκποδόν procul; μέγα, ἄμυνα, ἀμύνδω, inter.

10. Ordinis etiam nonnulla, ut ἔξω immediate post, πρῶτον, πρῶτε, & ἐμπροσθεν, prius.

[Cum utroque casu etiam leguntur ἀντίπαλον & ἑμπάλον ex adverso.]

Cum

Cum Dativo etiam construitur

11. Δεῦρο *huc*, ut Δεῦρο μοι, & non raro οἱ vel ὁ *hei*, ut οἱ μοι, quod cum Adjectivo alius casus non raro invenitur, ut οἱ μοι κακοδάμων, &c.

[Sed & δεῦρο & οἱ & ὁ cum aliis etiam casibus construuntur, ex vi scilicet voculae alicujus subintellectae, ut Ἄλλω δεῦρο κἀδ' οἱ, id est, ἄλλω-
 ὁ ἔμε δειλόν. id est, εἰς ἐμὴ, οἱ ἔχω, suppl. τὰς
 ἐμὴ.

Regunt etiam Dativum ex Prapositionibus,

1. Ἀμφὶ *circum vel circa, contra, de, inter, prope, propter, post, una cum, super.*

[At cum Dat. ἀμφὶ vix alibi quam apud Poetas.]

2. Ἀνά, *cum, super, &c.*

[Apuđ Poetas tantum.]

3. Ἐν *apud, in, inter, prope, per.*

[Quæ in sacris Literis vim omnium Prapositionum habet more Hebraico, nusquam autem construitur nisi cum Dat.]

4. Ἐπὶ *ab, ad, contra, coram, cum, de, in, sub, super.*

5. Κατά *à vel ab, in, inter, intra.*

[Tantum apud Poetas.]

6. Μετά *ad, cum, in, inter.*

[Nusquam autem cum hoc casu nisi apud Poetas.]

7. Παρά *apud, cum, in, penes, prope, &c.*

8. Πρὸ

8. Πρὸς ab, apud, circum, de, inter, super.

[In apud Poetas.]

9. Πρὸς ad, apud, in, supra, usque.

[Apud Poetas cum, super.]

10. Σύν ad, cum, in, præter, post.

11. ὑπὸ vel ab, ad, ex, propter, sub.

12. ὑπὲρ super, sed id raro.

[Sæpius enim hæc Præpositio cum Accusativo construitur.]

[Πρὸς etiam in composito regit Dativum, ut ἴνα
προσγῇ τῷ Θεῷ, ut antecedas Deum, Aristoph. Plut.
Act. 5. Scen. 2.]

De Constructione Accusativi.

1. Quælibet Verba aut Adjectiva sequitur Accusativus, ubi subaudiri potest κατὰ, ἀπὸ, πρὸς, &c.

2. Εὐλογῶ benedico, & εὐεργετῶ seu εὐποιῶ benefacio, lo. o Dativi habent Accusativum, ut εὐποιῶν
τὸν ποιῆνα, benefacere benefacienti.

[Cum eodem casu etiam construitur simplex ποίω, ut ἀλλ' τί ταῦτα ποιεῖς ἡμᾶς, Quare nobis hæc facis?]

3. Peculiari modo dicunt Græci, Ἐγὼ δ' ἵσταί μιν ἐμὲ γὰρ πλῶ, Mihi delatum est arbitrium: ὁ ἐμὲ ἐβλῆεν ἔγωγε, quod mihi conceditum est.

[Verum & hic etiam videtur esse ἁλλήως Præpositionis κατὰ, περὶ, &c.]

4. Ἐλεῖν misereor, loco Genitivi postulat Accusativum, ut Κύριε ἐλέησον με, Domine miserere mei.

5. Πεί-

5. Πείθω *persuadeo*, postulat Accusativum loco Dativi, ut *πειθων αὐτὸς τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ*, Act. 28. 23.

6. Cum duobus etiam Accusativis construitur *παρὶ*, ut *γὰρ ἡμᾶς ἐπέτιμα*, 2 Cor. 3. 2.

Regunt Accusat. ex Adverbiis,

1. Jurandi Adverbia, *μαρτυρία*, *ἡ*, *τοῦ*, ita *per*, vel *non per*: ut *μαρτυρία Διῶ*, non per Jovem, vel ita *per Jovem*.

[Dicitur etiam apud Poetas, *ἐν Διῶ*, *ἐν Νύμφῃ*. Omnia *per ἑλληνισμὸν* Præpositionis *παρὰ*.]

2. Et apud Poetas *ἀμφὶ* & *περὶ* *circum*, *παρὰ* vel *παρὶ* *extra*, & *εἰς* *ad*.

[Ex vi scilicet Præpositionis unde orta sunt, viz. *ἀμφὶς*, *περὶ*, *παρὰ*, quæ etsi cum Genitivo serè constituentur, ut & hæc adverbia, non respuunt tamen aliquando admittere Accusativum.]

3. Et *μέχρι* vel *μέχρις*, usque *ad*.

[Aliquando tantum, sæpius enim jungitur cum Genitivo.]

4. *Ἀπὸ* *legendi* Adverbium, ut *ἀπὸ τοῦ Ἀδων*.

[Quod cum aliis casibus etiam copulatur.]

Postulant etiam Accusat. ex Præpositionibus,

1. *Ἀμφὶ* *ad*, *circa*, *circiter*, *cum*, *de*, *inter*, *prope*, *propter*.

2. *Ἀνά* *ad*, *apud*, *circa*, *contra*, *in*, *inter*, *secundum*, *super*.

3. Διὰ *propter*, aliquando *contra*, *inter*, *per*.

[Interdum *apud*, ut ἀνδρῶν ἀλγὸς τέτυκται, *vigent apud hos*, Aristoph. Neph. Act. 3. Scen. 2. post Verb. Pass. aliquando *à* vel *ab*, ut ἀλγὸς τῶν Χονσῶν τῆς τιμῆς τῶν, Idem Plat. 1. Act. 1. Scen. 2.

4. Εἰς, Attice ὧς, *ad* vel *in*, *circa*, *contra*, *erga*, *intra*, *per*, *pro*, *propter*.

5. Ἐνι, *ad*, *apud*, *contra*, *de*, *in*, *propter*, *per*, *sub*, *super*, *supra*.

6. Κατὰ *ad*, *apud*, *circa*, *circiter*, *coram*, *ex*, *in*, *inter*, *intra*, *per*, *prope*, *secundum*.

7. Μετὰ *ad*, *contra*, *per*, *præter*, *propter*, *post*.

[Cum Od. 1. v. 183.]

8. Παρὰ *à* vel *ab*, *ad*, *circa*, *contra*, *cum*, *ex*, vel *extra*, *in*, *inter*, *intra*, *iuxta*, *penes*, *per*, *post*, *præter*, *propter*, *secundum*, *supra*, *trans* vel *ultra*.

9. Περὶ *ad*, *circa*, *circiter*, *contra*, *de*, *erga*, *in*, *instar*, *per*, *quoad*, *supra*, *una cum*.

10. Πρὸς *ad*, *apud*, *cum*, *de*, *penes*, *præ*, *pro*, *secundum*, *per in* jurando.

11. Ὡς *contra*, *præter*, *post*, *super*, *supra*, *ultra*.

12. Ὡς *ad*, *in*, *sub*, *subter*.

Præpositiones ante omnem quem regunt casum non raro subaudiuntur.

Præponuntur cuivis proprio nomini loci, & contra ante Appellativum [saltem apud Poetas] nunquam reticentur, ut οὐρανὸν καὶ ἀνδρῶν αἰὲν ὡς πατρίδα γαῖαν ἰξοίο, prius quidem tadio affectus tuam ad patriam terram perveneris, Hom. Od. 7. v. 117.

Varia Constructio.

Hæc variam habent constructionem, Ἀφαιρῶ-
μεν σε, vel σοι, vel σε τὸ το, *aufero hoc à te.* Πρα-
κωὲ πῶς Θεῶ, ἢ τῷ Θεόν, *adoro Deum.* Λοιδορῶ &
Λοιδορῶμαι σοι, vel σε, *convitior tibi.* Ἀριχομαι
τα κακά & τῶ κακῶν, *mala sustineo.* Θροῶ σοι
τὸ το & [more Latīnorum] τὸ το, & mille ejusmodi.

De Constructione Infinitivi.

1. Græci nec Gerundia habent nec Supina, sed
eorum vice usurpant plerumque Verba Infinitivi
Modi, ut Κουρῶν τῷ παιζεν, *tempus ludendi.* Ἐν
πῶς χρῶν, *in utendo.* Εἰς τὸ ὁρᾶν, *ad videndum.* Ἐξ-
ἤλθε σπείρειν, *exiit seminatum.* Εὐπερις κλίσσας, *fa-*
cile comparatu.

2. Nonnunquam ponitur Verbum Infinitum pro
participio in dua, ut, εἴ τι ἔχεις τι φαγεῖν, *non habent*
quicquam edendum. τὸ το ἐμὸν σῶμα αὐτοῖσι παρ-
εῶ τῷ πλῆν, *hoc meum corpus da illis percutiendum,*
Aristoph.

[Hanc formam imitati Latini dicunt *Habeo scri-*
bere, da bibere, &c.]

3. Præcedunt non raro Infinitum πρῖν, ὥς, ὥς,
ἢ ὅσῳ, ὥς, ut * Πρῖν ἀλίστορε φωνῆσαι, *prius-*
quam gallus cantabit.

[* Pro quo aliquando ponitur παρ', ut παρ'
τῷ ἐμῷ κείνῳ ἰδεῖν, *Theocrit. Idyl. 25. v. 215.*]

4. Cum Infinitivo jungitur nunc Nominativus
nunc Accusativus.

5. Si præcesserit Nominativus, ad quem referri
potest illud, quod sequitur Nomen vel Pronomen,
ponitur

ponitur id etiam in Nominativo, ut ἐκ ἐπὶ τοῖς δούλοις εἶναι ἐκπέμπον, non emittuntur, ut servi sint, Thucid.

[Nam δούλοις convenit cum Nom. qui præcesserat ἐκπέμπον.]

[Οὕτω ζῆν προσοικεῖς, ὥς μὴ φοβερὸς εἶναι, sic vivete stitutas ut ne metuendus sis, &c.]

[Φοβερὸς refertur ad tu, quod præcesserat τοῖς προσοικεῖς, sic ἐφ' ᾧ τε μετέχεν αὐτῷ, ut ipse sis particeps, cum respectu ad πρὸ præcedens, Aristoph. Plur. Act. 5. cap. 2.]

6. Aliter cum Infinitivo Accusativus locum habet, ut ὥς τε δουλεύειν ὑμᾶς, ut nos serviamus; ἐν τοῖς καθεύδον ἀνδράσιν, dum homines dormiebant, &c.

7. Construitur etiam cum Nominativo Infinitivus, omisso pronomine reciproco, ut φησὶν ονομαζεῖσθαι Ὀδυσσεύς, dixit se nominari Ulyssen.

[At non semper, cum Accusativo enim conjungitur Hom. II. φ. v. 187. Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μετ' αὐτοῦ Διὸς εὐχομαι εἶναι, qualis constructio etiam apud alios invenienda.]

8. Sæpe pro futuris aliorum modorum ponitur μέλλω cum Infinitivo, ut μέλλω γράφειν, i. e. γράψω scribam vel scripturus sum.

9. Ponitur interdum Infinitivus Indicativi loco; sæpius loco Imperativi. Sed utrumque per ἑλλειψιν Verbi alicujus, quod debuit præcedere, ut ἐκ ὅσον δὲ μὴ εἰδέναι, non quantum novi. Supple συμβαίνει. Μὴδ' ἀλογίζεσθαι σεαυτὸν ἔχειν. Subaudi μέμνησο, θέλει, aut aliquid tale.

10. Futurum Infinitivi nonnunquam Græce redditur per Aoristum, nonnunquam per præsens adjuncta particula αὐ, ut τί ποιήσου αὐ ἢ ποεῖν αὐ τὸ πάρος μὲ οἶσθαι, i. e. quid putas patrem meum facturum?

De

De Constructione caterorum Modorum.

Ut, *Conjunctio* apud Latinos,

Nonnunquam jungitur cum Indicativo, at non meto-
unt Graeci ἵνα, ὥστε, & ὡς, quae idem significant,
aliquando praepone Indicativo, ut Ἰνα μὴ ἰδῇ
πῶς, Lucian. "Ὡς ἵνα ἐνέλθῃς αὐτῷ, idem. Ὡς
κατέδωκεν σοὶ τὴν, ut descenderem ad te, Theoc. Idyl.
II. v. 35.

Utinam, cum Optativo apud Latinos,

Graeci nonnunquam exprimunt per ὅπως, & co-
pulant aliquando cum Indicativo, ut ὅπως γὰρ ἰσ-
ταύμεθα, utinam reges effectis, 1 Cor. 4. 8. ὅπως οὖν
ἀποκόψῃ, utinam etiam abscindantur, Gal. 5. 12.

De Constructione Participii

Ponitur interdum Participium vice Verbi Infini-
tivi, ut εἰς ὅσον ἀπὸ τοῦ πωλῆς, & ὅσον ὅσον
Nonne doles tibi vendi, & servum esse?

M

Prosodia

Profodia Græca.

Generales quadam Regula de Profodia.

OMNIS Græca dictio, pauculis exceptis, habet accentum vel in ultima, vel penultima, vel antepenultima.

2. Et pro varietate accentus variat etiam significationem, ut *μῆλες χτόν* *matricida*, *μῆλες χλον* *à matre occisus*.

[Sic *ἡ* hæc, *ἡ* quæ, *ἥ* cui vel qua, *ἥ* sit, *ἦ* erat, & *ἢ* vel.

3. Si Acutus cadit in penultimam Nominativi ante ultimam brevem, manet in eandem syllabam in omni casu, ut *ποικίλ* *varius*, *ποικίλε*, *ποικίλω*, *ποικίλοι*, *ποικίλων*, &c.

4. Si Acutus cadit in antepenultimam, ubi ultima est brevis, protruditur in penultimam, quoties ultima est longa, ut *ἀργεῖλ* *ἀργίλε*.

[Manet autem in Atticis & Ionicis, ut *Ἀχιλλεύς* *πυλῆιδεω*, &c.]

5. Et

5. Et contra in Vocativo, ubi ultima est brevis, acutus qui erat in penultima Recti, ubi ultima erat longa, ad antepenultimam saepe retrahitur, ut Nom. Ἀσάμενον. Voc. Ἀσάμενον. alias in circumflexum vertitur, ut Nom. Μαχάων. Voc. Μαχάων, &c.

6. Nonnunquam retrahitur accentus ab ultima Recti ad penultimam Vocativi, ut Nom. Σαρπηδών. Voc. Σαρπῆδον. Nonnunquam ad antepenultimam, ut Nom. Ἡρακλῆς. Voc. Ἡρακλῆς. Nom. Ποσειδών. Voc. Ποσειδον.

[Sic in Verbis ἀ τυτέ fit in Dual. τυτίοδον non τυτίοδον, in Plur. τυτίοδε non τυτίοδε.]

7. In quinta Declinatione acutus in penultima Recti erit in antepenultima casus crescentis, quoties ejus ultima est brevis, in penultima quando ultima est longa, ut Δαίμων Genitivus, Δαίμονος. Gen. Plur. Δαιμόνων.

8. Excipe μήτηρ μητέρος mater, & θυγάτηρ θυγατέρος filia.

9. Acutus in ultima Recti manet in penultima omnis casus crescentis ubi ipsa est brevis; at si longa sit, vertitur in circumflexum ubi ultima est brevis, ut πατήρ πατέρος πατέρων. δελφίς δελφίνος δελφίων.

10. Præpositiones retrahunt accentum, quoties casui suo postponuntur aut verba sunt; ut μέδωσσι de mercede. Πισί pro πισίσι.

11. Circumflexus nusquam est, nisi super syllabam longam. Si is sit in penultima, mutatur in acutum, quoties nova syllaba in fine additur; ut σῶμα. G. σώματος.

12. Syllaba quæ natura longa est, ante finalem brevem, non alium admittit tonum quam circumflexum.

13. Sin autem illa finalis syllaba in variatione dictionis sit longa, mutatur ille circumflexus in acutum, ut Ν. οἶκος. G. οἶκου.

[Diximus Pag. 10. quando acutus finalis vertitur in gravem: hic tantum addimus, quod manet etiam acutus in omni voce τεχνικός, i. e. pro se sumpta, quamvis in eodem commate vox alia sequatur, ideoque ubicunque in hoc opusculo accidit, ut in voce sic sumpta vertatur in gravem, pro errato habendum est; nos enim aliter statuimus.]

14. Αι & οι, quamvis Diphthongi sint, in fine dictionum pro brevibus sunt habendæ; atque ideo dicimus ἀγίοι ἀγίου, non ἀγίοι ὁγίου. & οἱ non οἶοι, nisi quando adverbium sit.

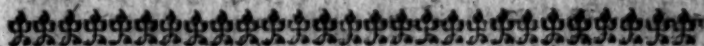
15. Adjectiva hyperdissyllaba in ων, in neutro genere acunt antepenultimam, ut ὁ θεὸς ἡ βασιλεία τοῦ βίαιον. nisi participia sint quæ in neutro genere, prout ejus sit natura, aut acunt aut circumflectunt penultimam, ut τὸ ἀλάλαζον, 1 Cor. 13. 1. τὸ καλὰλαῖον, Joh. 1. 32.

16. Ex exemplis, quæ dedimus primæ & secundæ declinationis, patet quod Genitivus Pluralis circumflectitur in ultima, at id non fit in Adjectivis femininis secundæ declinationis, quæ descendunt à masculinis tertiæ; nam ab ἀγίος in Genitivo Plurali dicitur F. ἀγίων non ἀγιών.

17. Neque circumflectitur ων in his dissyllabis quintæ Declinationis, δάδων, δμάων, δάων, κρότων, παίδων, πάντων, τρώων, φώδων, φώτων *luminum*, ὠτών *aurium*. Neque ut χερσὶ acuendus est Dativus Pluralis. A παῖς, quamvis Monosyllabon sit, sed scribendum est παῖσι, penultimā circumflexā.

18. Quos Accentus, & quibus in locis habent cæteri casus singularum Declinationum, maximam partem patet ex iis exemplis quæ sub singulis Declinationibus supra posuimus.

[De *τῆς* interrogat. vid. p. 38.]

De communi Verborum Accentu.

Communis verborum accentus disci etiam potest ex singulis verborum exemplis, quæ supra dedimus, tantum hic monendum est quod *ἐπὶ*, *ἐλθέ*, *ἐπὶ* acutitona sunt; & interdum *ἰσὶ*, & *λαβὶ*. Quod nonnulli Atticæ tribuunt Dialecto.

De accentu diverso quorundam verborum quæ literis iisdem scribuntur.

2. Eisdem literis scribuntur 2. Perf. Aor. 1. Med. Mod. Imper. 3. Perf. Aor. 1. Act. Mod. Oprar. & Aor. 1. Act. Mod. Inf. Accentus autem in trissyllabis sic distinguuntur, Imper. *ποίησαι*, antepenacutum. Opr. *ποίησαι*, penacutum. Infin. *ποίησαι*, antecircumflexum.

De Accentu Verborum Compositorum.

3. In Verbis compositis retrahitur plerumque accentus ad antepenultimam, ut à *λύσον* fit *ἀπ' λυσον*, à *κείμαι* fit *ἀπ' κειμαι*, ab *οἶδα* fit *σύνοιδα*, ab *εἶμι* fit *ἐνιμι*.

4. A verbis autem in *μι* leguntur, in præf. *ἐν* *ῥῆμι*, *ἀποκῆμι*, *ἀποσῆμι*, *ἀποκλῆμι*, *ἐνῆμαι*. &c. in aliis temporibus Indicat. *ἀφῆν*, *ἀφῆκα*, *ἀφῆκα*, *ἀφῆμαι*. quæ in aliis etiam vocibus plerumque fervant tonum simplicium, ut *κατίσχω*, *ἐξῆλθον*, *σπείλον*, &c.

[Excipe *ἀπείχω*, quia vocalis præp. præter morem retinetur.]

5. Aliter autem fit quoties verbum augetur ab initio, ut *ἐκὰς ἄδδον*, *ἐκὰς ἄμωσα*, quod augmentum si amovetur, redit accentus ad locum simplicis, ut *καδῆτο*, &c.

6. Accentus simplicis monosyllabi Imperat. in composito retrahitur ad penultimam, siue ultima sit longa siue brevis, ut *ἀποῖτα*, *ἀποῖτο*, sed variat in Compositis ab *ε*, ut *περῆε*, *ἀφῆε*, &c. *περῆε*, *ἀφῆε*, &c.

7. Si compositum hyperdissyllabum sit, aliquando retrahitur accentus ad antepenultimam, ut *περῆοιτο*, Lucian. Timon. *ἐγκαλᾷτοιντο*, Theoc. Idyll. 17. v. 14. In Optativo *ἀποῖσθαι*, Id. 8. v. 70. in Subjunctivo licet simplicia & circumflexis sint, *ῥοῖτο οἶτο*, *δοῖτο δοῖτο*, &c.

8. Composita et *ἔμι* retrahunt accentum, nisi in secunda singulari, ut *ἀπειμι ἀπῆ* vel *ἀπῆς ἀπῆς*, &c. At in Imperfecto *ἀπῆν ἦς ῆ*, in Infinitivo *ἀπῆναι*, in Participio *ἀπῶν*, ut in simplici.

9. Ex dissyllabis etiam Imperat. circumflexis nonnunquam fiunt penacuta composita, ut *ἐπλάττει* à *λάττει*, *ἐπλάττει* à *λάττει*, *ἀφῆκα* ab *ἔκ*.

10. Ex acutitonis autem *εἶπε*, *ἔλπε*, *ἔρε*, *λάττει*, fiunt antepenacuta, ut *περῆσσιπτα*, *διῆλπε*, *ἐξῆλπε*, *περῆσσιπτα*.

6. Encli-

6. Encliticæ monosyllabæ retinent tonum post dictionem nullam; transferunt autem si præcedens dictio acutur in antepenultima, aut habet penultimam longam ante finalem brevem; aliter amittunt, gravem tamen vertunt in acutum, ut ἀνθρώπος τις, ἔργα' σου, μήτηρ μου, θεός μου.

7. Amittunt ambæ accentum post ultimam syllabam circumflexam, ut ὁ παῖς μου, ἐν τῷ ποταμῷ ἔστι, verba φημί & εἰμι, retinent tonum, nisi post antepenacutum aut antecircumflexum.

8. Retinent etiam tonum Pronomina post præpositiones, & ἢ vel, nisi ista pronomina sequantur πρὸς, quæ à Pronom. Enclit. accipit acutum, ut & ἐν ante σί vel σοί, & ἀμφί ante εἶ, & quælibet alia Præpositio à quolibet Pronomine per Tmesin soluta.

9. Servat etiam tonum suum τις indefinitum, quando præponitur Verbo à quo pendet, ut ἡα τις γὰρ, Marc. 9. 30.

10. Verbum ἔστι retrahit accentum in priorem syllabam, quoties ducit Orationem, aut immediate sequitur ἢ, & ἢ, necnon & τὰτ', ἀλλ', per Apostrophen curtata, ut & ἔστι, τῶτ' ἔστι, &c.

[Retrahit etiam tonum aliquando post alias voculas, ut Τίς ἐστὶ ὁ κόψας, Aristoph. Νεφ. Act. 1. Sc. 2. apud eundem etiam est γλώμης ἐστὶ. δὴτ' ἔς', &c.]

11. In prima autem sing. prima, secunda, tertia plur. non retrahit, ut & εἰμί, & ἐσμέν, & ἔσσι, & ἐσσί.

12. Encliticæ dictiones quando occurrunt, prior non raro accipit accentum à posteriore, ut ὅν ποτ' εἶπας, apud Hom. Od. 1. 3. v. 84.

13. Si nullam vocem sequuntur intra idem Comma, servant tonum suum, ut τινὲς γὰρ αὐτῶν, Marc. 8. 3. Ντανίσαι, σοὶ λέγω, Luc. 7. 14.

De CARMINUM ratione Græcorum propria.

GRÆCI habent Vocales *η, α* semper longas, *ε, ο* semper breves, *α, ι, υ* in quibusdam vocibus semper longas, in quibusdam semper breves, in cæteris vero nunc longas, nunc breves.

2. Vocalis in eadem dictione ante alteram, quamvis è numero ancipitum sit, non necessario apud Græcos corripitur.

3. In nonnullis vocibus semper producitur, ut in *Μαχαρά, Ερμαρά, ἀήρ, λαός, Κεγρίων, &c.*

4. Vocale longam, & quamvis diphthongum, in fine dictionis ante dictionem à vocali incipientem, ad libitum suum, vel breviant vel prolatant Græci.

[Neonon & brevem, ante dictionem à duplici vel duabus consonantibus incipientem, sed sæpius quam Latini prolatant, quod & faciunt aliquando ante solam liquidam.]

5. *Αι* & *οι* diphthongi non solum *Accentus*, sed & *Carminis* ratione, nonnunquam in fine dictionis etiam ante consonam corripuntur.

[Exempla qui vult consulat *Lection. Theocris. Isaac Casauboni, cap. 18. necnon & Scoti, Gram. p. 867.*]

6. Nec has Diphthongos, nec brevem ullam vocalem (multo minus longam) necessario elidunt Græci ante vocalem in sequente dictione.

7. Ubi res syllabæ breves concurrunt, ut carmen ster, producunt sæpe primam, nonnunquam tertiam, geminatâ consonâ, ut ἐτέλεσαν pro ἐτέλεσα.

8. In Scansione frequenter ubi vocales, nulla interposita consonante, coeunt, ex duabus syllabis faciunt unam, quam contractionem Synæresin five Synizesin vocant.

[Etiam quando opus non est, ut Εὐοχίων δ' Ἴηνας ποτιὼν ἴαθ' ἃ δὲ πρὸς ἄλλας, Hesiod. Oper. & Di. r. 2. v. 95. licuit enim dixisse Ἴη.]

De Quantitate ancipitum Vocalium in ultimis Syllabis.

1. A finita nisi quæ Dorica sunt, & a habent pro u plerumque in carmine brevianda.

2. Producitur autem a in nominibus in *ia*, *aa*, *da*. 2. In Polysyllabis in *aia*. 3. Penacutis in *eia*, etiamque in *ia*, si penultima sit longa.

3. Omnibus Femininis Adjectivis à Masculinis in *o*, præter *δα*, *ia*, *πότια*, & *πότια* per Sync. pro *πότια*. 5. Dualibus in *a*.

4. Producentur etiam nomina in *ea*, exceptis omnibus antepenacutis, ut *ἀγνεα*, & antecircumflexis, ut *σῶαεα*.

5. Producitur etiam a in omnibus acutitonis, qualia sunt *δα*, *χια*, &c. nec non & in *σιχία*, *κόλλα*, & ejus compositis, ut *χρυσόκωλλα*, &c.

6. Vocativi in a à Nominativis in *us* fere dicuntur corripì. Sed apud Theocrit. ὀφισμάτα, Id. 10. v. 7. producitur, necnon & *κύματα*, Id. 26. v. 137. & *ἀλλαντοπόλλα*, apud Aristoph. Ἰπκ.

7. *Av* finita etiam corripienda, exceptis Masculinis & Adverbiis in *av*, ut *τίταιν*, *πῆγαι*, & Accus. ubicunque *a* in Nominativo longa est; *Αἶα* autem Vocativo, ab *Αἶας*, & *οἶα*, quando, non excipienda.

8. *Αε* in fine breve est, nisi in Monosyllabis; in *γὰρ* commune est.

9. *Ac* finale longum est, nisi in Nominativis 5ta Simplificium, qui non faciunt Genitivum in *av* 10.

2. In Accusat. Plur. quintæ Simplificium. 3. Et in Adverbiis, ut *ἔτα*, in quo interdum producitur.

[Corripiunt *Dores* etiam non raro in Accusativo Plurali primæ & secundæ Simplificium. Hes. Theog. 60. 401. Theocr. Id. 1. 42. 103, 121. Id. 27. 63.]

10. I finale breve est, nisi 1. in Adverbiis in *τι*, & nonnunquam in *σι*, ut *Ἀντισί*. 2. in Atticis per Paragogen auctis, ut *ἄροσι*.

11. *Iv* etiam in fine breve est, nisi in Nominat. acutitonis, qui faciunt *iv* 10 in Gen. *περὶ* commune est, necnon & Dar. Plur. ex *ἰγὰρ* & *οἶ*, sed variato accentu *ἰμῖν* & *ὠμῖν* habent *iv* long. *ἴμιν* vel *ἰμῖν*, & *ὠμῖν* vel *ὠμῖν* habent *iv* breve.

12. *Is* finale etiam breviandum, nisi in Nominibus Monosyllabis.

[Excepto *τῆς*, quod plerumque breve est; *δῖς* etiam & *τῆς*, licet corripere, quamvis *τῆς* producat Hesiod. Op. 2. v. 214.]

13. Producitur etiam *is* in acutitonis quæ habent Genitivum in *iv* 10 vel *iv* 10, penultima longa, necnon & in Hyperdissyllabis, penultima & antepenultima brevibus, ut *Βασιλῆος*, &c.

14. Etiam si Genitivus exit in *iv* 10, ut *δῆς*. G. *δῆν* 10.

15. Commune est *is*, in *ἀνέλις*, *νέβελς*, *μοῖς*, *Πεσῖς*, at in *παλῖς* frequentius breve.

16. T finale breve est, sed in tertia persona imperfecti Verborum in *ui* producitur, ut *est* in *av* & *u* dicitur esse commune; at Homero duce in *o* tutius corripit, & in *av* producat.

17. Producitur etiam ubicunque circumflectitur.

18. T^v in fine etiam breviandum est, nisi in Nominat. qui faciunt *u* in Genit. & i Sing. & 3. persona Pl. quartæ Verborum in *ui*.

19. T^e autem in fine incertæ est quantitatis, Grammat. Westmonast. vult produci, Labbeus, quia nusquam apud Græcos est exemplum contra, Latinos secutus vult corripi.

20. T^e in fine sæpius corripitur, sed in secundis personis & Participiis quartæ Verborum in *ui*, & Nominativis in *us*, qui etiam in *u* desinunt, necnon & in Substantivis acutitonis, quæ faciunt *u* in Genitivo; in *æ* etiam & *æ* producitur, in *æ* autem est anceps.

De priorum Syllabarum Quantitate.

DE priorum Syllabarum quantitate tam multa sunt dicenda, & (quia multa sunt) tam pauci qui de ea quicquam scire operæ pretium esse putant, ut hæc quoniam pluribus scribimus superledeamus quicquam ea de re dicere; promittimus autem, si Deus permiserit, aliquid postea tradere in opere separato, quod illorum gratia, ut ut pauci sint, quos ad accuratius Græcæ Poeseos studium movet Græcus Apollo, edere curabimus. Interim si quid hærent, *Phil. Labbei Prosodiam, & Westmonasteriensem Grammaticam, necnon & Colemanii opus Prosodicum* consulere cone pigeat.

De DIALECTIS.

DE Dialectis quænam sunt prius diximus, hic tantum discant pueri paucula quædam, quæ frequentiore sunt in usu.

1. Attici contractiones imprimis amant, ut τῶν pro τῶν, οὐ pro οὐ, &c. Mutant σ in ξ, ut ξὺν pro οὐν, & in τ, ut μῆτις pro μέτις.

2. Addunt ι, in fine pronomini, ut ἐγώ pro ἐγώ, & in neutro genere extrito ο, τῶν pro τῶν, & in plur. τῶν pro τῶν.

3. Addunt etiam ε initio præteritorum incipientium ab ο vel ω, ut ἐοικώς pro οἰκώς, εἶχα, præter. med. ab εἶχα.

4. Mutant ε augmentum in υ, ut ἦν pro ἦν, ἦν pro ἦν, Aristoph. Eclup. Act. 1. Scen. 1. lin. 5.

5. Iones contra contractiones prorsus reperiunt, & diphthongas dividunt, ut πῶν pro πῶν, & τῶν pro τῶν, in Genitivis primæ declinat. dicunt εν, & tertiæ οιο pro ο, & in Dativ. Plural. primæ & secundæ ης & ησι pro ας, & tertiæ οισι pro ος, ut πῶνσι pro πῶνσι.

6. Gravitona in ις ἰς, flectunt pure in ις, ut Πάρις ἰς, Ionice Πάρις. ἰς ἰς, Ionice ἰς.

[Qualia multa apud Herodotum.]

3. Mutant ϵ in η , & dicunt $\alpha\alpha\eta$ pro $\alpha\alpha\epsilon$, & in ϵ , $\alpha\alpha\epsilon$ pro $\alpha\alpha\eta$, & contra, ϵ in α , ut $\alpha\alpha\epsilon$ pro $\alpha\alpha\eta$.

[Aliquando Attici & Iones utuntur eadem dialecto & in tertia plur. Optat. pro $\alpha\alpha\eta$ dicunt $\alpha\alpha\epsilon$, Aristoph. Nub. v. 1201. $\alpha\alpha\epsilon$ $\alpha\alpha\epsilon$. Homer. Od. 8. 218. $\alpha\alpha\epsilon$ $\alpha\alpha\epsilon$.]

4. Doræ mutant ϵ , η , ω in α , & dicunt $\alpha\alpha\alpha$ pro $\alpha\alpha\epsilon$, $\alpha\alpha\alpha$ pro $\alpha\alpha\eta$, $\alpha\alpha\alpha$ pro $\alpha\alpha\omega$, $\alpha\alpha\alpha$ pro $\alpha\alpha\omega$, & contra α in ϵ , ut $\alpha\alpha\epsilon$ pro $\alpha\alpha\eta$, $\alpha\alpha\epsilon$ in η , ut $\alpha\alpha\epsilon$ pro $\alpha\alpha\eta$, ut $\alpha\alpha\epsilon$ pro $\alpha\alpha\omega$, & in ω , ut $\alpha\alpha\epsilon$ pro $\alpha\alpha\omega$. nonnunquam in α , ut $\alpha\alpha\epsilon$ pro $\alpha\alpha\epsilon$. in Verbis in α , ut $\alpha\alpha\epsilon$ pro $\alpha\alpha\epsilon$. nonnunquam mutato accento, ut $\alpha\alpha\epsilon$ pro $\alpha\alpha\epsilon$. Phitoc. Id. 15. 21. in Particip. in α , ut $\alpha\alpha\epsilon$ pro $\alpha\alpha\epsilon$.

5. Ex Consonantibus mutant ζ in σ , & pro $\sigma\sigma$ dicunt $\sigma\sigma\sigma$, $\sigma\sigma$ in ζ , ut $\sigma\sigma$ pro $\sigma\sigma$, & contra, ζ in τ , ut $\tau\tau$ pro $\tau\tau$.

6. Aoles mutant α in ω , & pro $\alpha\alpha$ dicunt $\alpha\alpha$, & contra ω in α , ut $\alpha\alpha$ pro $\alpha\alpha$, in Genit. Sing. primæ Declinat. dicunt $\alpha\alpha$ pro $\alpha\alpha$, & in Plur. $\alpha\alpha$ pro $\alpha\alpha$.

7. In Aoristo primo Optat. habent in secunda & tertia Pers. $\alpha\alpha$ pro $\alpha\alpha$, & in tertia plur. $\alpha\alpha$ pro $\alpha\alpha$.

8. In Futuro quinto Conjugati, ponunt α post ϵ , & retrahunt accentum ad penultimam, ut $\alpha\alpha\alpha$ pro $\alpha\alpha\alpha$, $\alpha\alpha\alpha$ pro $\alpha\alpha\alpha$.

9. Aspiratibus non utuntur, sed pro $\alpha\alpha$ dicunt $\alpha\alpha$.

Poetæ nominibus, at præsertim iis, quæ sunt primæ & tertiæ declinat. simpl. extrito in neutris, quoties occurrit, η in masculis σ , addunt in fine α vel ϕ , ut $\alpha\alpha\alpha$ ab $\alpha\alpha\alpha$, $\alpha\alpha\alpha$ à $\alpha\alpha\alpha$, & sic aucta usurpant pro iisdem nominibus in omni casu, ut

ἑοῖσι pro ἑοῖς, apud Hom. Odyss. γ. v. 110. ὁσίο-
φιν pro ὁσίων, Od. ζ. v. 134. pro ὁσίων, π. v. 145. &
in Sing. ἑοῖσι pro ἑοῖς, Iliad. κ. v. 347. ἑοῖσι
pro ἑοῖς, Odyss. γ. v. 353. &c. Singulare est
αὐτοῖσι pro αὐταῖς, Il. γ. v. 42. necnon & ἑχαῖσι
pro ἑκαῖς, Od. ε. 19.

7. In quinta Declinat. exterunt etiam σ. nunc in
Nom. ut ναῦσι pro νῆσιν, Iliad. τ. v. 246. nunc in
Gen. ut ποταμῶσι à ποταμῶν αἰῶν, pro ποταμ-
ῶσι, Odyss. ε. v. 432.

8. In ὄρεσι, ἑσπέραι, & similibus à Genitivis in
σ. servatur, & σ. extruditur; vertitur autem in σ.
in ἑσπερίαι, quod legitur pro ἑσπερίαις, Iliad. ι. v.
568.

9. In quinta Declinat. frequenter formant Dat.
plur. à Genit. Sing. mutando σ. in σιν vel σισιν,
ut πόδεσσι à ποδός pro ποσὶ, χεῖρεσσι vel χεῖρεσσι
pro χερσὶ.

In Accusativis etiam dicuntur χεῖρας pro χερσὶ, The-
ocrit. Id. 28. v. 9.

Hæc paucula de Dialectis dixisse plus satis
fortasse videatur, cum Schrevelii Lexicon,
passim in puerorum manibus, sic singula ver-
ba ad proprium fontem retulerit, ut cuius
quatuor gentium moris erat, hoc vel illud
vocabulum, sic vel sic præferre, raro opus sit
alibi quærere. Addeamus nonnulla de Patro-
nymicis, non adeo vulgariter nota, quæ pue-
ris in componendis carminibus usui esse pos-
sunt.

De Patronymicis.

Patronymica à Primitivis, ut facilius ad memoriam Heroici Carminis accommodentur, sic deducunt Poetae.

2. A Primitivis primæ Declinat. si penult. fuerit brevis mutant ultimam syllabam in *us*; penult. etiam brevi, ut *ὁ Σκοπᾶς* *us*, *ὁ Σκοπᾶδης* filius *Scopæ*, i. e. incolæ Cramonis, Theocrit. Idyll. 16. *ὁ Ἰπποτᾶς* *us*, *ὁ Ἰπποτᾶδης*, filius *Hippotæ*, i. e. *Bolus*.

3. Si autem penultima sit longa, ut fiat Dactylus, interponunt *i*, ut *ὁ Ἀρχίους* *us*, *ὁ Ἀρχίουδης*, filius *Anchise*, i. e. *Æneas*.

4. Si penultima sit longa propter diphthongum, dissolvunt istam diphthongum, & mutant vocalem præpositam in suam longam, ut *Ἀγασθένης* *us*, *Ἀγασθένης*, filius *Augæ*, i. e. *Agasthenes*.

In tertia Declinatione.

5. Mutantur in σ post ι in α $\delta\eta\varsigma$, ut $\text{Μερῶν} \sigma\iota\varsigma$ α , $\text{Μερῶν} \sigma\iota\alpha\delta\eta\varsigma$, *filii Menetii*, i. e. *Eurychii*.

6. Post consonantem, aut aliam vocalem, in $\iota\delta\eta\varsigma$, ut $\acute{\omicron}$ $\text{Αἶαν} \sigma\iota\varsigma$ α , $\acute{\omicron}$ $\text{Αἶαν} \iota\delta\eta\varsigma$, nepos *Æaci*, i. e. *Achilles*; $\acute{\omicron}$ $\text{Παν} \sigma\iota\delta\eta\varsigma$ α , $\acute{\omicron}$ $\text{Παν} \iota\delta\eta\varsigma$, *filius Panthoi*, i. e. *Euphorbus*.

7. Si penultima ante σ sit longa positione, interponunt syllabam, ut $\text{Λαμ} \sigma\iota\varsigma$ α , $\acute{\omicron}$ $\text{λαμ} \sigma\iota\varsigma \iota\delta\eta\varsigma$, *filius Lampi*, i. e. *Dolops*, *Iliad.* ϕ . v. 525.

In quinta Declinatione.

8. Si penultima Genitivi sit brevis, mutant ultimam in $\iota\delta\eta\varsigma$, ut $\acute{\omicron}$ $\text{Νίστ} \sigma\iota\varsigma$ α , $\acute{\omicron}$ $\text{Νίστ} \sigma\iota\varsigma \iota\delta\eta\varsigma$, *filius Nestoris*, i. e. *Ansilochus*; $\acute{\omicron}$ $\text{Πηλ} \sigma\iota\varsigma$ α , $\acute{\omicron}$ $\text{Πηλ} \sigma\iota\varsigma \iota\delta\eta\varsigma$, *filius Pelei*, i. e. *Achilles*.

9. At si penultima Gen. fuerit longa, post ι addunt α ; ut $\acute{\omicron}$ $\text{Πήλ} \sigma\iota\varsigma$, Ionice $\tau\tilde{\iota}$ $\text{Πήλ} \sigma\iota\varsigma$ α , $\acute{\omicron}$ $\text{Πηλ} \sigma\iota\varsigma \iota\alpha\delta\eta\varsigma$, $\acute{\omicron}$ $\text{Ἀτλ} \sigma\iota\varsigma$ α , $\acute{\omicron}$ $\text{Ἀτλ} \sigma\iota\varsigma \iota\alpha\delta\eta\varsigma$, nepos *Atlantis*, i. e. *Mæcæus*.

10. Interdum è medio eximitur syllaba, ut $\text{Δα} \sigma\iota\varsigma$ α , $\acute{\omicron}$ $\text{Δα} \sigma\iota\varsigma \iota\delta\eta\varsigma$, *filius Demalionis*, i. e. *Idomeneus*, *Hom. Il.* ϕ . v. 608.

11. Homerus etiam format ab $\acute{\omicron}$ $\text{Οἴλ} \sigma\iota\varsigma$ α , Ion. $\eta\sigma\iota\varsigma$, $\acute{\omicron}$ $\text{Οἴλ} \sigma\iota\varsigma \iota\delta\eta\varsigma$ pro $\acute{\omicron}$ $\text{Οἴλ} \sigma\iota\varsigma \iota\alpha\delta\eta\varsigma$, *filius Oilei*, i. e. *Ajax*, extrito η , quia præcedens ι longum est. *Iliad.* v. 717, & alibi.

12. Theocritus, *Idyll.* 16. à $\text{Πέλο} \sigma\iota\varsigma$ α format $\text{Πελοπ} \sigma\iota\varsigma \iota\delta\eta\varsigma$, *filius*, vel *nepos*, vel *pronepos Pelopis*, i. e. *Peloponnesi quivis incola*, pro quo Pindarus non eisdem carminis mensuræ astrictus dicit $\acute{\omicron}$ $\text{Πηλοπ} \sigma\iota\varsigma \iota\delta\eta\varsigma$.

[Uterque scilicet usus Poetarum non cohibendâ licentiâ; nam in Prosa dicitur $\acute{\omicron}$ $\text{Πηλοπ} \sigma\iota\varsigma \iota\delta\eta\varsigma$, Strabo.]

De

De Patronymicis Ionicis.

1. Patronymica Ionica, quæ desinunt in *ων*, formantur à communibus in *ιδης*, huc scilicet mutato in *ων*, ut à *Κροιδης Κροϊων*, filius Saturni, i. e. *Jupiter*.

2. Quando Patronymicum Syncopen admittit, hinc nonnunquam accidit, ut idem sit Patronymicum Ionicum ac Primitivum, ut *Δακάλιον* à *Δακάλιδης* Syncopâ facto à *Δακάλωνιδης*, vid. Theoc. Idyll. 15. *Iliad.* p. v. 608.

3. Aliquando à Patronymico Ionico formatur novum Patronymicum, *Ίαπερις Ίαπεριδης*, Ionice *Ίαπεριων*, atque inde *Ίαπεριονιδης*, quo nomine appellatur *Atlas* filius *Japeti*, apud Ovid. *Metam.* lib. 4. v. 632.

4. Doree formant Patronymicum à Nominativo Primitivi, addendo *δας*, ut à *Κριων Κρωιδας*, filius *Creontis*, i. e. *Scopas*, vide Schol. in Theocrit. Idyl. 16.

De Patronymicis Femininis.

1. A Primitivis primæ Declinat. sic formantur Patronymica Feminina, à *Βελοης Βελωνις*, i. e. filia *Briſe*, à *Χρυσης Χρυσωνις*, i. e. filia *Chrysa*, scilicet interponendo *ι* post *η*.

2. Dicitur autem *Medea Αιντιας* & *Αιντις* à patre *Αετα*.

3. A Primitivis tertiam mutando *ο* in *ης*, ut à *Καδμω* *Καδμυις*, i. e. *Semele*; aliquando in *ις*, ut ab *Ίω* *Ίωχ*, i. e. *Io*.

4. Interdum in *ων*, ut ab *Ακραις* *Ακραιωνις*, à qua *Perses* vocatur *Ακραιωνιδης*, filius scilicet *Danaes* filia *Acrisii*; sic *Andromache* vocatur *Ηετιων* *σὺν τῷ Πατρὶ* *Ηετιων*.

5. A Primitivis quintæ Declinat. ut fiant Feminina Patronymica, mutant Poetæ *ο* Genit. in *ις*,

ut ὁ Ἀτλας, τὴν Ἀτλαντίαν, ἡ Ἀτλαντίς, filia Atlantidis,
i. e. Maia, mater Mercurii.

De Gentilibus quæ Patronymicorum sunt affinia.

1. Nomina Gentilia quæ Græcis sunt propria, sic
à Primitivis suis deducuntur.

αἱ Ἀθῆναι Athenæ, ὁ Ἀθηναῖος Atheniensis.

2. ἡ Ρώμη Roma, ὁ Ρωμαῖος Romanus.

3. ἡ Ἀλεξανδρεῖα urbs Alexandria, ὁ Ἀλεξανδρεὺς
urbis ejus incola.

4. αἱ Κόλοσσαι urbs Phrygia, ὁ Κολοσσαῖος Colossarum
civis; αἱ Συρακῆσαι Syracuse, urbs Sicilia, ὁ Συρακε-
σιος Theocritus, incola ejus urbis.

5. ἡ Θεσσαλονίκη Thessalonica, ὁ Θεσσαλονικεὺς Thes-
salonicensis.

6. ἡ Τάρσος Tarsus, ὁ Ταρσεὺς Tarsensis.

7. ἡ Γαλατία Galatia, ὁ Γαλατίας incola Galatie.

8. ἡ Κρότων urbs Italiae, ὁ Κροτωνιάτης civis vel in-
cola Crotonis.

9. ἡ Σπάρτη Sparta, ὁ Σπάρτιάτης Spartanus.

10. ἡ Ἰταλία Italia, ὁ Ἰταλιώτης Italus. ἡ Σικελία
Sicilia, ὁ Σικελιώτης Siculus.

11. οἱ Φίλιπποι Philippi, ὁ Φιλιππῆσιος Philippen-
sis.

12. τὰ Ἀδριανὰ urbs Thracie, ὁ Ἀδριανίτης, De-
mocritus, incola ejus urbis, &c.

[Ad horum analogiam licet formare his similia,
scilicet Σαθφολκεὺς Suffolciensis à Σαθφολκεῖα, ut Ἀλεξ-
ανδρεὺς ab Ἀλεξανδρεῖα. Βυρῶνις Buriensis à Βυρία,
ut Ἰταλιώτης ab Ἰταλία. ὁ Πωλιῶνις ortus à familia
Poliorum, ut Μενoitιάδης à Μενoitίῳ. Κροττερίδης
ortus è gente Crostorum, ut Λαμπεριδῆς à Λαμπεῖῳ,
&c.]

Δόξα μὲν τοῦ Θεοῦ.

Some Books printed for A. Bettelworth at
the Red Lion in Pater-noster Row.

SOME Improvements to the Art of Teaching, especially in the first Grounding a young Scholar in Grammar-Learning; shewing a short, sure, and easy Way to bring a Scholar to Variety and Elegance in writing Latin. Written for the Help and Ease of all School-masters and Others of Schools, and for the Use and Profit of all young Scholars. The eighth Edition, very much corrected. By W. Walker, B. D. Author of the *Treatise of Idioms, English Examples, Rhetorick, and Logick*. Price 2 s.

Exercitia Latina; or, Latin for Garretson's English Exercises, for School-Boys to translate Syntactically. By N. Bayley, School-master. The third Edition corrected and improv'd. Pr. 1 s.

Phædri, Cæsaris Augusti Liberti, Fabularum Aesopiarum Libri quinti. Publii Syri Sententiae ex ejus minimis collectae multo locupletiores. Utrumque recensuit & notulas adjecit Sam. Hoadly, A. M. Scholæ Norwicensis quondam Magister. Editio quarta. Pr 1 s.

The London Vocabulary, English and Latin, put into a new Method, proper to acquaint the Learner with Things as well as pure Latin Words. Adorn'd with twenty six Pictures. For the Use of Schools. The fourth Edition with Additions. By James Greenwood, Author of the *English Grammar*, who now keeps a Boarding-School at Woodford in Essex. Price 1 s.

More

Catalogue of Books

Most English Examples to be turned into Latin, beginning with the Nominative Case and Verb, as 'tis vary'd throughout all Moods and Tenses, and after fitted to the Rules of the Grammar: To which are added some Cautions for Children to avoid Mistakes in making Latin; Forms of Epistles, Themes, or other Exercises. For the Use of young Beginners at every School. The Tenth Edition, with large Additions. Price 3s.

Terentius, in Usum Delphini. Pr. 6s.

Ovidii Metamorphosis, in Usum Delphini. Pr. 6s. 6d.

Bishop Taylor's Contemplations. Price 2s. 6d.

Sir Richard Blackmore's Essays, in 2 Vols. Pr. 12s.

Famini's Plurality of Worlds. Price 2s. 6d.

History of Trials. 2 Vols. Pr. 5s.

Nun's Letters to a Cavalier, in Verse, with the Cavalier's Answer. Price 2s.

Mr. Young's Poem on the Last Day. Pr. 1s.

Capt. Symphon's Voyages to the E. Indies. Pr. 3s. 6d.

Sir Samuel Moreland's Trade Maxim. Pr. 2s.

Mr. Edward Ward's London Spy. 2 Vols. Pr. 10s.

— Nuptial Dialogues. 2 Vols. Pr. 10s.

— Matrimony unmask'd. Stitch'd. Pr. 1s.

Voltaire's Works. 2 Vols. Pr. 6s.

Ovid's Metamorphosis, 2 Vols. with Cuts. Pr. 6s.

Sir Richard Blackmore on the Creation. Pr. 2s. 6d.

Mr. Nelson's Works abridg'd, in two neat Pocket-Volumes. Pr. 6s.

Mr. Flavel's Works. 2 Vols. Folio. Price 2l.

— Husbandry spiritualiz'd. Pr. 2s.

Dr. Browne of Cold Baths. Pr. 1s. 6d.

Collins's Art of Gauging. pr. 1s.

System of Husbandry and Gardening. pr. 6s.

Mr. Ward's Introduction to the Mathematicks, price 6s.

Jeaks's Devotions. pr. 2s. 6d.

Mr. Moyer's Sermons. pr. 5s.

Bishop Patrick's new Volume of Sermons. pr. 6s.

Ovid's Tristia, English. pr. 1s.